

Capitolul 1

Și exact când mă gândeam că o zi mai nasoală de atât nu se poate, am văzut mortăciunea aia sprijinită de vestiarul meu. Kayla pălăvrăgea întruna în stilul ei caracteristic și nici măcar nu l-a remarcat pe tip. La început. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, nimeni altcineva nu l-a mai remarcat până să înceapă să vorbească, ceea ce, din nefericire, este o dovadă în plus a ciudatei mele incapacități de a mă integra.

— Nu, acum pe bune, Zoey, îți dau cuvântul meu că Heath nu s-a îmbătat chiar așa de rău după meci. Zău, nu mai fi și tu așa de rea cu el!

— Mda, am spus cu gândul aiurea. Mă rog.

Apoi m-a luat tușea. Din nou. M-am simțit ca dracu'. Probabil că trec prin ceea ce domnul Wise, proful meu cam sărit de pe fix de la cursurile intensive de biologie, numește „pacostea adolescenței“.

Dacă mor, măcar scap de testarea la geometrie de mâine! Trag și eu nădejde...

— Zoey, ce Dumnezeu? Măcar ascuți ce-ți spun? Cred că a băut doar, știu și io, patru, hai șase beri și maxim trei păhărele de alcool. Dar nici măcar nu contează. Cred că nici nu s-ar fi atins de băutură dacă tâmpiții ăia de părinți ai tăi nu te-ar fi obligat să te duci acasă imediat după meci.

Am schimbat cu ea niște priviri încărcate de suferință, împărtășind pe deplin ultima nedreptate la care fusesem supusă de către mama și cretinul de taică-meu vitreg cu care se măritase acum trei ani, ani lungi cât secolele. Apoi, după o pauză prea scurtă, K și-a reluat pălăvrăgeala.

— Și-n plus de asta, avea ceva de sărbătorit. Ce Dumnezeu, doar am bătut echipa Union! - K mi-a zgâlțâit umărul și și-a vârât fața în fața mea. - Ești pe fază? Prietenul tău...

— Aproape-prietenul meu, am corectat-o, străduindu-mă să nu-i tușesc în față.

— Mă rog. Heath este cel mai bun quarterback al nostru, deci e normal să sărbătorească. A trecut o veșnicie de când Broken Arrow n-a mai bătut Union.

— Mai exact șaisprezece ani.

Sunt varză la mate', dar, pe lângă K, eu sunt un geniu.

— Cum ziceam, mă rog. Ideea e că era fericit. Mai lasă-l și pe el să respire.

— Ideea e că săptămâna asta s-a făcut pulbere de vreo cinci ori. Îmi pare rău, dar n-am chef să ies cu un tip al cărui principal scop în viață a evoluat de la încercarea de a juca fotbal la încercarea de a da pe gât șase doze fără să verse. Ca să nu mai pomenesc de faptul că o să ajungă obez de la atâta

bere.

A trebuit să mă opresc ca să tușesc. Mă simțeam puțin amețită și, după ce îmi trecea un episod de tuse, mă străduiam să respir încet și adânc. Nu că ar fi observat ceva moara aia stricată de K.

— Îhh! Heath, obez! Doamne ferește de așa o imagine! Am reușit să înăbuș un alt acces de tuse.

— Iar să te săruți cu el e ca și când ai suga un ciorap îmbibat cu alcool.
K s-a strâmbat toată.

— Bine, bolnavo. Păcat că e așa de sexy.

Am dat ochii peste cap, fără să mă străduiesc măcar să-mi ascund iritarea față de superficialitatea ei caracteristică.

— Ești așa de morocănoasă când ești bolnavă! În orice caz, nici nu știi ce aer de cățeluș bătut avea Heath după ce nu l-ai băgat în seamă în timpul mesei. Nici măcar nu putea să...

Atunci l-am văzut. De mortăciune vorbesc. Bun, mi-am dat seama destul de repede că nu era mort de fapt și de drept. Era zombi. Sau neuman. Mă rog. Oamenii de știință spun una, oamenii obișnuiți spun alta, dar în esență ideea e aceeași. Chiar dacă n-aș fi simțit forța și întunecimea pe care le emana, ar fi fost de-a dreptul imposibil să nu-i observ Semnul, semiluna albastru-safirică de pe frunte și, în plus, desenul ca un antrelac din jurul ochilor săi la fel de albaștri. Era vampir, ba chiar mai rău de atât, era un Vânător.

Rahat! Și mai stătea și lângă vestiarul meu.

— Zoey, pe toți dracii, chiar nu mă ascuți!

Apoi vampirul a început să vorbească, iar vorbele sale ceremonioase s-au prelins între noi amenințătoare și ademenitoare, asemenea sângelui amestecat cu ciocolată caldă.

— Zoey Montgomery! Noaptea te-a ales pe tine, iar moartea îți va fi zămislire. Noaptea te cheamă. Pleacă-ți urechea la glasul ei îmbătător!
Îmbrățișează-ți soarta în Casa Noptii!

Și-a ridicat un deget lung și alb și l-a îndreptat spre mine. Fruntea mi-a fost cuprinsă de o durere cumplită, iar Kayla a deschis gura și a țipat.

Când în sfârșit am încetat să mai văd puncte luminoase, mi-am ridicat privirea spre K. Se holba la mine albă la față.

Ca de obicei, am spus prima tâmpenie care mi-a trecut prin minte.

— K, ți-au ieșit ochii ca la melc.

— Te-a însemnat. Vai de mine, Zoey! Ți-a pus pe frunte conturul de la chestia aia!

Pe urmă și-a apăsat buzele livide cu o mână tremurătoare, în încercarea

nereușită de a-și înăbuși un suspin.

M-am așezat în capul oaselor și am tușit. Aveam o durere îngrozitoare de cap și m-am frecat chiar în punctul dintre sprâncene. Mă ustura de parcă m-ar fi înțepat o viespe, iar durerea mi se răspândea în jurul ochilor, până la obraji. Simțeam că îmi vine să vărs.

— Zoey! - K plângea de-a binelea acum și vorbea printre suspinele udate de lacrimi. - Dumnezeule! Tipul ăla era un Vânător, un Vampir Vânător!

— K, am spus eu, clipind cu putere pentru a-mi alunga durerea de cap. Nu mai plânge! Știi că nu pot să sufăr să te văd plângând.

M-am întins spre ea ca să o liniștesc cu o bătaie pe umăr. Dar s-a chircit instantaneu și s-a îndepărtat de mine. Nu puteam să-mi cred ochilor! Chiar se chircise, ca și când i-ar fi fost frică de mine. Probabil că a observat durerea din privirea mea, pentru că brusc a prăvălit un puhoi de vorbe, după cum îi era obiceiul.

— Dumnezeule, Zoey! Și acum ce o să te faci? Nu poți să mergi acolo. Nu ai cum să fii una dintre chestiile alea. Nu poate fi adevărat! Eu cu cine mă mai duc la meciurile noastre de fotbal?

Am remarcat că pe parcursul acestei tirade nu s-a apropiat de mine nici măcar cu un pas. M-am concentrat asupra sentimentului de durere și greață care amenința să mă facă să izbucnesc în lacrimi. Imediat mi-a dispărut orice urmă de lacrimi din ochi. Mă pricepeam de minune să-mi ascund lacrimile. Era și cazul, aveam o experiență de trei ani.

— Nu-ți face griji, găsesc eu o soluție. O fi vreo... vreo greșeală bizară, am mințit eu.

Nu se poate spune că vorbeam, pur și simplu scoteam cuvinte din gură. M-am ridicat cu o grimasă pe chip, din cauza durerii de cap care persista. Am privit în jur și am constatat cu o oarecare ușurare că eu și K eram singure în aripa în care se țineau orele de matematică, iar apoi a trebuit să-mi rețin un râs isteric. Dacă nu aș fi fost complet tulburată din cauza afurisitei ăleia de testări la geometrie de mâine și n-aș fi dat încă o fugă până la vestiarul meu ca să-mi iau manualul, pentru ca seara să încerc să învăț înnebunită și fără niciun sens, trebuie spus, Vânătorul m-ar fi găsit în fața școlii, alături de o mare parte dintre cei 1300 de elevi de la liceul South Intermediate din Broken Arrow, care așteptau ceea ce stupidei de soră-mea, o copie fidelă a păpușii Barbie, îi plăcea să numească plină de sine „limuzinele mari și galbene.“ Am mașină, dar este o veche și respectată tradiție să stai împreună cu cei mai puțin privilegiați, care trebuie să meargă cu autobuzul, ca să nu mai spun că e un mod excelent de a afla cine la cine se mai dă. Contrar așteptărilor, mai era doar un puștan în aripa în care se

țineau orele de matematică, un tâmpițel deșirat, cu dantura varză, din care - din nefericire - am avut ocazia să văd mare parte, pentru că stătea în picioare, cu gura căscată, și se holba la mine de parcă tocmai aş fi adus pe lume o turmă de porci înaripați.

Am tușit din nou; de data asta era o tuse umedă și scârboasă. Tâmpițelul a chițăit ușurel și a tăiat-o pe hol până la biroul doamnei Day, strângând la pieptul slăbănog o tablă. Presupun că acum clubul de șah se reunea luna după ore.

Oare vampirii joacă șah? Existau oare vampiri tâmpiței? Dar majorete-vampir, genul Bărbie? Oare există și vampiri care cântă în vreo trupă? Sau vampiri emo, tipi d-ăia ciudați care poartă pantaloni de fată și cu bretoanele alea nasoale care le acoperă jumătate de față? Sau puștani ai subculturii goth, căroră nu prea le place să se spele? Oare aveam să devin și eu o puștoaică goth? Sau mai rău, o emo? Nu prea mă omoram după negru, cel puțin nu în mod exclusiv, nu simțeam o bruscă și nefericită aversiune față de apă și săpun și nici nu mă cuprinsese vreo dorință obsesivă să-mi schimb tunsoarea ori să îmi dau cu creion dermatograf la greu.

Toate astea îmi treceau prin minte în timp ce un alt pui de criză de răs isteric încerca să-mi țâșnească din gât și mai că am fost recunoscătoare când, până la urmă, a ieșit la iveală sub formă de tuse.

— Zoey, te simți bine?

Vocea Kaylei era prea ascuțită, de parcă ar fi ciupit-o cineva, și s-a mai îndepărtat cu un pas de mine.

Am oftat și pentru prima dată m-am simțit cuprinsă de un val de furie. Asta nu se întâmplase din voia mea. Eu și K eram cele mai bune prietene încă din clasa a treia, iar acum mă privea de parcă aş fi devenit dintr-odată un monstru.

— Kayla, sunt eu. Aceeși de acum două secunde, două ore, două zile. - Am făcut un gest încărcat de frustrare către capul care îmi zvâcnea. - Nu am devenit altcineva doar din cauza ăstuia!

Ochii lui K s-au umplut din nou de lacrimi, dar, slavă Domnului, telefonul ei mobil s-a pus pe cântat piesa Madonnei, Material Girl. S-a uitat instantaneu să vadă cine o sună. După ochii ei de căprioară speriată mi-am dat seama că era prietenul ei, Jared.

— Hai, am îndemnat-o cu o voce neutră, obosită. Du-te acasă cu el!

Privirea ei ușurată a avut pentru mine efectul unui pumn în față.

— Mă suni mai încolo? mi-a aruncat peste umăr, bătând rapid în retragere spre ușa laterală.

Am privit-o traversând în grabă spațiul verde dinspre est spre parcare. Am observat că avea telefonul mobil înfipt în ureche și că vorbea precipitat cu Jared. Pun pariu că deja îi povestea cum mă transform eu în monstru.

Desigur, problema era că transformarea în monstru era cea mai fericită dintre cele două variante pe care le aveam.

Varianta numărul 1: mă transform într-un vampir, ceea ce cam e sinonim cu un monstru pentru aproape orice om.

Varianta numărul 2: corpul meu respinge Transformarea și mor. De-a binelea.

Vestea bună era că nu mai trebuia să dau mâine testare la geometrie. Vestea proastă era că va trebui să mă mut în Casa Noptii, un internat privat din Midtown, în Tulsa, pe care toți prietenii mei îl cunoșteau drept Pensionul vampirilor, locul în care trebuia să-mi petrec următorii patru ani și să trec prin niște transformări fizice ciudate, greu de descris, iar în același timp viața mea avea să sufere o schimbare totală și permanentă.

Asta în cazul în care nu muream pe parcursul procesului.

Demențial! Nici eu nu-mi doream asta. Voiam doar să încerc să fiu normală, în ciuda nesuferiților mei de părinți super-mega-conservatori, a trolului de frate-miu mai mic și a perfecțiunii întruchipate de soră-mea mai mare. Voiam să iau testul la geometrie. Voiam să iau note mari, ca să fiu admisă la colegiul veterinar de la Ohio State University și să scap de orașul Broken Arrow din Oklahoma. Însă mai mult decât orice pe lume voiam să mă integrez, cel puțin la școală. Acasă situația era sub orice critică, așa că nu-mi mai rămâneau decât prietenii și viața cât mai departe de familie.

Acum, rămâneam și fără asta.

Mi-am frecat fruntea și mi-am aranjat părul în așa fel încât aproape mi-a acoperit ochii și, cu puțin noroc, și semnul care-mi răsărise deasupra lor.

Cu capul aplecat, ca și când m-ar fi fascinat chestia lipicioasă care Dumnezeu știe cum îmi apăruse în geantă, m-am îndreptat în grabă către ușa care dădea în parcarele elevilor.

Dar când să ies, m-am oprit. Prin ușa de sticlă tipică instituțiilor l-am văzut pe Heath. O mulțime de fete se strânseseră în jurul lui, dându-se interesante și fluturându-și părul, în timp ce tipii își ambalau într-un mod complet ridicol camionetele enorme în încercarea, în mare măsură eșuată, de a părea cool. Vezi să nu mă simt eu atrasă de așa ceva! Nu, acum, ca să fiu sinceră cu mine însămi, trebuie să recunosc că mai demult Heath fusese un tip tare dulce și chiar și acum avea momentele lui bune. Cel mai des, când se deranja să fie treaz.

Chicotelile stridente ale fetelor răzbăteau din parcare până la mine. Demential! Kathy Richter, cea mai mare târfuliță din școală, încerca să se dea la Heath. Se vedea de la o poștă că pentru ea era ca un soi de ritual de împerechere. Ca de obicei, fraierul de Heath stătea și rânjea. Se pare că ziua continua la fel de nașpa. Și, colac peste pupăză, broscuța mea Volkswagen bleu din 1966 trona chiar în mijlocul lor. Nu, nu puteam să ies. Nu puteam să merg printre ei cu chestia asta pe frunte. Niciodată n-o să mai pot fi de-a lor. Știam prea bine ce-o să facă. Mi-am amintit de ultimul puști din liceul South Intermediate pe care îl însemnase un Vânător.

Se întâmplase anul trecut, la începutul anului școlar. Vânătorul apăruse înainte de începerea cursurilor și îl reperase pe puști în timp ce se ducea la prima oră. Nu l-am văzut pe Vânător, dar l-am văzut preț de o clipă pe băiat, după ce i-au căzut cărțile din mâini și a ieșit în fugă din clădire, cu Semnul lucindu-i pe fruntea palidă și cu lacrimile șiroind pe obrajii livizi. Nu puteam să uit ce aglomerate erau holurile în acea dimineață și cum toți se îndepărtaseră de el de parcă ar fi avut râie, în vreme ce el se năpustea spre ușile din față ale școlii. Fusesem și eu unul dintre aceia care se dăduseră la o parte din calea sa, cu ochii holbați, chiar dacă îmi părea foarte rău pentru el. Dar nu voiam să fiu catalogată drept singura fată care este prietenă cu ciudații. Ce ironie, nu?

În loc să merg la mașină, m-am dus la cea mai apropiată toaletă, care, slavă Domnului, era goală. Erau trei toalete; da, m-am uitat bine pe dedesubt, să văd dacă era cineva înăuntru. Pe un perete erau două chiuvete, deasupra cărora atârnav două oglinzi de mărime potrivită. Peretele opus celui cu chiuvetele era acoperit cu o oglindă imensă, sub care se afla o poliță pe care să-ți pui peria, smacurile și te miri ce. Mi-am așezat geanta și manualul de geometrie pe poliță, am tras adânc aer în piept, am ridicat capul dintr-o mișcare și mi-am dat părul pe spate.

M-am simțit de parcă aș fi privit în față un necunoscut pe care crezi că-l cunoști. Știți cum e, vezi un om în mulțime și ai putea jura că-l cunoști, dar de fapt nu l-ai văzut în viața ta. Ei, bine, acum necunoscuta pe care credeam că-am mai văzut-o undeva eram chiar eu.

Semăna cu mine la ochi. Băteau spre același căprui care nu se hotăra dacă este verde sau maro, însă ochii mei nu fuseseră niciodată atât de mari și de rotunzi. Sau mă înșel? Avea părul ca al meu, lung și drept și aproape la fel de brunet ca al bunicii mele înainte să încărunțească. Necunoscuta avea pomeți înalți ca ai mei, nasul lung și puternic și gura mare, trăsături moștenite tot de la bunica și de la strămoșii ei din tribul cherokee. Însă eu

nu fusesem niciodată atât de palidă la față. Fusesem întotdeauna măslinie, cu pielea mai închisă la culoare decât oricine altcineva din familia mea. Dar poate că problema nu era că dintr-o dată pielea mea devenise palidă, poate că părea așa în comparație cu conturul albastru-închis al semilunii care îmi apăruse exact în mijlocul frunții. Sau poate că de vină era lumina aia cumplită, fluorescentă. Am tras nădejde că lumina era de vină. M-am uitat cu atenție la desenul cu aspect exotic. Combinat cu puternicele mele trăsături amerindiene, părea să îmi dea un aer sălbatic... ca și când aș fi aparținut unor vremuri de mult apuse în care lumea era mai mare și...
barbară.

De acum înainte viața mea avea să se schimbe. Iar pentru o clipă, doar o clipită, am uitat de groaza sentimentului de abandon și m-a cuprins un val de plăcere, iar în adâncul ființei mele sângele poporului bunicii fremăta de bucurie.

Capitolul 2

Când am considerat că toată lumea avusese timp suficient să părăsească școala, mi-am tras din nou părul pe frunte și am ieșit în grabă din baie, îndreptându-mă spre ușile care dădeau spre parcarele elevilor. Părea să nu fie nimeni, doar un puști rătăcit, îmbrăcat cu genul ăla de pantaloni ca dracu', bufanți, de rapper, traversa parcarele prin capătul celălalt. Era prea preocupat să nu se trezească cu pantalonii în vine în mers, așa că nu avea cum să mă observe. Am scrâșnit din dinți din cauza durerii care-mi făcea capul să zvâcnească și am ieșit în fugă pe ușă, îndreptându-mă direct către broscuța mea.

Imediat ce-am ieșit, soarele a început să mă ardă zdravăn. Treaba e că nu era o zi prea însorită. Cerul era plin de genul ăla de nori imenși și pufoși care dau așa de bine în poze, plutind pe cer și umbrind un pic soarele. Dar, chiar și așa, a trebuit să mijesc ochii, ceea ce mi-a provocat durere, și mi-am ridicat mâna să mă protejez până și de lumina asta intermitentă a soarelui. Cred că nu am remarcat camioneta până nu s-a oprit cu un scârțâit în fața mea, din cauză că mă concentram atât de tare asupra durerii produse de lumina obișnuită a soarelui.

— Hei, Zo! N-ai primit mesajul meu?

Rahat! Rahat! De trei ori rahat! Era Heath. Mi-am ridicat privirea spre el printre degete, ca atunci când te uiți la genul ăla stupid de filme sângeroase. Stătea sprijinit de portiera deschisă din spate a camionetei

prietenului său, Dustin. În spatele lui vedeam cabina camionetei, în care

Dustin și fratele lui, Drew, ca de obicei, se împungeau și se șicanau Dumnezeu știe în legătură cu ce tâmpenie băiețească. Slavă Domnului că nu mă băgau în seamă. M-am uitat din nou la Heath și am oftat. În mână avea o bere și zâmbea prostește. Am uitat pe moment că tocmai fusesem însemnată și că aveam să devin un monstru însetat de sânge, ocolit de toată lumea, și m-am rățoit la Heath.

— Bei la școală?! Ești nebun?

Surâsul lui de bebeluș i s-a lărgit pe față.

— Da, sunt nebun după tine, păpușă!

Am clătinat din cap și i-am întors spatele; am deschis portiera scârțâitoare a broscuței mele și mi-am aruncat cărțile și rucsacul pe bancheta din dreapta.

— De ce nu sunteți la antrenament? am întrebat, cu spatele la el.

— N-ai auzit? Ne-a dat drumu' pen'că i-am spart vineri pe ăia de la Union! Dustin și Drew, care cred că de fapt erau atenți la ce vorbeam eu și Heath, au tras niște „iuhuu“ și „iupiii“ din camionetă.

— Aă, nu. Cred că am ratat anunțul. Am avut treabă azi. Știi, am super-test la geometrie mâine.

Încercam să par normală și relaxată. Apoi am tușit și am adăugat:

— Și-n plus, cred că mă ia o porcărie de răceală.

— Pe bune, Zo! Ai ceva cu mine? Aă, ți-a zis Kayla ceva nașpa despre chef? Mă, de fapt, nu te-am înșelat.

Cee? Kayla nu scosese niciun cuvânt despre faptul că Heath m-ar fi înșelat. Ca dobitoaca, am uitat (bine, pentru o clipă) despre recent dobânditul Semn. Mi-am întors capul ca să-l fulger cu privirea.

— Ce-ai făcut, Heath?

— Zo, io... Știi că n-aș..., dar, la vederea Semnului, tentativa lui de dezvinovățire și scuzele s-au topit într-o privire deloc atrăgătoare, însoțită de o gură căscată care-i trăda uimirea.

— Ce gura mă-sii..., s-a pornit el, dar l-am întrerupt.

— Sst! am făcut și am dat din cap înspre Dustin și Drew, care încă nu bănuiau nimic și cântau cât îi ținea gura complet afonă pe melodia de pe ultimul album al lui Toby Keith*.

Heath avea încă ochii căscați de uimire, însă a coborât vocea.

— Ce e aia, vreun soi de machiaj pentru ora de artă teatrală?

— Nu, i-am spus în șoaptă. Nu e.

— Nu se poate să fii însemnată. Doar ești gagica mea.

— Nu sunt gagica ta!

Și dintr-odată încercarea mea de a mă abține din tușit s-a dus. Aproape că m-am îndoit de la mijloc și m-am pus pe o tuse nasoală și umedă.

— Băi, Zo! mi-a strigat Dustin din cabină. Tre' s-o lași mai moale cu țigările alea.

— Îhî, zici că acu' îți scuipi un plămân afară, a spus Drew.

— Băi, las-o în pace! Doar știi că nu le are cu fumatu'. E vampiră. Demential! Super! Ca de obicei, fără cea mâi mică urmă de creier, Heath și-a închipuit că îmi ia apărarea dacă strigă la prietenii lui, care au scos instantaneu capul pe fereastra deschisă și m-au privit tâmp, ca pe o ciudățenie a naturii.

— Rahat! Zoey e o creatură d-aia ciudată! a spus Drew. Vorbele lipsite de delicatețe ale lui Drew au făcut ca furia care mocnea în mine încă de când Kayla se ferise din calea mea să dea în clocot și apoi pe-afară. Am uitat de durerea pe care mi-o provoca soarele și l-am țintuit pe Drew cu privirea.

— Mai taci dracu' din gură! Am avut o zi de tot rahatu', așa că mai scutește-mă de tâmpeniile tale.

M-am oprit și mi-am mutat privirea de la Drew, care era de acum șocat și tăcut, la Dustin și am continuat: „sau ale tale“. Și pe când continuam să îl fixez pe Dustin, am înțeles ceva, ceva care m-a șocat și, ciudat, m-a stârnit: Dustin părea speriat. Speriat de-a binelea. L-am fulgerat din nou pe Drew cu privirea. Și el părea speriat. Apoi am avut senzația aia. Era o senzație ca o furnicătură, care mi-a străbătut pielea și mi-a făcut Semnul să se înfioare.

Putere, asta simțeam, putere.

— Zo? Ce mama mă-sii?

Vocea lui Heath mi-a distras atenția și m-a făcut să-mi întorc privirea de la cei doi frați.

— Io mă car! a spus Dustin pornind camioneta și băgând-o în viteză.

Camioneta a pornit cu zgâlțâituri, ceea ce l-a făcut pe Heath să-și piardă echilibrul și să alunece, executând o morișcă din brațe și scăpând din mână berea. A zburat prin aer și apoi a aterizat pe asfaltul din parcare. M-am repezit la el.

— Ai pățit ceva?

Heath stătea în patru labe și m-am aplecat să-l ajut să se ridice.

Apoi am simțit. Era ceva care mirosea extraordinar, excitant, dulce și apetisant.

Oare Heath își dădea cu un parfum nou? Vreun feromon din ăla ciudat, menit să atragă femeile ca o mașinărie uriașă de ademenit gândacii? Nu îmi dădusem seama cât de aproape eram de el până când nu s-a ridicat, iar trupurile noastre aproape s-au lipit unul de celălalt. M-a privit întrebător.

Nu m-am ferit de el. Deși ar fi trebuit. Înainte așa aș fi făcut... dar nu și acum. Nu azi.

— Zo, a zis el blând, cu o voce gravă și ademenitoare.

— Ce bine miroși! nu m-am putut abține să-i spun.

Inima îmi bătea așa de tare, încât îi simțeam ecoul în tâmpilele care îmi zvâcneau.

— Zoey, mi-a fost tare dor de tine. Trebuie să ne împăcăm. Știi doar cât te iubesc.

A întins mâna să-mi mângâie fața și amândoi am observat că avea palma mânjită de sânge.

— Rahat. Cred că...

A amuțit când mi-a privit chipul. Nu puteam decât să-mi imaginez cum arătam, palidă, cu Semnul albastru-safiriu conturat ca un semn de foc și cu ochii țintă la sângele de pe mâna lui. Nu puteam să mă mișc, nu puteam să-mi întorc privirea.

— Vreau... am murmurat. Vreau...

Ce voiam? Nu puteam să exprim în cuvinte. Nu, nu era asta. Nu voiam să exprim în cuvinte. Nu voiam să exprim cu glas tare valul copleșitor de dorință arzătoare care amenința să mă piardă. Și nu era din cauză că Heath era atât de aproape de mine. Mai fusesem așa de aproape unul de celălalt. Ne giugiuleam de un an, însă niciodată nu mă făcuse să mă simt așa, nu în felul ăsta. Mi-am mușcat buzele și am gemut.

Camioneta s-a oprit cu un scârțâit și a derapat în apropierea noastră. Drew a sărit din ea, l-a înșfăcat pe Heath pe după mijloc și l-a tras cu spatele în cabina camionetei.

— Termină! Vorbesc cu Zoey!

Heath a încercat să scape din strânsoarea lui Drew, dar puștiul era omul de bază din defensiva echipei Broken Arrow și era cât casa. Dustin s-a ițit pe lângă ei și a trântit portiera camionetei.

— Lasă-l în pace, creatură, mi-a strigat Drew, în timp ce Dustin a călcat-o, iar de data asta chiar au plecat în trombă.

Am intrat în broșuța mea. Îmi tremurau așa de tare mâinile, încât a trebuit să încerc de trei ori până să reușesc să pornesc motorul.

— Hai odată acasă! Hai odată acasă, am repetat întruna printre accese dureroase de tuse, în timp ce conduceam. Nu voiam să mă gândesc la cele întâmplate și nici nu puteam.

Mi-a luat cincisprezece minute să ajung acasă, dar mie mi se păruse doar o clipă. M-am trezit prea curând pe alee și am încercat să mă pregătesc pentru scena care știam că mă așteaptă înăuntru, inevitabilă ca tunetul în

timpul furtunii.

De ce oare fusesem atât de nerăbdătoare să ajung aici? Cred că de fapt și de drept nu era nerăbdarea de a ajunge acasă. De fapt, încercam doar să scap de episodul din parcare cu Heath.

Nu! Nu voiam să mă gândesc la asta acum. Și, în orice caz, probabil că exista vreo explicație logică pentru tot ce se întâmplase, o explicație simplă și logică. Dustin și Drew erau niște cretini, niște drojdieri complet imaturi. Nu-mi folosisem niciun fel de putere ciudată ca să-i intimidez. Pur și simplu se speriaseră pentru că fusesem însemnată. Asta era cauza. Doar se știe că oamenilor le e frică de vampiri.

— Bine, dar eu nu sunt vampir! am exclamat. Apoi am tușit și mi-a venit în minte cât de hipnotic de frumos mi se păruse sângele lui Heath și dorința nestăvilită pe care mi-o inspirase. Nu Heath, ci sângele lui.

Nu! Nu! Nu! Sângele nu era nici frumos, nici ademenitor. Cred că sunt șocată. Asta trebuie să fie. Asta trebuia să fie cauza. Eram șocată și mintea mi-o luase razna. Bun... bine... mi-am atins în treacăt fruntea. Nu-mi mai ardea, dar încă aveam o senzație ciudată. Am tușit pentru a mia oară. OK.

Nu voiam să mă mai gândesc la Heath, însă nu mai puteam nega. Mă simțeam altfel. Pielea îmi devenise supersensibilă. Mă durea în piept și, deși purtam ochelarii mei cool de soare Maui Jim, ochii continuau să-mi lăcrimeze cumplit.

— Sunt pe moarte..., m-am tânguit și imediat mi-am strâns buzele. E posibil să fiu pe moarte. Mi-am ridicat privirea spre casa mare din cărămidă pe care nici după trei ani n-o simțeam „acasă“. Termină odată! Termină odată cu prostiile!

Cel puțin, soră-mea nu ajunsese încă acasă din motive de antrenament cu grupa de majorete. Cu puțin noroc, trolul este complet hipnotizat de noul lui joc pe calculator Delta Force: Black Hawk Down (îhh!). Așa că puteam s-o am pe mama numai pentru mine. Poate că ea mă va înțelege... poate că ea va ști ce e de făcut...

La naiba! Aveam șaisprezece ani, dar brusc mi-am dat seama că aveam nevoie de mama mai mult decât de orice altceva pe lume.

„Te rog, fă-o să înțeleagă“, am încropit o rugăciune și am adresat-o oricărui zeu sau zeițe care mă asculta.

Am intrat în casă prin garaj, ca de obicei. Am traversat holul până la camera mea, unde mi-am aruncat pe pat manualul de geometrie, geanta și rucsacul. Apoi am respirat adânc și m-am dus, tremurând un pic, s-o caut pe mama.

Era în sufragerie, ghemuită pe marginea canapelei, sorbea dintr-o ceașcă

de cafea și citea Supă de pui pentru suflet de femeie. Arăta așa de normal, așa cum fusese ea pe vremuri. Numai că pe atunci citea povești fascinante de dragoste și se machia. Însă noul ei soț nu era de acord cu niciuna dintre cele două. Ce rahat cu ochi!

— Mamă?

— Hm? a spus ea fără să mă privească. Am înghițit în sec.

— Mămico! - Am strigat-o ca pe vremuri, înainte să se mărite cu John. - Am nevoie de ajutorul tău.

Nu știu dacă era din cauză că folosisem pe nepusă masă cuvântul „mămico“ sau dacă ceva din vocea mea i-a stârnit intuiția de mamă pe care o mai avea încă, ascunsă pe undeva, însă a ridicat imediat spre mine o privire blândă și îngrijorată.

— Ce e, fetiță..., a spus ea, însă vorbele au părut să-i înghețe pe buze atunci când privirea i s-a oprit pe Semnul de pe fruntea mea.

— Dumnezeule! Ce-ai mai făcut de data asta? Inima a început din nou să mă doară.

— Mamă, eu n-am făcut nimic. Pur și simplu mi s-a întâmplat. Nu din cauza mea. Nu sunt eu de vină.

— Of, te rog, nu! s-a tânguit ea, de parcă n-aș fi spus nimic până atunci.

Ce-o să spună taică-tu?

Mi-a venit să țip. De unde naiba să știm ce-o să spună tata, din moment ce nu mai știm nimic de el de paisprezece ani? Dar mi-era clar că nu ar fi avut niciun sens. Întotdeauna o enerva să-i amintesc că John nu era tatăl meu „adevărat“. Așa că am schimbat tactica și am abordat una la care renunțasem acum trei ani.

— Mămico, te rog! N-ai putea să nu-i spui nimic? Doar o zi-două.

Păstrează secretul până... ce știi eu?!... ne obișnuim cu ideea.

Mi-am ținut respirația.

— Și ce să-i spun? Chestia asta nici măcar nu se poate ascunde cu machiaj. A aruncat o privire neliniștită la semilună, iar buzele i s-au strâns în mod ciudat.

— Mamă, n-am spus că o să stau aici până ne obișnuim cu ideea. Trebuie să plec, știi foarte bine.

A trebuit să mă opresc, iar umerii mi-au fost scuturați de o tuse devastatoare.

— Vânătorul m-a însemnat. Trebuie să mă mut în Casa Noptii, dacă nu, o să-mi fie din ce în ce mai rău.

„Și apoi o să mor“, am încercat să-i spun din priviri. Nu am reușit să spun cu glas tare ce gândisem.

— Numai că am nevoie de câteva zile înainte să trebuiască să-i spun lui..., am făcut o pauză ca să nu fiu nevoită să-i pronunț numele, de data asta provocându-mi tușea, ceea ce nici nu era greu.

— Și eu ce-o să-i zic lui taică-tu?

Panica din vocea ei m-a înfricoșat. Nu era ea mama? Nu ar fi trebuit să aibă ea toate răspunsurile, în loc să pună întrebări?

— Păi... spune-i că stau câteva zile la Kayla, pentru că trebuie să facem un proiect la biologie.

Am remarcat cum privirea mamei se schimbă. Grija din ochii ei s-a risipit și aceștia i-au devenit tăioși, cum îi cunoșteam prea bine.

— Cu alte cuvinte, vrei să-l mint.

— Nu, mamă. Vreau ca măcar o dată să pui dorința mea mai presus de a lui. Vreau să fii mămica mea. Să mă ajuți să-mi strâng lucrurile și să mergi cu mine la școala cea nouă, pentru că mi-e frică și sunt bolnavă și nu știu dacă sunt în stare să mă descurc singură!

Am spus toate astea dintr-o suflare, respirând greu și mi-am tușit în palmă.

— Nu mi-am dat seama că nu mă mai port ca o mamă, a spus ea cu răceală.

M-a făcut să mă simt și mai sfârșită decât mă simțisem cu Kayla. Am oftat.

— Cred că asta e problema, mamă. Nu-ți pasă într-atât încât să-ți dai seama. Nu-ți mai pasă de nimic altceva decât de John de când te-ai măritat cu el.

A mijit ochii.

— Nu știu cum poți fi atât de egoistă. Chiar nu-ți dai seama câte a făcut pentru noi? Datorită lui am scăpat de serviciul ăla oribil de la Dillards. Datorită lui nu trebuie să ne facem griji în privința banilor și avem o casă mare și frumoasă. Datorită lui avem siguranță și un viitor promițător. Auzisem toate astea de atâtea ori, încât aș fi putut să recit odată cu ea. De obicei, în acest punct al nonconversațiilor noastre eu îmi ceream scuze și plecam în camera mea. Însă azi nu puteam să-mi cer scuze. Azi eram diferită. Totul era diferit.

— Nu, mamă. Adevărul adevărat e că din cauza lui îți ignori copiii de trei ani încoace. Știai că fiică-ta cea mare s-a făcut o târfă parșivă și răzgâiată, care și-a tras-o cu jumătate din echipa de fotbal? Tu știi ce jocuri dezgustătoare și violente ține Kevin ascunse de tine? Bineînțeles că habar n-ai. Amândoi se poartă ca și când ar fi fericiți și se prefac că-l plac pe John și toată mascarada asta de familie, iar tu zâmbești și te rogi pentru ei și-i lași de capul lor. Și eu ce? Crezi că sunt rea pentru că nu mă prefac, pentru că sunt cinstită. Știi ceva? Mi-e așa de scârbă de familia mea, încât

mai că mă bucur că Vânătorul m-a însemnat! Toată lumea îi spune școlii vampirilor Casa Noptii, dar nu poate fi mai întunecată decât casa asta perfectă!

Ca să nu izbucnesc în plâns ori să mă pun pe urlat, m-am răsucit pe călcâie, m-am dus nervoasă la mine în cameră și am trântit ușa.

Să le stea în gât.

Prin pereții mult prea subțiri am auzit-o vorbind isterizată la telefon cu John. Fără îndoială, avea să dea fuga acasă să mă aranjeze. Pe mine, pacostea. În loc să mă așez pe pat și să mă pun pe jelit, cum eram tentată să fac, mi-am golit rucsacul de porcăriile de la școală. Vezi să n-am nevoie de ele acolo unde mă duc! Cred că nici măcar nu au ore normale. Îmi imaginez că au ore de genul „Introducere în sucirea gâtului la oameni“... și... și „Curs introductiv de vedere nocturnă“. Chestii din astea. Indiferent de ce făcea mama, nu mai puteam să rămân aici. Trebuia s-o iau din loc.

Bun, deci ce să iau cu mine?

Cele două perechi de blugi după care mă înnebuneam, plus ăia de pe mine. Vreo câteva tricouri negre. Păi, nu? În fond, ce altceva poartă vampirii? În plus, te fac să pari mai slab. Mă gândisem să las maieuțul ăla simpatic de culoare bleu lucios, dar atâta negru m-ar fi deprimat și mai rău, așa că l-am luat. Apoi am îndesat teancuri de sutiene, chiloței tanga, chestii de păr și smacuri în buzunarul lateral. Era cât pe ce să-mi las animăluțul împăiat, Otis Peftele (la doi ani nu puteam să spun „pește“), pe pernă, dar... ei, ce... fie că eram vampir, fie că nu, nu cred că aș fi putut să dorm prea bine fără el. Așa că l-am băgat cu delicatețe și pe el în împuțicenia aia de rucsac.

Apoi am auzit că bate cineva la ușă și vocea ăluia mi-a spus să ies din cameră.

— Ce vrei? am strigat și apoi m-a apucat o criză urâtă de tuse.

— Zoey, eu și mama ta vrem să stăm de vorbă cu tine. Demențial! Se pare că nu le stătuse în gât.

L-am mângâiat ușurel pe Otis Peftele.

— Otis, e groasă.

Mi-am îndreptat spatele, am mai tușit un pic și m-am dus să-mi înfrunt dușmanul.

Capitolul 3

La prima vedere, cretinul de taică-miu vitreg, John Heffer pe numele lui,

pare un tip de treabă, chiar normal aş spune. (Ei, bine, da, chiar așa îl cheamă și, din nefericire, așa o cheamă și pe mama, doamna Heffer. Vă vine să credeți?) Atunci când mama a început să iasă cu el, chiar am auzit din întâmplare cum unele dintre prietenele ei spuneau că ar fi „chipeș“ și „fermecător“. Asta la început. Pentru că acum mama are alte prietene, unele despre care Chipeșul și Fermecătorul crede că sunt mai potrivite decât gașca de femei nemăritate și simpatice pe care le frecventa mama. Niciodată nu mi-a plăcut. Pe bune. Nu spun asta doar pentru că acum nu pot să-l înghit. De când l-am văzut prima oară, nu am remarcat decât un singur lucru la el, că e fals. Se preface că e băiat bun, soț bun, și chiar se preface că e un tată bun.

Arată ca oricare alt tip aflat la vârsta taților. Are părul negru, picioare subțiri, de greiere, și un început de burtă. Are ochii ca și sufletul, căcăni, spălăciți și reci.

Am intrat în sufragerie și l-am găsit stând în picioare lângă canapea. Mama era prăbușită pe canapea mai spre capătul ei și-i strângea mâna. Avea ochii roșii și umezi. Cum nu se poate mai bine. Acum avea să joace rolul mamei rănite și crizate. Recunosc că e un rol care o prinde de minune.

John încerca deja să mă țintuiască cu privirea, însă atenția i-a fost reținută de Semnul meu. Fața i s-a boțit de scârbă.

— Satană, dă-te în lături! a citat el cu vocea lui de predicator, după cum îmi place mie să cred.

Am oftat.

— Nu e Satana, sunt eu, dar e cam tot aia.

— Zoey, nu e momentul să fii sarcastică, a spus mama.

— Mă ocup eu, iubito, a spus cretinul de taică-miu vitreg, bătând-o în treacă pe umăr, înainte să-și îndrepte iar atenția către mine.

— Ți-am spus eu că până la urmă comportamentul urât și obrăznicia o să-ți vină de hac. Nici nu mă miră că s-a întâmplat atât de curând.

Am dat din cap. Era de așteptat să spună asta. Mă așteptam, dar chiar și așa eram șocată. Nu era om să nu știe că nu aveai ce să faci tu ca să intervină Transformarea. Tâmpenia cu „dacă te mușcă un vampir mori și devii și tu vampir“ e din filme. Oamenii de știință încearcă de ani buni să descopere cauza declanșării transformărilor fizice care conduc la vampirism, în speranța că astfel pot s-o înlătore, sau măcar să creeze un vaccin care să lupte împotriva ei. Până în prezent, norocul nu le-a surâs. Însă acum, John Heffer, cretinul de taică-meu vitreg, descoperise că ceea ce stârnise această reacție fizică a organismului meu era comportamentul adolescentin deplasat, în cazul de față comportamentul meu deplasat, care în mare

măsură consta în câte o minciunică sau vreun gând sictirit și vreo remarcă șmecherească avându-i drept țintă în general pe părinții mei și poate un pic de poftă trupească seminevinovată față de Ashton Kutcher (ce trist că-i plac femeile mai în vârstă...). Hei, la naiba, mai știi?

— Nu am declanșat eu asta, am reușit să îngaim. Nu s-a întâmplat din cauza mea, ci mi s-a întâmplat mie. Orice om de știință din lumea asta mi-ar da dreptate.

— Oamenii de știință nu sunt atotștiutori. Nu sunt oameni ai lui Dumnezeu.

L-am fixat cu privirea. Era predicator al Oamenilor credinței, lucru cu care vai, Doamne, ce se mai mândrea! Țasta era unul dintre motivele pentru care mama se simțise atrasă de el și la nivel strict logic puteam s-o înțeleg.

Fiind predicator, se presupunea că este un om realizat. Avea un loc de muncă râvnit, o casă frumoasă, o familie perfectă. Se presupunea că este un om la locul lui, cu convingeri așijderea. Pe hârtie trebuie să fi fost alegerea perfectă pentru postul de soț și tată. Însă, din păcate, pe hârtie nu era trecută toată povestea. Iar acum, așa cum era de așteptat, avea să facă pe predicatorul cu mine și să-l bage la înaintare pe Dumnezeu. Aș fi pariat pe pantofii mei cei noi, Steve Madden, că și pe Dumnezeu îl irita la fel de mult ca și pe mine. Am mai făcut o încercare.

— Am învățat la cursul intensiv de biologie. Este vorba despre o reacție fiziologică și are loc în organismul unor adolescenți atunci când le crește nivelul de hormoni.

Am făcut o pauză, încercând să mă concentrez mai departe, al dracului de mândră de mine că îmi aminteam ceva ce făcusem semestrul trecut.

— La unii oameni hormonii declanșează o chestie sau alta... în... - am mai făcut un efort și mi-am amintit: - un lanț mutant de ADN care declanșează Transformarea.

Am zâmbit, nu neapărat lui John, ci pentru că eram încântată de capacitatea mea de a-mi aminti chestii dintr-o lecție cu care nu mai avusem nimic de-a face de luni de zile. Mi-am dat seama că fusese o greșeală să zâmbesc când am văzut cum i s-au încleștat maxilarele.

— Cunoașterea Domnului depășește știința și este o blasfemie să afirmi altceva, domnișorică.

— N-am spus nici-o clipă că oamenii de știință sunt mai deștepți decât Dumnezeu! m-am dat eu bătută și am încercat să-mi înăbuș un acces de tuse. Încerc doar să-ți explic.

— Nu am nevoie de nici-o explicație din partea unei puștoaice de șaisprezece ani.

Dacă ne gândim bine, purta pantalonii ăia nașpa și o cămașă ca dracu'. Sărea în ochi că avea nevoie de ceva explicații din partea unui adolescent, dar nu găseam că ar fi momentul potrivit pentru a aduce în discuție faptul că era, în mod evident și nefericit, paralel cu moda.

— John, dragule, ce ne facem cu ea? Ce vor spune vecinii? Mama s-a făcut și mai palidă la față și și-a înăbușit un mic suspin.

— Ce va spune lumea duminică la întrunire?

A mijit ochii când am deschis gura să răspund și m-a întrerupt înainte să apuc să scot un sunet.

— Vom face exact ce ar face orice familie credincioasă. O vom încredința lui Dumnezeu.

Adică mă trimiteau la o mănăstire? Din nefericire, am fost întreruptă de o altă criză de tuse, așa încât el a continuat să vorbească.

— Și în plus îl vom suna pe doctorul Asher. El știe cu siguranță ce să facă pentru a stabiliza situația.

Superb! Demențial! O să-l cheme pe psihologul familiei, pe Stană de Piatră. Perfect!

— Linda, sună la numărul pentru urgențe al doctorului Asher, iar apoi cred că ar fi înțelept să activăm sistemul de chemare la rugăciune. Anunță-i pe mai-mari că trebuie să se reunească aici.

Mama a încuviințat și a dat să se ridice, dar șuvoiul de vorbe pe care l-am pornit a făcut-o să se prăvălească din nou pe canapea.

— Asta e soluția ta? Să chemi un psiholog care habar n-are de adolescenți și să-i aduci aici pe toți mai-marii ăia încuiați? Credeți că o să încerce măcar să înțeleagă? Nici gând. Chiar nu pricepeți? Trebuie să plec. Chiar în seara asta.

Am tușit chinuit din gât, ceea ce mi-a provocat o durere în piept.

— Vedeți? Și o să fie și mai rău dacă nu mă duc la...

Am ezitat. De ce era așa de greu să spun „vampiri“? Pentru că suna așa de străin de mine, atât de definitiv și, o parte din mine recunoștea acest lucru, atât de demențial.

— Trebuie să ajung la Casa Noptii.

Mama a sărit în picioare și preț de o clipă am crezut că avea să mă salveze. Însă John a cuprins-o posesiv cu brațul pe după umeri. Atunci ea și-a înălțat privirea spre el și apoi m-a privit din nou pe mine, iar în ochii ei am citit regretul, dar, ca de obicei, a spus ce ar fi vrut John să spună.

— Zoey, sigur nu se întâmplă nimic dacă măcar în seara asta rămâi aici, nu?

— Bineînțeles că nu, a asigurat-o John. Sunt convins că doctorul Asher va

înțelege că este cazul să facă o vizită la domiciliu. Dacă vine el aici, o să fie în siguranță.

A bătut-o pe umăr, prefăcându-se grijuliu, dar tot ce-a reușit a fost să pară dezgustător.

De la el mi-am mutat privirea la mama. Se pare că nu aveau de gând să mă lase să plec. În niciun caz în seara asta și poate niciodată sau cel puțin nu până să fie cazul să mă ia cu Salvarea. Dintr-o dată mi-am dat seama că problema nu era doar Semnul care îmi apăruse și faptul că viața mea se schimbaseră radical. Aici era vorba de cine e șeful. Dacă mă lasă să plec, se poate spune că au pierdut. În cazul mamei, îmi plăcea să cred că îi era teamă să nu mă piardă. Cât despre John, știam ce nu vrea el să piardă. Nu voia să-și piardă multiubita lui autoritate și iluzia că eram familia perfectă.

După cum se exprimase și mama: „Ce vor spune vecinii, ce va spune lumea duminică la întrunire?” John nu voia să renunțe la această iluzie, iar dacă asta presupunea ca eu să mă îmbolnăvesc din ce în ce mai rău, ei, bine, era pregătit să-și asume riscul.

Numai că eu nu eram pregătită să mi-l asum.

Cred că era momentul să iau frâiele în mâini (în fond, îmi făcusem manichiura).

— Hai, bine, am cedat. Sună-l pe doctorul Asher. Anunță-i pe toți să vină să ne rugăm împreună. Dar vă deranjează dacă mă duc să mă întind un pic până apar și ceilalți? am mai zis și am exagerat un pic cu tușea.

— Nu, bineînțeles că nu, draguțo, a spus mama, vizibil ușurată. Sunt sigură că o să te simți mai bine dacă te odihnești un pic.

Apoi s-a îndepărtat de brațul acaparator al lui John. A zâmbit și pe urmă m-a strâns în brațe.

— Vrei să-ți dau ceva de răceală?

— Nu, mersi, am asigurat-o, ținând-o strâns în brațe încă o clipă, dorindu-mi cu ardoare să fi fost cu trei ani în urmă și să mai fie încă mama mea, să mai fie încă de partea mea. După care am tras adânc aer în piept și m-am dat un pas înapoi.

— Nu, mersi, am repetat.

M-a privit și a dat din cap, dându-mi de înțeles că îi pare rău în singurul fel în care putea, din priviri.

M-am îndepărtat de ea și m-am îndreptat către dormitorul meu. Din spate, cretinul zise:

— Și fă bine și dă-ți cu ceva pe chestia aia de pe frunte, să nu se mai vadă. Nici măcar nu m-am oprit. Am continuat să merg. Și m-am abținut să nu plâng.

O să țin minte, mi-am spus cu înverșunare. O să țin minte ce cumplit m-ați făcut să mă simt astăzi. Așa că atunci când o să-mi fie frică, atunci când o să fiu singură și o să mă confrunt cu noua mea viață, o să-mi aduc aminte că nimic nu e mai rău decât să fiu prizonieră aici. Nimic.

Capitolul 4

M-am așezat pe pat și am tușit, timp în care o auzeam pe mama sunând disperată la numărul pentru urgențe al psihiatrului nostru, după care, la fel de disperată, a sunat să-i convoace pe temuții Oameni ai credinței. În mai puțin de treizeci de minute casa avea să ni se umple de grășane și de soții lor pedofili cu ochi lunecoși. Aveau să mă cheme în sufragerie. Semnul care îmi apăruse avea să fie considerat o Problemă Mare și Jenantă, așa că probabil aveau să mă unghă cu vreo porcărie care, bag mâna în foc, o să-mi astupe porii și o să facă să-mi apară un coș cât casa, după care aveau să-și pună mâinile pe mine și să înceapă să se roage. Aveau să se roage la Dumnezeu să mă ajute să nu mai fiu așa o pacoste adolescentină și o problemă pentru părinții mei. A, și pe lângă asta, trebuia rezolvată și problema cu Semnul care îmi apăruse.

De-ar fi așa de simplu... Aș face cu dragă inimă un pact cu Dumnezeu că mă fac copil cuminte dacă mă ajută să nu mai trebuiască să mă duc la altă școală și să-mi schimb specia. Aș fi dispusă până și să dau testul la geometrie. Hai, bine. Poate că n-aș da testul la geometrie, dar, în orice caz, nu voisem eu să mă transform într-o creatură. În concluzie, trebuia să plec. Trebuia să încep o viață nouă și aveam să fiu eleva cea nouă. Într-un loc în care nu aveam niciun prieten. Am strâns tare din ochi, străduindu-mă să nu plâng. Școala era singurul loc în care mă mai simțeam și eu acasă, iar prietenii mei erau singura mea familie. Am strâns pumnii și mi-am încordat maxilarul, să nu izbucnesc în plâns. Aveam să iau lucrurile din aproape în aproape, din aproape în aproape.

Nici prin gând nu-mi trecea ca pe lângă toate astea să mai am de-a face și cu clone ale cretinului de taică-miu vitreg. Și, ca și cum Oamenii credinței nu erau deja de-ajuns, cumplita ședință de rugăciune avea să fie urmată de o ședință la fel de stresantă cu doctorul Asher. Ocazie cu care avea să mă întrebe ce simt în legătură cu cutare sau cutare chestie. Apoi avea să-i dea înainte că furia și anxietatea adolescentină sunt normale, dar că numai eu puteam să aleg ce impact vor avea asupra vieții mele... c-o fi, c-o păți, și, cum ne confruntam cu o „situație de urgență“, probabil că avea să mă pună

să desenez ceva care să reprezinte copilul din mine sau o tâmpenie de genul ăsta.

Era evident că trebuia să mă car de aici.

Slavă Domnului că întotdeauna fusesem „o puștoaică rea“ și mă pregătisem ca lumea pentru o astfel de situație. Mă rog, nu-mi trecuse prin cap c-o să fug de-acasă și o să mă duc la vampiri atunci când plantasem o cheie de rezervă de la mașină sub ghiveciul din fața ferestrei mele. Mă gândisem că poate vreau să mă furișez vreodată afară din casă și să mă duc la Kayla. Sau, dacă voiam să fiu cu adevărat rea, puteam să mă duc să mă întâlnesc cu Heath în parc și să ne giugiulim. Dar între timp Heath se luase de băutură, iar eu începusem să mă transform în vampir. Uneori viața e complet lipsită de sens.

Mi-am luat rucsacul, am deschis fereastra și, cu o ușurință care spunea mai multe despre felul meu păcătos de-a fi decât despre lecturile plicticoase ale cretinului de taică-miu vitreg, am țâșnit pe geam. Mi-am pus ochelarii de soare și am privit afară. Era numai patru și jumătate, cam așa ceva, și încă nu se întunecase, așa că m-am bucurat că gardul nostru merit să ne țină departe de priviri indiscrete mă proteja de vecinii noștri al dracu' de gălăgioși. Singurele ferestre care dădeau spre partea asta a casei erau ale soră-mii, dar probabil că ea era încă la antrenament cu grupa de majorete.

E o minune de la Dumnezeu că o dată-n viață mă bucur și eu sincer că universul soră-mii gravitează în jurul a ceea ce ea numește „sportul îmbărbătării“. Mai întâi mi-am aruncat rucsacul pe geam și apoi m-am strecurat și eu în urma lui, având grijă să nu scot nici măcar un „ăhh“ la aterizarea pe iarbă. Am stat pe loc o veșnicie, timp în care mi-am astupat gura cu brațul ca să-mi înăbuș tușea aia oribilă. Apoi m-am aplecat și am ridicat marginea ghiveciului cu levănțică pe care mi-l dăduse bunica Redbird, iar degetele mi-au pornit în căutarea metalului dur al cheii care se culcușea în iarba deasă.

Poarta nici măcar n-a scârțâit când am deschis-o și m-am prelinș afară ca un înger al lui Charlie*. Broscuța mea drăguță stătea la locul ei obișnuit, chiar în fața celei de-a treia uși de la garajul nostru amenajat să încapă trei mașini. Cretinul de taică-miu vitreg nu mă lăsa să parchez înăuntru, pentru că zicea că mașina de tuns iarba e mai importantă. Mai importantă decât un Volkswagen clasic? Ce-mi aud urechile? E cea mai mare tâmpenie.

Măiculiță, vorbeam ca un mascul! De când îmi păsa mie de „clasicitatea“ broscuței mele? Chiar că mă Transform. M-am uitat în stânga și-n dreapta. Nici țipenie de om. M-am îndreptat în fugă spre broscuța mea, am intrat înăuntru, am scos-o din viteză și i-am mulțumit lui Dumnezeu că aleea

noastră era stupid de abruptă când superba mea mașină a luat-o tăcută și lin la vale, până a ajuns în stradă. De acolo trebuia s-o iau la dreapta ca s-o șterg din cartierul cu Case de Fițe. Nici măcar nu m-am uitat în oglinda retrovizoare însă m-am întins și mi-am închis telefonul mobil, fiindcă n-aveam chef să vorbesc cu nimeni.

Nu, de fapt nu era chiar așa. Exista cineva cu care chiar voiam să vorbesc. Era singura persoană din lume care eram sigură că nu avea să se uite la Semn și să gândească despre mine că sunt un monstru, o ciudată, un om îngrozitor.

Ca și când mi-ar fi citit gândurile, broscuța mea a luat-o parcă de capul ei pe șoseaua pe care se ajungea la autostrada Muskogee, iar de acolo la cel mai grozav loc din lume, la plantația de levănțică a bunicii Redbird. Spre deosebire de drumul de la școală acasă, călătoria de o oră și jumătate până la câmpurile bunicii Redbird a părut să dureze o veșnicie. Până să ies de pe șoseaua cu două benzi și să intru pe drumul bătătorit de țară care ducea la casa bunicii, trupul mă durea deja mai tare decât atunci când ne venise profa aia nouă de sport țacănită, care considera că trebuie să facem un tur complet al sălii de forță, în timp ce ea ne șfichiuia de pe margine și rânjea prosteste. Mă rog, nu ne șfichiuia propriu-zis, dar totuși. Mă dureau mușchii ca naiba. Era aproape șase seara, iar soarele se pregătea în sfârșit să apună, dar încă mă întepeau ochii. Ca să fiu sinceră, până și lumina palidă a soarelui îmi dădea furnicături ciudate pe piele. M-am bucurat că era sfârșit de octombrie și se făcuse suficient de răcoare încât să port hanoracul cu Borg Invasion 4D care, slavă Domnului, îmi acoperea mai toată pielea. Desigur, mi-am luat hanoracul când am făcut turul ăla în Las Vegas în parcul tematic Star Trek: The Next Generation; din nefericire, din când în când mai sunt și eu o fană declarată a filmului Star Trek. Înainte să ies din broscuță, am scotocit pe bancheta din spate după șapca mea cea veche, inscripționată cu OSU, și mi-am tras-o pe ochi ca să-mi feresc fața de soare.

Casa bunicii era străjuită de câmpuri de levănțică și se odihnea la umbra unor stejari uriași. Fusesse construită în 1942, din piatră neșlefuită de Oklahoma, avea o verandă confortabilă și ferestre neobișnuit de mari. Îmi plăcea la nebunie casa asta. Era de-ajuns să urc treptele mici de lemn care duceau la verandă ca să mă simt mai bine... în siguranță. Apoi am văzut biletul prins afară pe ușă. Am recunoscut fără greutate scrisul frumos al bunicii Redbird: „Sunt pe faleză, culeg flori sălbatice“.

Am atins hârtia cu miros discret de levănțică. Mereu știa când veneam s-o văd. Când eram mică mi se părea ciudat, dar pe măsură ce am crescut am

început să apreciez acest al șaselea simț pe care-l avea. Toată viața am știut că, indiferent de situație, puteam să contez pe bunica Redbird. În primele luni de groază după ce mama s-a măritat cu John, cred că aș fi fost terminată dacă n-aș fi reușit să fug la bunica în fiecare weekend. Preț de o clipă m-a bătut gândul să intru - bunica nu încuia niciodată ușile - și s-o aștept, dar simțeam nevoia s-o văd, să mă ia în brațe și să-mi spună ce-aș fi vrut să-mi spună mama. Nu-ți fie teamă... o să fie bine... o să avem grijă să fie bine. Așa că în loc să intru în casă, am luat-o pe cărăruia de la capătul câmpului de levănțică din față, care ducea la faleză, și am continuat să merg pe ea, plimbându-mi buricele degetelor pe vârful florilor printre care treceam, iar pe măsură ce înaintam, ele își împrăștiau mirosul dulce, argintat în aerul din jurul meu, ca și când mi-ar fi urât bun venit acasă. Mă simțeam de parcă nu mai fusesem pe aici de ani de zile, deși știam prea bine că trecuse doar o lună. John nu o plăcea pe bunica. Zicea că e ciudată.

Chiar îl auzisem din întâmplare spunându-i maică-mii că bunica era „vrăjitoare și avea s-o înghită flăcările iadului“. Ce dobitoc!

Dintr-odată mi-a venit un gând uluitor, care m-a făcut să mă opresc din mers. Părinții mei nu mai puteau să-mi spună ce să fac. Nu mai aveam să stau cu ei niciodată în viața mea. John n-avea să-mi mai comande niciodată.

Măiculiță! Ce demențial!

Era așa de grozav, încât mi-a provocat un acces de tuse care m-a făcut să mă cuprind cu brațele, ca și când aș fi încercat să-mi împiedic pieptul să se dezintegreze. Trebuia s-o găsesc pe bunica Redbird imediat!

Capitolul 5

Cărarea din marginea falezei fusese mereu abruptă, dar eu o urcasem de un milion de ori, și cu bunica, și singură, și niciodată nu mă simțisem în felul ăsta. Nu mai erau doar tușea și durerea musculară. Mă simțeam amețită, iar stomacul începuse să-mi bolborosească în așa hal, încât îmi amintea de Meg Ryan în filmul Un sărut de milioane, după ce mâncase o grămadă de brânză, iar ea, săraca, avea intoleranță la lactoză. (Kevin Kline e tare drăguț în filmul ăsta, mă rog, pentru un tataie.)

Pe lângă asta îmi mai curgea și nasul. Și nu un pic. Vreau să spun că îmi ștergeam nasul pe mâneca hanoracului. (Ce scârboșenie!) Nu puteam să respir decât pe gură, ceea ce mă făcea să tușesc și mai tare și era de necrezut cât de rău putea să mă doară în piept! Am încercat să-mi amintesc

ce se declarase oficial despre cauza morții puștanilor care nu reușiseră să se Transforme în vampiri. Oare făcuseră infarct? Sau tușiseră și le cursese nasul până au dat colțu'?

„Nu te mai gândi la asta!“

Era musai s-o văd pe bunica Redbird. Dacă ea nu avea încă soluția, sigur avea să o găsească. Bunica Redbird înțelegea oamenii. Din câte spunea ea, era din cauză că nu pierduse legătura cu moștenirea ei cherokee și nu pierduse cunoașterea tribală a străbunei tătăduitoare pe care o avea în sânge. Chiar și acum îmi venea să râd când mă gândeam la felul în care se întuneca bunica la față când venea vorba despre cretinul de taică-miu vitreg. Ea era singurul adult care știa că îi zic așa. Bunica Redbird spunea că era limpede ca bună ziua că sângele tătăduitoare din neamul Redbird nu fusese moștenit și de fiica ei, dar asta numai pentru că se păstra ca să-mi dea mie și mai mult din străvechea magie a tribului cherokee.

În copilărie urcasem cărarea ținând-o de mână pe bunica de o grămadă de ori. Așezam o pătură viu colorată pe pajiștea presărată cu ierburi înalte și flori sălbatice și luam prânzul la iarbă verde, în timp ce bunica îmi spunea poveștile tribului cherokee și mă învăța cuvinte cu modulații misterioase din limba lor. Pe când urcam anevoie pe cărarea șerpuitoare, poveștile străvechi îmi veneau în minte în rotocoale, asemenea fumului de la focul ceremonial... inclusiv aceea foarte tristă în care se spunea cum se formaseră stelele când un câine fusese găsit furând fiertura de porumb, iar cei din trib îl biciuiseră. În timp ce câinele fugea chelălăind acasă la el, înspre nord, fiertura s-a împrăștiat pe cer, iar vraja sa a dat naștere Căii Laptelui. Sau aceea în care Marele Vultur făcuse munții și văile cu bătăile aripilor sale. Sau preferata mea, cea cu soarele, considerat fată, care locuia la răsărit, și cu fratele ei, luna, care locuia la apus, și în care se spunea că cei din neamul Redbird erau fiii soarelui.

— Nu e ciudat? Eu sunt din neamul Redbird, deci o fiică a soarelui, însă mă transform într-un monstru al nopții, m-am trezit că spun cu glas tare și m-a surprins că vocea mea era atât de slabă, mai ales că vorbele parcă au răsunit în jurul meu, ca și cum aș fi vorbit într-o tobă bubuitoare.

Tobă...

Când m-am gândit la tobă, mi-am adus aminte de ritualurile la care mă ducea bunica în copilărie, iar apoi, de parcă gândurile m-ar fi purtat aieveja acolo, chiar am auzit sunetul ritmic al tobelor ceremoniale. Am privit înjur, cu ochii întredeschiși, ca să mi-i feresc de lumina slabă a zilei spre asfințit.

Ochii mă înțepau și aveam vederea varză. Vântul nu adia, însă umbrele stâncilor și ale copacilor păreau să se miște... să se alungească... și să se

apropie de mine.

— Bunico, mi-e frică..., am țipat, printre accese sfâșietoare de tuse.
„Nu trebuie să-ți fie frică de spiritele gliei, Pasăre Zoey.“

— Bunico?

Oare chiar îmi auzisem vocea strigându-mă pe numele de alint sau era ceva și mai ciudat decât asta, ecouri venite de data asta din amintirea mea?

— Bunico? am strigat din nou și am stat nemișcată în așteptarea unui răspuns.

Nimic. Nimic în afară de vânt.

U-no-le... mi-a trecut prin minte cuvântul cherokee pentru „vânt“, asemenea unui vis aproape dat uitării.

Vânt? Stai puțin! Până acum o clipă nu fusese deloc vânt, iar acum trebuia să-mi țin cu o mână șapca, iar cu cealaltă să-mi dau de pe față părul care mă biciuia nebunește. Apoi am auzit răzbătând prin vânt o mulțime de voci cherokee psalmodiind prin veacuri, acompaniate de bătăi de tobe ceremoniale. Prin perdeaua de păr și lacrimi am văzut fum. Aroma dulce de nucă a pădurii de pin mi-a invadat gura și am simțit gustul focului ritualic al strămoșilor mei. Gâfâind, am încercat să-mi trag răsuflarea. În acel moment i-am simțit. Mă împresuraseră, umbre aproape vizibile, asemenea valurilor de căldură care se ridică vara din asfaltul încins. Îmi simțeam lipiți de mine, în timp ce dădeau roată cu pași mlădii și greu de pătruns în jurul imaginii fantomatice a focului ritualic cherokee.

„Vino cu noi, u-we-tsi a-ge-hu-tsa... Vino cu noi, copilă...“

Duhurile neamului cherokee... mă înec cu propriii plămâni... m-am certat cu ai mei... s-a dus viața mea de până acum...

Era deja prea mult. Am luat-o la fugă.

Cred că e adevărat ce ne învață la biologie despre cum te invadează adrenalina ca reacție la un stres puternic, pentru că, deși simțeam că îmi explodează pieptul, ca și când aș fi încercat să respir sub apă, am luat-o la fugă pe ultima și cea mai abruptă parte a cărării, de parcă s-ar fi deschis toate magazinele de la mall și s-ar fi dat pantofi moca.

Mi-am tras sufletul și m-am năpustit în sus pe cărare, din ce în ce mai sus, luptând din răputeri să scap de spiritele înfricoșătoare care mă înghițiseră ca o ceață, dar, în loc să le las în urmă, parcă mă afundam și mai tare în lumea lor de fum și umbre. Oare eram pe moarte? Oare asta era cauza? Oare de asta vedeam fantome? Și dacă era așa, unde era lumina cea albă? Speriată de moarte, am continuat să fug, dând nebunește din mâini, ca și când aș fi încercat să scap de groaza care mă urmărea.

Nu am observat rădăcina care străpunsese scoarța pământului bătătorit de

pe potecă. Complet dezorientată, am încercat să-mi păstrez echilibrul, dar toate reflexele mele erau la pământ. Am căzut ca un sac de cartofi. Am simțit o durere ascuțită la cap, dar n-a durat decât o clipă până să mă înghită întunericul.

Trezirea a fost ciudată. Mă așteptam să mă doară tot trupul, mai ales capul și în piept, dar în loc de durere am simțit... ei, bine... mă simțeam bine. De fapt, mă simțeam mai mult decât bine. Nu mai tușeam. Îmi simțeam mâinile și picioarele incredibil de ușoare, mă furnicau și aveam o senzație de căldură, de parcă aș fi lunecat ușor într-o cadă cu apă fierbinte și cu spumă pe o noapte geroasă.

Ce?

De uimire am deschis ochii. Am văzut o lumină care, în mod miraculos, nu mi-a provocat dureri de ochi. În loc de lumina orbitoare a soarelui erau mai degrabă picături catifelate de lumină răspândită de lumânări, care se cerneau de undeva de sus. M-am ridicat în capul oaselor și mi-am dat seama că mă înșelasem. Nu venea lumina spre mine, ci urcam eu spre ea!

„Mă duc în rai. Hm, știu câțiva care o să fie uimiți de faza asta.“

Am tras o otheadă în jos, la corpul meu. Eu sau chestia asta... sau... indiferent ce era, zăcea înfricoșător de aproape de marginea falezei. Corpul meu era tare liniștit. Mă tăiasem la frunte și sângeram rău.

Sângele îmi picura ritmic într-o adâncitură din terenul stâncos, formând un șirag de lacrimi roșii care se scurgeau în pânțele falezei.

Era tare ciudat să mă privesc pe mine. Nu-mi era frică. Însă ar trebui să-mi fie, nu? Oare asta nu însemna că sunt moartă? Poate că acum reușeam să văd mai bine duhurile neamului cherokee. Nici măcar gândul ăsta nu m-a înspăimântat. De fapt, în loc să-mi fie frică, mă simțeam mai degrabă ca o spectatoare, de parcă nimic din toate astea nu putea să mă atingă. (Cam ca gagicile alea care și-o pun cu toată lumea și își imaginează că n-au cum să rămână gravide ori să ia vreo boală din aia cu transmitere sexuală care îți macină creierii. Ei, lasă, că mai vedem noi peste vreo zece ani!)

Îmi plăcea felul în care apărea lumea, nouă și strălucitoare, însă atenția îmi era permanent atrasă de corpul meu. Am plutit până mai aproape de el.

Respiram rapid și superficial. Mă rog, așa respira corpul meu, nu eul care eram eu. (Vă vine să credeți că am folosit pronumele în felul ăsta haotic?)

Și nu arătam/arăta prea bine. Eram/era palidă și cu buzele albastrii. Măi, măi, măi! Albă la față, buze albastrii și sânge roșu! Să mai zică cineva că nu sunt patrioată.

Am izbucnit în râs și m-am simțit extraordinar! Pe bune, mi-am văzut râsul plutind înjur și chestiile alea pufoase care zboară atunci când sufli într-o

păpădie, numai că, în loc să fie albe, erau albastre ca glazura de pe tortul de aniversare. Mamă! Cine ar fi spus că avea să fie așa de distractiv să mă lovesc la cap și să leșin? M-am întrebat dacă așa te simți când ești drogat.

Râsul glazurat de păpădie s-a risipit și dintr-o dată am auzit un sunet cristalin de apă curgătoare. M-am apropiat și mai mult de corpul meu și am reușit să văd că ceea ce la început luasem drept o adâncitură în pământ era de fapt o crevasă îngustă. Sunetul zglobiu al apei venea din măruntaiele ei.

Curioasă, m-am uitat prin ea, iar silueta argintată și scânteietoare a cuvintelor s-a înălțat ușor din pânțele stâncii. M-am căznit să ascult și strădania mi-a fost răsplătită cu un sunet argintiu, slab și șoptit.

— Zoey Redbird... vino la mine...

— Bunico! am strigat prin crăpătura din stâncă. Aerul din jur s-a umplut de cuvintele mele purpuriu-aprins.

— Tu ești, bunico? - Vino la mine...

Argintiul s-a împletit cu purpuriul vocii mele aproape palpabile, zugrăvind cuvintele în culoarea sclipitoare a florilor de levănțică. Era o prevestire!

Un semn! Nu știu cum se face, dar, asemenea călăuzelor spirite în care neamul cherokee crede de veacuri, bunica Redbird îmi spunea că trebuie să mă strecur prin stâncă.

Fără ezitare, mi-am azvârlit sufletul înainte prin crevasă, urmând drumul sângelui meu și amintirea cristalină a șoaptei bunicii, până când am ajuns pe solul neted al unei încăperi care părea să semene cu o peșteră. În mijlocul ei clipocea o vână de apă, răspândind în aer cioburi scânteietoare de sunete palpabile, în culori aprinse, translucide. Împreună cu picăturile stacojii de sânge pe care le pierdusem, îmbrăcau peștera într-o lumină jucăușă, de culoarea frunzelor toamna. Voiam să mă așez lângă apa gânguri-toare, să-mi plimb degetele prin aerul din jur și să mă joc cu textura muzicii sale, însă glasul m-a chemat din nou.

— Zoey Redbird... urmează-mă spre soarta care te așteaptă...

Și am urmat firul de apă și chemarea femeii. Peștera s-a micșorat și a devenit un tunel. S-a încolăcit și s-a involburat într-o spirală domoală, până a întâlnit un zid presărat cu simboluri cioplite, care îmi erau cunoscute și străine în același timp. Uimită, am privit pârâiașul prelingându-se printr-o crăpătură din zid până a dispărut cu totul. Și acum ce era de făcut? Oare trebuia să-l urmez?

Am privit înapoi, în josul tunelului. Nu era nimic, numai lumina jucăușă. M-am întors spre zid și am fost traversată de un fior ca un curent electric. Mamă! În fața zidului se afla o femeie care stătea cu picioarele încrucișate! Avea o rochie albă cu franjuri, purtând aceleași simboluri ca cele de pe

zidul din spatele ei. Era extraordinar de frumoasă, cu părul lung și atât de negru, încât părea că are reflexe albastre și violet, ca pana corbului. Buzele ei pline se arcuiau când vorbea, umplând aerul dintre noi cu forța scânteietoare a vocii ei.

— Tsi-lu-gi U-we-tsi a-ge-hu-tsa. Bun venit, Copilă. Te-ai descurcat bine. Vorbea în limba cherokee, dar, deși n-o mai vorbisem de câțiva ani, am înțeles ce-mi spunea.

— Tu nu ești bunica! am izbucnit și m-am simțit stânjenită și nelalocul meu la vederea cuvintelor mele purpurii care le-au îmbrățișat pe ale ei, trasând în aerul din jurul nostru desene nemaivăzute de levănțică scăpărătoare.

Zâmbetul ei era ca un răsărit de soare.

— Nu, Copila mea, nu sunt bunica ta, dar o cunosc foarte bine pe Sylvia Redbird.

Am respirat adânc.

— Am murit?

Mi-a fost teamă ca nu cumva să râdă de mine, însă nu a făcut-o. Ochii ei negri erau blânzi și trădau îngrijorare.

— Nu, U-we-tsi a-ge-hu-tsa. Nici pe departe, deși spiritul tău a fost eliberat pentru un răstimp, ca să cutreiere pe tărâmul lui Nunne'hi.

— Oamenii spiritului! am spus și mi-am rotit privirea prin tunel, în încercarea de a vedea chipuri și siluete printre umbre.

— Bunica ta te-a instruit bine, u-s-ti Do-tsu-wa... micuță Redbird. Ești o împletire unică între Vechile Obiceiuri și Lumea cea Nouă, între străvechiul sânge tribal și pulsațiile neștiutorilor.

Cuvintele ei mă înfierbântau și mă înghețau în același timp.

— Cine ești? am întrebat-o.

— Mi se spune în multe feluri... Femeia Schimbătoare, Geea, Aakuluujjusi, Kuan Yin, Maica Păianjen și chiar Apus...

Pe măsură ce spunea fiecare nume, chipul ei se transforma, iar puterea ei mă amețea. Cred că a înțeles, pentru că s-a oprit și mi-a aruncat din nou zâmbetul ei cel frumos, iar chipul ei a redevenit cel al femeii pe care o văzusem prima oară.

— Însă tu, Pasăre Zoey, Copila mea, poți să mă strigi după numele după care mă cunoaște lumea acum, Nyx.

— Nyx, am spus aproape șoptit. Zeița-vampir?

— De fapt, primii care m-au idolatrizat au fost vechii greci atinși de Transformare, văzând în mine maica pe care o căutaseră în străfundurile Noptii lor celei infinite. De secole îi consider cu bucurie pruncii mei pe

descendenții lor. Și, da, ai dreptate, în lumea ta acești prunci se numesc vampiri. Acceptă numele, U-we-tsi a-ge-hu-tsa, și în el îți vei întâlni soarta.

Simțeam cum Semnul îmi arde pe frunte și dintr-odată mi-a venit să plâng.

— Nu... înțeleg. Să-mi întâmpin soarta? Tot ce vreau eu este să gădesc o cale pentru a-mi accepta noua viață, să repar lucrurile. Zeiță, tot ce vreau e să mă integrez și eu undeva. Nu cred că sunt în stare să-mi întâmpin soarta. Chipul zeiței s-a îmblânzit din nou și, când mi-a vorbit, vocea ei era ca cea a mamei, numai că era mai... de parcă în vorbele ei ar fi semănat cumva dragostea fiecărei mame din lume.

— Crezi în tine, Zoey Redbird. Ți-am pus Semnul meu și acum ești a mea. Vei fi prima și adevărata mea U-we-tsi a-ge-hu-tsa v-hna-i Sv-no-yi... Fiică a nopții... la această vârstă. Ești deosebită. Acceptă lucrul acesta și vei începe să înțelegi că există o adevărată putere în unicitatea ta. În tine se împletesc sângele magic al tămăduitoareii și al străbunilor din vechime și buna cunoaștere și înțelegere a lumii moderne.

Zeița s-a ridicat și s-a îndreptat grațioasă spre mine, iar glasul ei zugrăvea în aerul din jur simboluri argintii ale puterii. Când a ajuns la mine, mi-a șters lacrimile de pe obraji, iar apoi mi-a cuprins fața în palme.

— Zoey Redbird, Copilă a Nopții, vei fi ochii și urechile mele în lumea de azi, o lume în care binele și răul se luptă să găsească echilibru.

— Bine, dar am șaisprezece ani! Nici măcar nu sunt în stare să fac o parcare laterală! De unde Dumnezeu să știu cum să fiu ochii și urechile tale?

Mi-a zâmbit blând.

— Ești matură pentru vârsta ta, Pasăre Zoey. Crezi în tine și vei găsi calea. Însă ține minte, întunericul nu înseamnă întotdeauna răul, la fel cum lumina nu aduce întotdeauna binele.

Apoi zeița Nyx, străvechea întruchipare a Nopții, s-a aplecat și m-a sărutat pe frunte. Și, pentru a treia oară în acea zi, am leșinat.

Capitolul 6

Frumos, privește norul, se-ntrupează, Frumos, privește ploaia cum se-așază...

Versurile vechiului cântec mi-au răsunat în minte. Cred că iar o visez pe bunica Redbird. Lucrul ăsta mi-a dat o senzație de căldură și siguranță, ceea ce era teribil de plăcut dacă mă gândesc cât de nasol mă simțisem în

ultimul timp... numai că nu-mi aminteam exact de ce. Hm! Ciudat.

Cine a cuvântat? Micul porumbaș, Ce stă sus ca un conaș...

Cântecul bunicii se auzea în continuare; m-am încolăcit în pat și mi-am frecat cu un oftat obrazul de perna moale. Din nefericire, mișcarea capului mi-a provocat o sfredelitură prin tâmples și, asemenea glonțului care traversează un geam, mi-a spart în mii de cioburi starea de bine și am fost copleșită de amintirea ultimei zile.

Mă transformam în vampir.

Fugisem de acasă.

Avusesem un accident și apoi un soi ciudat de experiență la hotarul dintre viață și moarte.

Mă transformam în vampir. Dumnezeu mare!

Mamă, ce mă doare capul!

— Pasăre Zoey! Te-ai trezit, drăguțo?

Am clipit ca să-mi limpezesc vederea și am văzut-o pe bunica Redbird stând pe un scăunel de lângă patul meu.

— Bunico! am spus cu glas răgușit și am întins mâna spre ea. Glasul mi-a sunat la fel de cumplit pe cât îmi simțeam capul.

— Ce s-a întâmplat? Unde sunt?

— Ești în siguranță, Mică Păsărea. Ești în siguranță.

— Mă doare capul.

Mi-am dus mâna la cap, mi-am pipăit locul în care simțeam durere și apăsare și am dat peste firele unei suturi.

— Așa și trebuie. M-am speriat așa de tare, încât am îmbătrânit cu zece ani.

Bunica mi-a mângâiat mâna cu blândețe.

— Ai pierdut la sânge...

S-a cutremurat, iar apoi a clătinat din cap și mi-a zâmbit.

— Ce-ar fi să promiți că nu mai faci niciodată asta?

— Promit, am spus. Și deci m-ai găsit...

— Într-o baltă de sânge și inconștientă, Mică Păsărea. Bunica mi-a dat pe spate părul de pe frunte și și-a plimbat ușor degetele pe Semn.

— Și atât de palidă, încât semiluna închisă la culoare de pe frunte parcă îți strălucea pe piele. Mi-am dat seama că trebuie să te duc în Casa Noptii și asta am și făcut.

A chicotit, iar licărul ștregăresc din ochi i-a dat un aer de fetiță.

— Am sunat-o pe mama ta să-i spun că te duc înapoi în Casa Noptii și m-am prefăcut că am rămas fără semnal ca să pot să-i închid. Mă tem că e supărată pe amândouă.

Am rânjit la bunica Redbird. Hi, hi, mama era supărată și pe ea.

— Zoey, da' ce făceai tu acolo la lumina zilei? Și de ce nu mi-ai spus mai devreme că ai fost însemnată?

M-am chinuit să mă ridic în capul oaselor, iar durerea de cap m-a făcut să gem. Dar, din fericire, se pare că nu mai tușeam. O fi din cauză că am ajuns în sfârșit aici, în Casa Noptii... însă gândul mi s-a risipit pe măsură ce am înțeles tot ceea ce-mi spusese bunica.

— Stai puțin, că nu puteam să-ți spun mai devreme. Azi a venit Vânătorul la școală și m-a însemnat. Mai întâi m-am dus acasă. Speram ca mama să înțeleagă și să-mi ia apărarea.

M-am oprit, amintindu-mi din nou de cearta îngrozitoare cu părinții mei. Bunica mi-a strâns mâna, semn că mă înțelege.

— Ea și John m-au încuiat efectiv în cameră, l-au sunat pe psihiatru și au convocat și rugăciunea în grup.

Bunica s-a strâmbat.

— Așa că m-am strecurat pe geam afară și am venit direct la tine, mi-am încheiat relatarea.

— Mă bucur că ai venit, Pasăre Zoey, dar nu înțeleg ce se întâmplă.

— Exact, am oftat. Nici mie nu-mi vine să cred că am fost însemnată. De ce eu?

— Nu la asta m-am referit, drăguțo. Pe mine nu mă miră că ai fost Vânată și însemnată. Sângele celor din neamul Redbird a fost întotdeauna fermecat. Era doar o chestiune de timp până ca unul dintre ai noștri să fie Ales. Ce vreau eu să spun este că nu înțeleg cum de spui că tocmai ai fost însemnată. Semiluna nu mai este doar conturată, este complet colorată.

— Imposibil!

— Uită-te și tu, U-we-tsi a-ge-hu-tsa.

A folosit cuvântul cherokee pentru „copilă“, amintindu-mi brusc de o misterioasă zeiță din vechime.

Bunica și-a scotocit prin geantă după vechea ei pudrieră argintie, pe care o avea în permanență la ea. Mi-a întins-o fără un cuvânt. Am apăsat pe clapeta micuță. Capacul s-a ridicat, arătându-mi propria imagine în oglindă... aceeași necunoscută pe care parcă o cunoșteam... eul care nu era tocmai eu. Avea ochii imenși și pielea prea albă, dar abia dacă am remarcat acest lucru. Ce-mi absorbise complet privirea era Semnul, care acum era o semilună completă, colorată perfect cu inconfundabilul albastru-safiriu al desenului vampirilor. Mă simțeam în continuare ca în lumea viselor și mi-am dus mâna la frunte, unde mi-am trecut degetele peste Semnul cu aspect exotic, și parcă am simțit din nou buzele zeiței pe pielea mea.

— Ce înseamnă asta? am spus, incapabilă să-mi iau privirea de la Semn.

— Noi speram să ai tu răspunsul la această întrebare, Zoey Redbird.

Avea o voce uluitoare. Încă dinainte să-mi ridic privirea de la propria reflexie în oglindă, știam că este unică și incredibilă. Avusesem dreptate. Era o frumusețe de star de cinema, frumusețea unei păpuși Barbie. Nu mai văzusem niciodată de aproape pe cineva atât de perfect. Avea ochii mari, ca niște migdale, pătrunzători și verzi ca mușchiul de copac, fața în formă de inimă, iar pielea ei era fără cusur, cremoasă, cum numai la televizor mai vezi. Părul îi era roșu intens, nu genul ăla de roșu-portocaliu de morcoveață sau blond-roșcat spălăcit, ci castaniu închis și strălucitor, și îi cădea în valuri grele până mai jos de umeri. Avea corpul, ce să zic, perfect. Nu era slabă ca ciudatele alea care se forțează să vomite și se înfometează ca să arate, părerea lor, la fel de șic precum Paris Hilton. („That's Hott!“* Da, bine, Paris, cum zici tu.) Corpul acestei femei era perfect, pentru că era solidă, dar avea forme. Și avea niște balcoane să moară lumea. (Ce n-aș da să am și eu niște balcoane să moară lumea.)

— Ă? am făcut.

Apropo de „balcoane“, vorbeam ca o gorilă. (Balcoane, hi, hi!) Femeia mi-a zâmbit, lăsându-și la vedere dinții uluitor de dreți și albi, fără colți. A, și am uitat să mai spun că pe lângă frumusețea ei perfectă mai avea și o semilună de culoarea safirului clar conturată pe frunte, iar din ea plecau niște dungulițe vâlvurite care îi încadrau sprâncenele și coborau până sub pomeții înalți. Era o femeie vampir.

— Am spus că speram să ai tu o explicație pentru faptul că un vampir novice și care nu s-a Transformat încă are pe frunte Semnul unei ființe mature.

Fără zâmbetul ei și fără îngrijorarea izvorâtă din bunătate pe care o trăda glasul ei, vorbele i-ar fi părut aspre. Însă așa, ele exprimau doar grijă și o ușoară confuzie.

— Și deci nu sunt vampir? am izbucnit. Râsul ei era melodios.

— Încă nu, Zoey, dar aș spune că Semnul tău complet este un lucru promițător.

— A... bun, e bine. E bine, am bâiguit.

Din fericire, bunica m-a salvat de la o umilire totală.

— Zoey, ea este Marea Preoteasă a Casei Noptii, Neferet. A avut grijă de tine cât ai fost... - Bunica a șovăit, în mod evident nedorind să pronunțe cuvântul „inconștientă“ - cât ai fost adormită.

— Bun venit în Casa Noptii, Zoey Redbird, a spus Neferet cu căldură. Am aruncat o privire piezișă spre bunica, apoi spre Neferet. Am îngăimat,

încurcată:

— Ăă, de fapt, ăă, nu mă cheamă așa. Numele meu de familie este Montgomery.

— Serios? a întrebat Neferet, ridicând din sprâncenele de culoarea ambrei. Unul dintre avantajele începerii unei noi vieți este că ai șansa să o iei de la zero, să faci alegeri pe care nu le-ai putut face înainte. Dacă ai putea alege, care ar fi adevăratul tău nume?

N-am stat pe gânduri.

— Zoey Redbird.

— Atunci, de acum înainte te vei numi Zoey Redbird. Bun venit în noua ta viață!

S-a întins spre mine de parcă ar fi vrut să-mi strângă mâna și imediat am întins-o și eu pe a mea. Însă în loc să mă prindă de mână, m-a apucat de antebraț, lucru ciudat, care totuși mi s-a părut firesc.

Atingerea ei era caldă și fermă. Mi-a zâmbit în semn de bun venit. Era uluitoare, admirabilă. De fapt, era cum sunt toți vampirii, mai mult decât umani, mai puternici, mai inteligenți și mai talentați. Arăta de parcă înăuntrul ei ar fi sălășluit o lumină orbitoare, ceea ce, mi-am dat seama, era un paradox, date fiind clișeele care există despre vampiri (dintre care știam deja că unele erau pe deplin adevărate): evită lumina soarelui, sunt mai puternici noaptea, trebuie să bea sânge ca să supraviețuiască (îhh!) și se închină la o zeiță cunoscută drept întruchiparea Noptii.

— Mm... mulțumesc. Mă bucur să te cunosc, am spus, străduindu-mă din răputeri să par măcar aproape inteligentă și normală.

— După cum îți spuneam și bunicii tale mai devreme, nu ni s-a mai întâmplat până acum să primim un novice într-un fel așa de neobișnuit, inconștient și cu Semnul complet colorat. Mai ții minte ce ți s-a întâmplat, Zoey?

Am deschis gura să-i spun că îmi aminteam absolut totul, cum căzusem și mă lovisem la cap..., cum mă văzusem ca pe un spirit plutitor..., cum urmasem cuvintele ciudat de palpabile până în peșteră... și cum apoi îmi apăruse zeița Nyx. Însă înainte să apuc să spun toate astea, am avut un sentiment ciudat, ca și când m-ar fi lovit cineva în stomac. Era evident și cu direcție clară și îmi spunea să-mi țin gura.

— Ăă, nu mare lucru... - am amuțit, iar cu mâna mi-am pipăit punctul dureros de unde îmi răsăreau firele de sutură. - Cel puțin nu după ce m-am lovit la cap. Îmi amintesc tot ce s-a întâmplat înainte de asta. Vânătorul m-a însemnat. Le-am povestit părinților mei și am avut cu ei un scandal monstru. Apoi am fugit la bunica. Mă simțeam foarte rău și când urcam pe

cărarea spre faleză...

Mi-am adus aminte și de celelalte chestii, de toate, de spiritele tribului cherokee, dansul și focul. „Ține-ți gura!“ mi-a strigat senzația care mă încerca.

— Cred că... am căzut pentru că tușeam rău și m-am lovit la cap. Apoi nu-mi mai amintesc decât de cântecul bunicii Redbird și că m-am trezit aici, am încheiat eu într-un suflet.

Am dat să-mi feresc privirea de ochii ei verzi, pătrunzători, însă același sentiment care îmi poruncea să nu suflu o vorbă îmi spunea foarte clar să nu-mi cobor privirea și că trebuie să încerc din răspuțeri să nu dau impresia că ascund ceva, deși habar n-aveam de ce ascundeam ce știam.

— E normal să ai pierderi de memorie după o lovitură la cap, a rupt bunica tăcerea, cu o afirmație realistă.

Îmi venea s-o sărut.

— Da, așa este, a spus Neferet repede, chipul ei pierzându-și aerul pătrunzător. Nu te teme pentru starea sănătății nepoatei tale, Sylvia Redbird. Totul o să fie bine.

I-a vorbit respectuos bunicii, ceea ce a făcut ca încordarea pe care o resimțeam să mai slăbească. Dacă o plăcea pe bunica Redbird, trebuie să fi fost o femeie de treabă, sau un vampir de treabă, sau mă rog... Nu?

— După cum cred că știi deja, vampirii - Neferet a făcut o pauză și mi-a zâmbit -, chiar și novicii au o putere de vindecare neobișnuită. Se vindecă așa de bine, încât nu riscă nimic dacă părăsește infirmeria.

Și-a mutat apoi privirea de la bunica la mine.

— Zoey, ai vrea s-o cunoști pe noua ta colegă de cameră? „Nu.“ Am înghițit în sec și am încuviințat din cap. - Da.

— Excelent! a spus Neferet.

Slavă Domnului, nu a luat în seamă faptul că stăteam și zâmbeam ca un pitic din ăla stupid de grădină.

— Ești sigură că nu mai trebuie să fie ținută aici sub observație câteva zile? a întrebat bunica.

— Îți înțeleg îngrijorarea, dar te asigur că ai fi uimită să afli 'cât de repede se vindecă rănilor de pe trupul lui Zoey.

Mi-a zâmbit din nou și, deși eram speriată, emoționată și de-a dreptul paralizată, i-am zâmbit și eu la rândul meu. Părea cu adevărat bucuroasă că eram acolo. Și, să fiu sinceră, m-a făcut să mă gândesc la faptul că, poate, până la urmă nu e așa o nenorocire că mă transform în vampir.

— Bunico, mă simt bine. Serios. Mă doare puțin capul, însă în rest mă simt mult mai bine.

Pe când ziceam asta mi-am dat seama că e adevărul-adevărat. Nu mai tușeam deloc și nu mă mai dureau mușchii. Mă simțeam absolut normal, dacă nu țineam seama de ușoara durere de cap.

Apoi Neferet a făcut ceva care nu numai că m-a surprins, dar în plus m-a făcut s-o plac instantaneu și să încep să am încredere în ea. S-a dus spre bunica și i-a spus ușor și grijuliu:

— Sylvia Redbird, îți jur solemn că nepoata ta este în siguranță aici. Fiecare novice este dat în grija unui mentor adult. Și ca să mă asigur că îmi voi respecta jurământul, voi fi chiar eu mentorul lui Zoey. Acum trebuie să mi-o încredințezi mie.

Neferet și-a dus pumnul la inimă și a făcut o plecăciune ceremonioasă în fața bunicii. Bunica a șovăit doar o clipă, după care i-a răspuns.

— Am să mă asigur că îți respecti jurământul, Neferet, Mare Preoteasă a lui Nyx.

A repetat gestul lui Neferet, ducându-și pumnul la inimă și făcând o plecăciune, iar pe urmă s-a întors către mine și m-a strâns tare în brațe.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, Pasăre Zoey. Te iubesc.

— Așa am să fac, bunico. Și eu te iubesc. Și îți mulțumesc că m-ai adus aici, am șoptit și i-am respirat bine cunoscuta aromă de levănțică, încercând să-mi stăpânesc lacrimile.

M-a sărutat ușor pe obraz și apoi a ieșit din încăpere cu pași mici și siguri, lăsându-mă singură cu un vampir pentru prima oară în viața mea.

— Ei, bine, Zoey, ești pregătită să-ți începi noua viață? Mi-am ridicat privirea spre ea și mi-a trecut din nou prin cap cât de uluitoare era. Dacă mă transformam în vampir, urma oare să fiu și eu încrezătoare și puternică sau numai o Mare Preoteasă avea asemenea calități? O clipă m-a străfulgerat gândul că ar fi demențial să fiu Mare Preoteasă, apoi am revenit la realitate. Eram doar o puștoaică. În plus, o puștoaică zăpăucă, nici urmă de stofă de Mare Preoteasă. Tot ce vreau eu este să înțeleg cum să mă adaptez la locul ăsta. Însă fără doar și poate Neferet făcuse ca lucrurile să pară mai suportabile.

— Da, sunt.

Mă bucuram că părusem mai sigură pe mine decât mă simțeam de fapt.

Capitolul 7

— Cât e ceasul?

Mergeam pe un coridor îngust care cotea ușor. Pereții erau făcuți dintr-un

amestec ciudat de piatră de culoare închisă și cărămidă ieșită în relief. Pe alocuri, din zid se ițeau felinare de modă veche din oțel negru, din care răzbăteau flăcări tremurătoare, răspândind o lumină galbenă, blândă, care, slavă Domnului, era suportabilă pentru ochii mei. Holul nu avea ferestre și nu ne-am întâlnit cu nimeni, deși mă uitam furiș și cu teamă în jur, închipuindu-mi prima mea întâlnire cu puștani vampir.

— Este aproape patru dimineața, ceea ce înseamnă că orele s-au terminat cam de un ceas, a spus Neferet, apoi a schițat un zâmbet văzându-mi expresia, pun pariu, șocată.

— Orele încep la opt seara și se termină la trei dimineața, mi-a explicat ea. Profesorii sunt disponibili până la trei și jumătate dimineața pentru a oferi ajutor suplimentar elevilor. Sala de sport este deschisă până în zori; vei afla ora exactă atunci când te vei fi Transformat în totalitate. Până atunci, este afișat ce se consideră a fi „în zori“ în toate sălile de clasă, în sălile de odihnă și în zonele pentru întruniri, inclusiv în sala de mese, la bibliotecă și în sala de sport. Templul lui Nyx este, desigur, deschis permanent, însă ritualurile se țin de două ori pe săptămână, imediat după terminarea orelor. Următorul ritual va avea loc mâine.

Neferet mi-a aruncat o privire furișă, iar zâmbetul ei abia schițat a devenit mai cald.

— Acum totul pare copleșitor, dar te vei obișnui repede. Și în afară de mine, te va mai ajuta și colega ta de cameră.

Mă pregăteam să deschid gura ca s-o întreb ceva, când, deodată, un ghem roșcat de blană a pătruns în fugă pe hol și, fără să scoată un sunet, s-a aruncat în brațele lui Neferet. Am sărit cât colo cu un mieunat, după care m-am simțit ca o cretină când am văzut că ghemul roșcat de blană nu era vreun baubau zburător sau ceva de genul ăsta, ci o pisică imensă.

Neferet a râs și a scărpinat ghemul de blană după urechi.

— Zoey, ți-l prezint pe Skylar. Așa face de obicei, dă târcoale pe aici și așteaptă momentul în care să mi se arunce în brațe.

— N-am văzut în viața mea o pisică așa de mare, am replicat, întinzând mâna ca să-l las să mă adulmece.

— Ai grijă, mușcă.

Până să apuc să-mi trag mâna, Skylar a început să se frece cu fața de degetele mele. Mi-am ținut respirația.

Neferet și-a înclinat capul într-o parte, ca și când ar fi ascultat șoapte aduse de vânt.

— Te place, ceea ce este fără doar și poate neobișnuit. Nu place pe nimeni, cu excepția mea. Le alungă până și pe celelalte pisici din această parte a

campusului. E un mare bătauş, a spus ea cu tandreţe.

L-am scărpinat pe Skylar pe după urechi cu atenţie, cum făcuse şi Neferet.

— Îmi plac pisicile, am zis încetişor. Am avut şi eu una, dar când s-a recăsătorit mama a trebuit s-o dau la Street Cats spre adopţie. Noului ei soţ, John, nu-i plac pisicile.

— Am descoperit că ceea ce simte un om pentru pisici şi, desigur, şi ceea ce simt ele pentru acel om este de obicei un excelent barometru al caracterului său.

Mi-am mutat privirea de la motan la ochii ei verzi şi am văzut că înţelegea mai multe despre problemele familiilor de nebuni decât exprima în cuvinte. Lucrul ăsta m-a făcut să mă simt legată de ea şi m-am mai destins puţin.

— Sunt multe pisici pe aici?

— Da. Dintotdeauna pisicile au fost în strânsă legătură cu vampirii.

Da, de fapt, ştiam deja asta. La orele de istorie universală, domnul Shaddox (cunoscut mai bine drept Domnişorul Shaddy, dar să nu vă daţi de gol) ne-a învăţat că în trecut pisicile erau ucise pentru că se credea că transformă oamenii în vampiri. „Da, vezi să nu! Asta că veni vorba de cretinătăţi. O dovadă în plus a stupizeniei fiinţelor umane“... m-am trezit gândind şi am fost şocată de uşurinţa cu care începusem să mă gândesc la oamenii normali ca la „fiinţele umane“, deci ca la o categorie din care eu nu făceam parte.

— Crezi că aş putea să-mi iau o pisică? am întrebat.

— Dacă te alege vreuna, îi vei aparţine.

— Dacă mă alege?

Neferet a zâmbit şi l-a mângâiat pe Skylar, care a închis ochii şi s-a pus tare pe tors.

— Pisicile ne aleg pe noi, nu ne aparţin.

Şi parcă pentru a confirma cele spuse de ea, Skylar i-a sărit din braţe şi s-a făcut nevăzut în jos, pe coridor, dând obraznic din «coadă.

— E îngrozitor, dar îl ador. Cred că l-aş adora şi dacă nu ar fi unul dintre darurile mele de la Nyx, a spus ea râzând.

— E un dar? L-ai primit pe Skylar în dar de la zeiţă?

— Într-un fel, da. Fiecare Mare Preoteasă primeşte în dar de la zeiţă o afinitate, ceea ce voi aţi considera probabil ca fiind puteri supranaturale. În parte aşa le deosebim pe Marile Preotese. Afinităţile pot fi puterile cognitive neobişnuite, precum cititul gândurilor, capacitatea de a avea viziuni sau de a prezice viitorul. Sau pot fi de natură fizică, cum ar fi o legătură specială cu unul dintre cele patru elemente sau cu animalele. Eu

am două daruri de la zeiță. Principala mea afinitate este cea față de pisici.

Am o legătură cu ele care este neobișnuită până și pentru un vampir.

Celălalt dar pe care îl am de la Nyx este puterea nemaiîntâlnită de a vindeca. - A zâmbit. - De aceea știu că vindecarea ta merge spre bine, darul meu mi-a permis să știu.

— Mamă, ce fain, am bolborosit eu singurul lucru care mi-a trecut prin minte.

Capul mi se învârtea deja de la evenimentele ultimei zile.

— Haide! Am să te conduc în camera ta. Sunt sigură că ești înfometată și obosită. Cina începe peste... - Neferet și-a plecat capul într-o parte, ca și când cineva i-ar fi șoptit cât e ceasul - o oră.

Mi-a zâmbit sigură pe sine.

— Vampirii știu întotdeauna cât e ceasul.

— Și asta e cool.

— Și încă n-ai văzut nimic, draga mea novice, din vârful aisbergului!

Am tras nădejde că jocul ei de cuvinte nu avea legătură cu dezastre de proporțiile celui al Titanicului. Pe când ne continuam drumul pe hol m-am gândit la timp și la alte chestii și mi-am amintit ce voisem s-o întreb atunci când Skylar îmi frânsese șirul fragil al gândurilor.

— Stai puțin! Ai spus că orele încep la opt? Seara?

Să știți că de obicei nu sunt chiar atât de lentă în gândire, dar de data asta parcă mi-ar fi vorbit în limbi străine și mi-era greu s-o înțeleg.

— Dacă te gândești puțin, vei înțelege că e cei mai logic ca orele să se țină noaptea. Desigur, e bine să știi că vampirii, fie ei adulți sau novici, nu explodează dacă sunt expuși direct la soare sau vreo poveste din asta inventată de oameni, dar este neplăcut pentru noi. Nu ți-a fost greu astăzi să suporti lumina soarelui?

Am încuviințat din cap.

— Ochelarii mei Maui Jim nu m-au ajutat prea mult.

Apoi am adăugat într-un suflet, simțindu-mă din nou ca o cretină.

— Ăă, Maui Jim este o marcă de ochelari de soare.

— Da, Zoey, a spus Neferet cu blândețe. Știu. Prea bine, de fapt.

— O, Dumnezeule, îmi pare rău că..., m-am oprit și m-am întrebat dacă are ceva dacă zic „Dumnezeu“. Oare Neferet, o Mare Preoteasă care își purta Semnul zeiței cu atâta mândrie, s-ar simți jignită de acest cuvânt? La naiba, dar Nyx, oare ea s-ar simți jignită? O, Dumnezeule. Dar cuvintele „la naiba“? Erau de departe înjurătura mea preferată. (Bine, recunosc, e singura înjurătură pe care o trântesc în mod frecvent.) Oare mai aveam voie s-o spun? Oamenii credinței afirmă că vampirii se închină la o falsă

zeiță, că sunt niște creaturi ale Întunericului, egoiste, cărora nu le pasă de nimic altceva decât de bani și de lux și de băutul de sânge și cu toții erau condamnați să ajungă în iad, d-aia mă întrebam dacă nu cumva asta presupunea că trebuie să fiu atentă în ce fel și în ce situații folosesc...

— Zoey!

Mi-am ridicat privirea spre Neferet, care mă fixa cu un aer îngrijorat, și mi-am dat seama că probabil încercase să-mi atragă atenția în timp ce eu îmi chinuiam mintea cu tot felul de gânduri.

— Îmi cer scuze, am repetat.

Neferet s-a oprit. M-a prins de umeri și m-a întors, ca s-o pot privi în față. — Zoey, nu-ți mai tot cere scuze! Nu uita că am trecut cu toții prin ce treci tu. Pentru fiecare dintre noi a fost o noutate cândva. Știm cum te simți, teama de Transformare, șocul că viața ta parcă a devenit străină de tine.

— Și că nu pot controla nimic din toate astea, am adăugat liniștită.

— Și asta. Nu va fi întotdeauna așa de rău. Când ai să ajungi vampir adult, viața îți va părea din nou a ta. O să-ți poți alege calea în viață, o să-ți poți urma drumul spre care te conduc inima și talentul tău.

— Asta dacă ajung vampir adult.

— Vei ajunge, Zoey.

— De unde știi?

Privirea lui Neferet mi-a căutat Semnul întunecat de pe frunte.

— Nyx te-a ales. Încă nu știm pentru ce. Dar cu siguranță porți Semnul ei.

Nu te-ar fi atins doar ca să te vadă dând greș.

Mi-am amintit de vorbele Zeiței: „Zoey Redbird, Copila Noptii, te numesc ochii și urechile mele în lumea de azi, o lume în care binele și răul se luptă să găsească echilibrul“, și mi-am ferit ochii de privirea pătrunzătoare a lui Neferet, dorindu-mi cu disperare să știu de ce aveam încă sentimentul că nu trebuie să suflu o vorbă despre întâlnirea mea cu zeița.

— Doar că... e prea mult pentru o singură zi.

— Cu siguranță, și mai ales pe stomacul gol.

Pornisem din nou, când soneria unui telefon mobil m-a făcut să tresar. Neferet a oftat și a zâmbit, în semn de scuze, iar apoi a pescuit din buzunar un telefon micuț.

— Neferet, a răspuns ea.

A ascultat o vreme și am văzut cum i se încrețește fruntea și își mijește ochii.

— Nu, ai făcut bine că m-ai sunat. Mă întorc să văd ce face. Apoi și-a închis telefonul.

— Îmi pare rău, Zoey. Una dintre novice și-a rupt piciorul mai devreme.

Acum se pare că nu se poate odihni și trebuie să mă duc să mă asigur că este totul în regulă. Tu mergi în continuare pe coridorul acesta la stânga până ajungi la ușa din față. Ai s-o vezi, e mare și din lemn foarte vechi. Chiar afară este o bancă de piatră. Poți să mă aștepți acolo. Nu întârzii mult.

— Sigur, nici-o problemă.

Dar înainte să termin ce aveam de spus, Neferet deja se făcuse nevăzută înapoi pe coridorul șerpuit. Am oftat. Nu-mi plăcea ideea de a mă afla singură într-un loc înțesat de vampiri, atât mari, cât și mici. Iar acum că Neferet plecase, luminile jucăușe nu mi se mai păreau chiar așa de prietenoase. Păreau ciudate și aruncau umbre fantomatice pe holul vechi din piatră.

Hotărâtă să nu mă bag singură în sperieți, am pornit din nou în direcția în care ne îndreptasem. Curând, mai că mi-am dorit să mă întâlnesc cu cineva, chiar vampir să fie. Era prea multă liniște și îmi dădea fiori. De câteva ori din coridor s-au deschis spre dreapta noi ganguri, dar, după cum îmi indicase Neferet, am ținut-o tot la stânga. De fapt, tot spre stânga mi-am fixat și privirea, pentru că pe celelalte holuri abia dacă mijeau câte un strop de lumină.

Din nefericire, n-am putut să nu-mi abat privirea spre următorul hol la dreapta. Iar motivul era justificat. Auzisem ceva. Mai precis, un râset. Era un râset blând, feminin și, Dumnezeu știe de ce, mi s-a făcut părul măciucă. Asta m-a și făcut să mă opresc din mers. Mi-am încordat privirea ca să văd cât mai departe pe coridor și mi s-a părut că văd mișcare în întuneric.

Zoey... Mi-am auzit numele șoptit printre umbre.

Am clipit uimită. Oare chiar îmi auzisem numele sau imaginația îmi juca feste? Vocea parcă îmi era cunoscută. Să fi fost iarăși Nyx? Oare mă striga zeița pe nume? Aproape la fel de speriată pe cât eram de intrigată, mi-am ținut respirația și am făcut câțiva pași pe coridorul lateral.

Când am pășit după cotul lin făcut de hol, am zărit ceva în față care m-a făcut să mă opresc și să mă lipesc instantaneu de zid. Într-un soi de nișă, nu foarte departe de mine, erau doi oameni. La început nu mi-am dat seama ce văd; apoi, într-o clipă, am înțeles.

Ar fi trebuit să plec de acolo în secunda aia. Ar fi trebuit să mă îndepărtez ușor cu spatele și să încerc să nu mă gândesc la ce am văzut. Dar n-am făcut nimic din toate astea. Am simțit că dintr-o dată picioarele îmi sunt atât de grele, încât îmi era imposibil să le mișc. Nu puteam decât să privesc.

Bărbatul, iar apoi din nou uimită am realizat că nu era bărbat, ci adolescent, cam de vârsta mea, stătea cu spatele sprijinit de zidul de piatră al nișei. Avea capul dat pe spate și respira greu. Avea chipul ascuns în umbră, dar, deși nu vedeam mare lucru, mi-am dat seama că era frumos.

Apoi privirea mi-a fost atrasă în jos de un alt râset sacadat.

Ea era așezată în genunchi în fața lui. Nu puteam să-i văd decât părul blond. Era atât de lung, încât părea să o cuprindă, ca un vâl din vechime.

Apoi mâinile ei au urcat, alunecând de-a lungul coapselor tipului. „Fugi!“ mi-a răsunat în minte. „Pleacă de aici!“ Am vrut să mă dau înapoi, dar vocea lui m-a înghețat.

— Oprește-te!

Ochii mi-au ieșit din orbite pentru că, preț de o clipă, am crezut că vorbește cu mine.

— Nu vrei asta, de fapt.

Ușurarea pe care am simțit-o când a vorbit aproape că mi-a produs o ușoară amețală. Vorbea cu ea, nu cu mine. Nici măcar nu știau că sunt aici.

— Ba da, a spus el printre dinți. Ridică-te!

— Îți place, știi bine că îți place. Așa cum știu că încă mă vrei.

Ea avea vocea răgușită și voit sexy, dar în același timp rugătoare. Era aproape disperată. Am văzut-o cum își plimba degetele și am făcut ochii mari când și-a trecut unghia de la degetul arătător în jos pe coapsa lui. În mod incredibil, unghia i-a sfâșiat tipului blugii, ca un cuțit, lăsând la vedere o dâră de sânge proaspăt, înfiorător în rubiniul său lichid.

Fără voia mea, la vederea sângelui mi-a lăsat gura apă, lucru care m-a scârbit în același timp.

— Nu! a izbucnit el și i-a pus mâinile pe umeri, încercând s-o îndepărteze.

— Haide, nu te mai pface, a râs ea din nou răutăcios, sarcastic. Știi prea bine că vom fi veșnic împreună.

I-a urcat cu limba pe coapsă, lingându-i sângele prelins. M-am cutremurat; în ciuda voinței mele, eram pe deplin fascinată.

— Termină! - încă o împingea de umeri. - Nu vreau să-ți fac rău, dar începi să mă enervezi. Nu vrei să înțelegi? S-a terminat între noi. Nu te vreau.

— Ba mă vrei! Întotdeauna o să mă vrei! a replicat ea, în timp ce-l descheia la pantaloni.

Nu am ce căuta aici. Nu ar trebui să fiu martoră la așa ceva. Mi-am dezlipit cu greu ochii de coapsa lui însângerată și m-am dat un pas înapoi.

Tipul și-a ridicat privirea. Atunci m-a văzut.

Iar apoi s-a întâmplat ceva cu adevărat ciudat. I-am simțit mângâierea în

privire. Nu puteam să-mi desprind ochii de la el. Fata din fața lui a părut să se volatilizeze, iar pe hol n-am mai rămas decât noi doi și dulcele și fascinantul miros al sângelui său.

— Nu mă vrei? Nu s-ar zice, a gângurit ea, cu o voce pisicoasă și insinuantă.

Am simțit cum capul mi se zbate înainte și înapoi, înainte și înapoi. În aceeași clipă el a strigat: „Nu!“ și a încercat să o dea la o parte, ca să se poată îndrepta spre mine.

Mi-am luat ochii de la el și m-am împiedicat, încercând să mă dau înapoi. — Nu! a rostit el din nou. De data aceasta știam că vorbea cu mine, nu cu ea. Cred că și-a dat și ea seama, pentru că a dat să se răsucescă, scoțând un țipăt care îmi amintea în mod neplăcut de cel al unui animal sălbatic. Corpul mi s-a detensionat. Chiar în clipa aceea m-am întors și am luat-o la fugă pe hol.

Mă așteptam să vină după mine, așa încât am alergat până am ajuns la ușile vechi, imense, pe care mi le descrisese Neferet. Acolo m-am oprit și m-am lipit de lemnul rece, încercând să-mi calmez respirația, ca să văd dacă se aude zgomot de pași.

Ce aveam să mă fac dacă mă prindeau? Capul îmi zvâcnea din nou dureros și mă simțeam neajutorată, îngrozită și al naibii de scârbită.

Da, știam de chestia cu sexul oral. Mă îndoiesc că există vreun adolescent în viață în America zilelor noastre care să nu știe că, «în accepțiunea majorității publicului adult, noi le oferim băieților plăcere „orală“ așa cum pe vremuri li se oferea gumă de mestecat (sau, mai bine zis, sugiuc). E frecție și întotdeauna m-a scos din minți. Bineînțeles că există fete care cred că e „cool“ să le faci băieților bucurii „orale“. Dar se înșeală. Acelea dintre noi cărora le merge tărtăcuța știu că nu e deloc cool să fii folosită astfel.

Bine, deci știam de treaba cu sexul oral. Dar nu văzusem niciodată pe viu, așa încât toată scena asta mă zguduise. Însă ceea ce mă zguduise mai tare decât faptul că blonda îi făcea bucurii tipului era felul în care reacționasem la vederea sângelui lui.

Aș fi vrut să i-l ling și eu.

Iar asta nu e normal.

Apoi mai era și chestia cu schimbul ăla ciudat de priviri pe care l-am avut cu el. Care era treaba?

— Zoey, te simți bine?

— La naiba! am tresărit și am sărit cât colo. Neferet stătea în spatele meu și mă privea încurcată.

— Ți-e rău?

— Ăă... - M-am scormonit după o explicație. Nu aveam cum să-i povestesc despre ceea ce văzusem. - Mă doare foarte tare capul, am reușit să îngaim într-un târziu.

Și era adevărat. Mă durea capul ceva de groază.

S-a încruntat, cuprinsă de îngrijorare.

— Lasă-mă să te ajut.

Neferet și-a pus ușor mâna peste punctele de sutură de pe fruntea mea. A închis ochii și am auzit-o șoptind ceva într-o limbă pe care n-o înțelegeam. Apoi mâna ei a început să emane căldură și am simțit ca și când căldura s-ar fi lichefiat, iar pielea mea a absorbit-o. Mi-am închis ochii și am oftat ușurată, întrucât durerea de cap a început să dispară.

— E mai bine?

— Da, am șoptit.

Și-a îndepărtat mâna și am deschis ochii.

— Cu asta ar trebui să-ți treacă. Nu înțeleg de ce a revenit cu atâta forță.

— Nici eu, dar acum mi-a trecut, am spus iute.

M-a mai studiat un răstimp, timp în care mi-am ținut respirația. Apoi a întrebat:

— Te-a supărat ceva? Am înghițit în sec.

— Mi-e cam teamă de întâlnirea cu noua mea colegă de cameră.

Ceea ce teoretic nu era minciună. Nu asta mă supărase, dar cu siguranță mă înspăimânta.

Neferet mi-a zâmbit cu blândețe.

— Totul o să fie bine, Zoey. Acum hai să te conduc spre noua ta viață.

Neferet a deschis ușa grea de lemn și am ieșit în curtea mare din fața școlii.

S-a dat într-o parte și m-a lăsat să casc gura prostită. Adolescenți în uniforme, care aveau ceva meseriaș și unic, deși erau uniforme, mergeau în grupuri mici prin curte, de-a lungul trotuarului. Le-am auzit vocile înșelător de normale; vorbeau și râdeau. De la ei mi-am mutat privirea la școală, neștiind la care să mă holbez mai întâi. Am ales școala pentru că era cel mai puțin intimidantă dintre cele două obiective și în plus mi-era teamă să nu dau cu ochii de el. Locul părea ieșit dintr-un vis urât. Era în toiul nopții și ar fi trebuit să fie întuneric beznă, dar deasupra uriașilor stejari seculari, care aruncau totul în umbră, strălucea luna scânteietoare.

Felinarele răzlețe prinse în suporturi din cupru oxidat se înșirau pe trotuarul care mergea paralel cu clădirea uriașă, din cărămidă roșie și piatră neagră. Avea trei etaje și un acoperiș neobișnuit de înalt, care împungea cerul și era plat spre vârf. Draperii grele fuseseră trase în lături, iar lumini

galbene palide făceau umbrele să danseze prin încăperi, dând un aer primitiv întregii atmosfere. În fața clădirii principale, unit de fațada acesteia, se afla un turn rotund, care amplifică și mai mult iluzia că ce aveam în față era mai degrabă un castel decât o școală. Jur că un șanț de apărare ar fi părut mai potrivit decât gazonul îngrijit și trotuarul de-a lungul căruia se înșirau tufe bogate de azalee.

Peste drum de clădirea principală se afla o clădire mai mică, ce părea mai veche și-mi amintea de o biserică. În spatele ei și al stejarilor bătrâni care umbreau curtea școlii am văzut umbra enormului zid de piatră care înconjura școala. În fața clădirii cu aspect de biserică se afla statuia unei femei îmbrăcate în haine lungi și vălurite.

— Nyx! am exclamat.

Neferet a ridicat uimită din sprâncene.

— Da, Zoey. Aceasta este o statuie a zeiței, iar clădirea din spate este templul ei.

Mi-a făcut semn să merg cu ea pe trotuar și a arătat spre campusul impresionant care se întindea înaintea noastră.

— Ceea ce noi numim astăzi Casa Noptii a fost construit în stil neoromanic cu piatră importată din Europa. A fost fondată la jumătatea anilor '20 ca mănăstire augustină a Oamenilor credinței. Apoi s-a transformat în Cascia Hali, o școală preparatoare privată pentru adolescenți umani cu situație. Când am decis să ne deschidem propria școală prin părțile locului, acum cinci ani, am cumpărat-o de la Cascia Hali.

Îmi aminteam vag zilele în care fusese școală particulară de fițe. De fapt, singurul motiv pentru care mă gândisem vreodată la ea era pentru că îmi aminteam că auzisem la știri că o întreagă gașcă de puștani de la Cascia Hali fuseseră arestați pentru consum de droguri, iar adulții fuseseră șocați. Vax! Nimeni altcineva nu mai fusese șocat că puștanii ăia de bani gata se drogau la greu.

— Mă mir că v-au vândut-o vouă, am spus cu gândul aiurea.

A râs încet și puțin amenințător.

— Nu au vrut, dar i-am făcut directorului ăluia arogant o ofertă pe care nici măcar el nu putea s-o refuze.

Am vrut să întreb la ce se referea, dar râsul ei mi-a dat fiori. Și, în plus, aveam treabă. Nu puteam să mă abțin să nu mă holbez. Bun, prima chestie pe care am remarcat-o a fost că toți cei care aveau Semnul complet erau teribil de arătoși. Era ceva de groază. Da, știam că vampirii sunt atrăgători. Toată lumea știa asta. Actorii cei mai de succes din lume erau vampiri. De asemenea, erau și dansatori, muzicieni, scriitori și cântăreți. Vampirii

dominau artele, motiv pentru care erau și plini de bani, iar ăsta era încă un motiv printre multe altele pentru care Oamenii credinței îi considerau egoiști și imorali. Dar să fim serioși, erau invidioși că ei nu arată la fel de bine. Oamenii credinței se duceau să-i vadă jucând în filme, în piese de teatru, mergeau la concertele lor, le cumpărau cărțile și creațiile artistice, dar în același timp îi bârfeau și îi priveau de sus și Dumnezeu mi-e martor că niciodată în viața lor nu s-ar amesteca cu ei. Vă dați seama că asta e ipocrizie pe față.

Ideea e că fiind înconjurată de atâția oameni superbi îmi venea să mă bag sub o bancă din alea, deși mulți o salutau respectuos pe Neferet, iar apoi îmi zâmbeau și mă salutau și pe mine. Printre saluturi șovăitoare aruncam priviri piezișe spre puștii care mergeau aproape de noi. Fiecare dintre ei pleca respectuos capul spre Neferet. Mulți au făcut o plecăciune și și-au dus pumnii încrucișați la inimă, ceea ce a făcut-o pe Neferet să zâmbească, după care a făcut și ea o plecăciune ușoară. Recunosc, puștii nu erau la fel de atrăgători ca adulții. Erau arătoși, de fapt interesanți, cu semiluna conturată pe frunte și îmbrăcați în haine mai degrabă în stilul celor de la prezentările de modă decât al uniformelor normale de școală, însă nu aveau lumina ispititoare, strălucitoare și inumană pe care o răspândea fiecare vampir adult. A, și am remarcat că, după cum bănuisem, uniformele lor aveau mult negru în ele. (Ai fi zis că așa un grup select de oameni cu înclinații artistice ar recunoaște un clișeu de genul hainelor negre purtate de adepții stilului goth. Am zis și eu, n-am dat cu parul!) Dar, ca să fiu sinceră, trebuie să recunosc că lor le stătea bine în negru combinat cu carourile violet-închis, albastru-închis și verde-smarald. Fiecare uniformă avea un desen complicat, țesut cu aur sau argint, fie pe buzunarul de la piept al jachetei, fie pe buzunarul de la bluză. Îmi dădeam seama că mulți dintre ei aveau același desen, dar nu vedeam prea bine ce anume era. De asemenea, am remarcat că erau o mulțime de puștani cu părul lung. Pe bune, fetele aveau părul lung, băieții aveau părul lung, profii aveau și ei părul lung și până și pisicile care dădeau târcoale pe trotuar din când în când erau ca niște gheme de blană lungă. Ciudată treabă. Ce bine că renunțasem la ideea de a-mi tăia părul scurt și cu țepi ca o emo, cum se tunsese Kayla săptămâna trecută!

Am mai remarcat și că adulții și puștii aveau ceva în comun, și anume că toți îmi priveau curioși Semnul. Dementțial! Care va să zică îmi începeam noua viață ca o ciudățenie, ceea ce era pe cât de normal, tot pe atât de nașpa.

Capitolul 8

Zona din Casa Noptii în care se aflau dormitoarele era la mare distanță de campus, așa că drumul a durat destul de mult, iar Neferet părea să meargă încet special ca eu să am timp suficient să pun întrebări și să casc gura. Nu că mă deranja lucrul ăsta. În timp ce ne plimbam de-a lungul ciorchinului de clădiri amintind de un castel, împrăștiate care încotro, Neferet îmi dădea explicații despre fiecare detaliu în parte, ceea ce mă ajuta să mă familiarizez cu locul. Era ciudat în sensul bun. În plus, mersul pe jos mă făcea să mă simt normală. De fapt, oricât de ciudat ar suna, m-am simțit din nou eu însămi. Nu mai tușeam, nu mă mai durea tot corpul și nici măcar capul nu mă mai durea. Nu mă mai gândeam deloc la scena tulburătoare la care asistasem din greșeală. Îmi propusesem să uit. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să trebuiască să îmi bat capul și cu altceva, pe lângă noua mea viață și de Semnul cel ciudat. Așa că sexul oral putea să aștepte.

Pricepută cum eram la negarea realității, mi-am zis că, dacă nu m-aș fi plimbat printr-un campus la o oră strigătoare la cer în compania unui vampir, aproape că aș fi putut să mă prefac că eram la fel ca ieri. Aproape. Da, mă rog. Poate nici măcar aproape, dar chiar nu mă mai durea capul și eram destul de pregătită să dau ochii cu colega mea de cameră atunci când Neferet a deschis în sfârșit ușa de la sufrageria fetelor.

Înăuntru mă aștepta o surpriză. Nu știu la ce mă așteptasem, poate ca totul să fie negru și înfiorător. Însă totul era drăguț, în nuanțe de bleu cald și galben-verzui, cu canapele confortabile și teancuri de perne pufoase cât toate zilele, împrăștiate prin încăpere ca niște uriașe bombonele M&M pastel. Lumina blândă răspândită de mai multe candelabre vechi de cristal împrumuta locului aspectul de castel al unei prințese. Pe pereții de culoare crem se aflau tablouri mari pictate în ulei, toate reprezentând femei din vremuri de demult ce păreau misterioase și puternice. În glastre de cristal, așezate pe măsuțe înțesate de cărți, genți și alte chestii normale de puștoaice, erau flori proaspăt tăiate, îndeosebi trandafiri. Am remarcat și câteva televizoare cu ecran plat și am recunoscut după sunet că unul dintre ele era pe MTV, unde rula emisiunea „Real World“. Am trecut rapid totul în revistă, timp în care încercam să zâmbesc și să le par prietenoasă fetelor, care au amuțit în momentul în care am intrat în încăpere și acum mă studiaiu. Retrag ce-am spus. De fapt nu mă studiaiu pe mine, ci Semnul de pe fruntea mea.

— Fetelor, ea este Zoey Redbird. Salutați-o și urați-i bun venit în Casa Noptii.

O clipă am crezut că nimeni n-o să sufle o vorbă și-mi venea să mor de jenă, pentru că mă simțeam ca elevul cel nou. Apoi, dintr-un grup de fete care stăteau adunate în jurul unui televizor s-a ridicat o blondă. Era micuță și, pe toți dracii, aproape perfectă. De fapt era o versiune mai tânără a lui Sarah Jessica Parker (care nu-mi place, apropo, e așa de... de... enervantă și nenatural de zglobie).

— Bună, Zoey! Bun venit în noua ta casă!

Zâmbetul copiei la indigo a lui Sarah Jessica Parker era cald și sincer și în mod vizibil încerca să facă un efort să mă privescă în ochi, în loc să se holbeze la Semnul meu complet colorat. Imediat m-am simțit prost că am făcut comparația aia răutăcioasă.

— Eu sunt Afrodita, a spus ea.

Afrodita? Poate că totuși nu mă pripisem cu comparația. Cum putea un om normal să-și aleagă numele de Afrodita? Doamne ferește! Asta e dovadă de grandomanie! Totuși, am simulat un zâmbet și am scos un „Bună, Afrodita!“ vesel.

— Neferet, vrei s-o conduc eu pe Zoey în camera ei? Neferet a șovăit, ceea ce mi s-a părut ciudat. În loc să răspundă imediat, a rămas nemișcată, într-un schimb de priviri cu Afrodita. Apoi, la fel de repede pe cât au declanșat schimbul de priviri, fața lui Neferet a înflorit într-un zâmbet larg.

— Mulțumesc, Afrodita, ce drăguț din partea ta! Eu sunt mentorul lui Zoey, dar sunt sigură că s-ar simți mai în largul ei dacă ar conduce-o în cameră cineva de vârsta ei.

Oare ceea ce citisem în privirea Afroditei era mânie? Nu, probabil că mi se păruse sau măcar aș fi fost tentată să cred asta, dacă intuiția mea nou dobândită și ciudată nu mi-ar fi spus altceva. Și nu aveam nevoie de intuiție ca să-mi dau seama că ceva era putred, iar asta pentru că Afrodita a râs, iar eu am recunoscut rasul asta!

Când mi-am dat seama că fata asta, Afrodita, era cea pe care o văzusem cu tipul ăla pe hol, m-am simțit de parcă mă lovise în moalele capului.

Râsul Afroditei, urmat de „Sigur, aș fi încântată s-o conduc! Știi doar că e întotdeauna o plăcere să-ți fiu de folos, Neferet“, spus pe un toi vesel, era fals și rece ca sânii gigantici ai Pamelei Anderson, însă Neferet a încuviințat din cap și s-a întors spre mine.

— Te las acum, Zoey, mi s-a adresat ea, strângându-mă de umăr. Afrodita te va conduce în cameră, iar noua ta colegă de cameră te va ajuta să te pregătești pentru cină. Ne vedem în sala de mese.

Mi-a zâmbit blând, matern și m-a cuprins dorința ridicol de copilărească și disperată de a o strânge în brațe și de a o implora să nu mă lase singură cu Afrodita.

— Totul va fi bine, a mai zis ea, ca și când mi-ar fi citit gândurile. Vei vedea, Pasăre Zoey, totul va fi bine - a șoptit, amintindu-mi de bunica așa de mult, încât a trebuit să strâng tare din ochi ca să nu plâng. Apoi a dat scurt din cap în semn de rămas-bun către Afrodita și celelalte fete și a părăsit dormitorul.

Ușa s-a închis cu un sunet sec, înăbușit. La naiba... vreau acasă!

— Haide Zoey! Camerele sunt în partea asta, m-a chemat Afrodita. Mi-a făcut semn să vin cu ea în sus pe scările late care porneau la dreapta. Am încercat să nu bag în seama zumzăitul vocilor care a izbucnit instantaneu în spatele nostru, imediat ce am luat-o pe scări.

Nu vorbea niciuna dintre noi și mă simțeam așa de jenată, incit îmi venea să urlu. Oare mă văzuse atunci pe hol? Mi-era al naibii de evident că nu aveam să pomenesc nimic despre asta. Niciodată în viața mea. După mine, nu se întâmplase niciodată nimic. Mi-am dres glasul și am spus:

— Pare tare drăguț dormitorul. Adică e tare drăguț. M-a privit pieziș.

— E mai mult decât plăcut sau drăguț aici, e de-a dreptul superb.

— O, foarte bine. Mă bucur să aud asta.

A râs, un râs foarte neplăcut, aproape un rânjet, și mi s-a făcut părul măciucă, la fel ca prima oară când îl auzisem.

— E superb aici în special datorită mie.

I-am aruncat o privire, convinsă că glumește, dar i-am întâlnit ochii albaștri și reci.

— Da, ai auzit bine. E cool aici pentru că eu sunt cool.

Dumnezeule mare! Ce ciudat era că spusese asta. Habar n-aveam cum să răspund la o chestie așa de plină de aere. Ce-mi trebuia mie acum să mă cert cu târfulița asta plină de ea? Că doar îmi ajungea că-mi schimbasem viața/specia/școala. Și în plus de asta încă nu-mi dădeam seama dacă se prinsese că eu o privisem acolo pe hol.

Tot ce voiam eu era să mă integrez. Voiam să mă simt ca acasă în școala asta nouă. Așa că am hotărât să fiu isteată și să-mi țin gura.

Niciuna dintre noi n-a mai scos niciun cuvânt. Scările duceau spre un coridor lat, cu uși de-o parte și de alta. Mi-am ținut respirația atunci când Afrodita s-a oprit în fața unei uși vopsite în violet-deschis, foarte drăguț, dar în loc să ciocane, s-a întors spre mine. Fața ei perfectă a devenit dintr-o dată răutăcioasă și rece și s-a zis cu frumusețea.

— Bun, uite care e treaba, Zoey. Ai un Semn tare ciudat, toată lumea

vorbește despre tine și se întreabă care dracu' e faza.

A dat ochii peste cap, și-a strâns mărgelile cu putere și a spus cu o voce voit stupidă și exagerat de entuziastă.

— Vai! Tipa cea nouă are Semnul colorat complet. Oare ce înseamnă asta?

O fi deosebită? Oare are puteri nemaiîntâlnite? Vai, dragă!

Și-a coborât mâna de la gât și m-a privit cu ochii abia mijiiți. Apoi a anunțat cu o voce neutră și rea, lucru care se citea și în privirea ei:

— Uite care e faza. Eu sunt șefa aici. Eu stabilesc ce și cum. Dacă vrei să-ți fie bine, ține minte ce-ți spun. Dacă nu, pregătește-te de ce e mai rău.

Hai că începea să mă calce pe nervi.

— Uite ce e, i-am replicat. Abia am aterizat. Nu vreau scandal și nu depinde de mine ce vorbește lumea despre Semnul meu.

Iar a mijit ochii. Rahat! Oare chiar trebuia să mă bat cu fata asta? Nu mă mai bătusem în viața mea! Mi s-a pus un nod în stomac și mă pregăteam să mă feresc sau să fug, sau orice m-ar fi scutit de cafteală.

Apoi, cu aceeași rapiditate cu care devenise înfricoșătoare și odioasă, fața i s-a înseninat, a zâmbit și a redevenit blondina dulcică. Nu că aș fi crezut-o.

— Bun, ca să ne înțelegem.

Poftim? Am înțeles, tipa era sărită, dar ăsta era singurul lucru pe care îl înțelesesem.

Afrodita nu mi-a dat timp să spun nimic. Cu un ultim zâmbet, ciudat de cald, a ciocănit la ușă.

— Intră, s-a auzit o voce veselă, cu accent de Oklahoma. Afrodita a deschis ușa.

— Sal'tare! Intră, intră!

Noua mea colegă de cameră, tot blondă și ea, s-a repezit ca un mini-uragan de prin părțile locului. Însă în momentul în care a dat cu ochii de Afrodita, zâmbetul i-a dispărut și s-a oprit din iureș.

— Ea e noua ta colegă de cameră.

Aparent, cuvintele Afroditei erau normale, dar tonul ei era încărcat de ură și împrumutase un accent fals și oribil din Oklahoma.

— Stevie Rae Johnson, ți-o prezint pe Zoey Redbird. Zoey Redbird, ea e Stevie Rae Johnson. Ce bine ne e la toate trei aici, parc-am fi trei știuleți de porumb frățiori, nu?

I-am aruncat o privire lui Stevie Rae. Părea un iepuraș speriat.

— Mersi că m-ai condus, Afrodita, am spus eu repede, îndreptându-mă spre ea, la care tipa a dat imediat un pas înapoi, până pe hol.

— Hai, pa!

I-am închis ușa în nas, pe când uimirea de pe fața ei începea să se

transforme în mânie. Apoi m-am întors spre Stevie Rae, care era încă palidă.

— Care e problema ei? am întrebat.

— E...e...

Deși n-o cunoșteam deloc, era evident că în Stevie Rae se ducea o luptă dacă să dea pe față ce crede sau nu. Așa că m-am hotărât s-o ajut, că doar aveam să fim colege de cameră.

— E o scârbă! am aruncat eu.

A făcut ochii mari, iar apoi a chicotit.

— Nu e prea simpatica, asta e clar.

— Are nevoie de tratament, abia asta e clar, am adăugat, ceea ce a făcut-o să râdă și mai tare.

— Cred că o să ne înțelegem bine, Zoey, a spus zâmbind încă. Bun venit acasă!

S-a dat un pas în lături și a făcut un gest amplu spre cămăruță, invitându-mă parcă într-un palat.

Am privit în jur și am clipit. De mai multe ori. Primul lucru pe care mi-a căzut privirea a fost posterul cu Kenny Chesney în mărime naturală, care atârna deasupra unuia dintre cele două paturi, și pălăria de cowboy (sau cowboy-iță?) care stătea pe una dintre noptiere, aceeași pe care se afla și o lampă demodată cu baza în formă de cizmă de cowboy. Ah, nu! Stevie Rae era sută la sută „rustică“!

Apoi efectiv m-a șocat cu îmbrățișarea ei de bun venit și am avut sentimentul că e un cățeluș drăgălaș, cu părul ăla scurt și creț și cu fața aia rotundă și zâmbitoare.

— Zoey, ce mă bucur că te simți mai bine! Așa m-am îngrijorat când am auzit că te-ai lovit! Mă bucur că ai ajuns în sfârșit.

— Mersi, i-am răspuns, cercetând încă ceea ce de acum înainte avea să fie noua mea cameră, și m-am simțit bulversată și, ciudat, din nou gata-gata să izbucnesc în lacrimi.

— Te cam sperie treaba asta, nu?

Stevie Rae mă privea serioasă cu ochii ei mari, albaștri și umezi, ca un om care înțelege prin ce treci. Am dat din cap că da, de teamă ca vocea să nu mă trădeze.

— Te-nțeleg. Și eu am plâns non-stop în prima noapte. Mi-am înghițit lacrimile și am întrebat:

— De când ești aici?

— De trei luni. Da' ce m-am bucurat când mi s-a spus că o să am o colegă de cameră!

— Știi că vin?

A încuviințat energic din cap.

— Cum să nu! Neferet mi-a spus alaltăieri că te-a simțit Vânătorul și că urma să-ți pună Semnul. Credeam că o să ajungi ieri, dar apoi am aflat că ai avut un accident și că ești la infirmerie. Ce-ai pățit?

Am ridicat din umeri și am spus:

— O căutam pe bunică-mea și am căzut și m-am lovit la cap. Nu mai aveam sentimentul ăla ciudat că trebuie să-mi țin gura, dar încă nu știam cât ar trebui să-i mărturisesc lui Stevie Rae și m-am simțit ușurată când a dat din cap că înțelege și n-a mai întrebat nimic în legătură cu accidentul și nici n-a pomenit nimic de Semnul meu cel ciudat, colorat complet.

— Părinții tăi au luat-o razna când au văzut că ai fost însemnată?

— Absolut. Ai tăi nu?

— Hm, mămica a reacționat bine. A spus că dacă mă scapă de Henryetta, atunci e un lucru bun.

— Henryetta, din Oklahoma? am întrebat, dornică să trec la un subiect fără legătură cu mine.

— Da, din nefericire.

Stevie Rae s-a trântit pe pat în fața posterului cu Kenny Chesney și mi-a făcut semn să mă așez pe celălalt, în partea opusă a camerei. Ceea ce am și făcut și am constatat cu stupeoare că stăteam pe pilota mea meseriașă de acasă, Ralph Lauren cu roz bombon și verde. M-am uitat la măsuța de stejar și am clipit. Pe ea trona urâtenia aia de ceas cu alarmă, stresant până la Dumnezeu, ochelarii mei de tociară, pentru momentele în care mă săturam de lentilele de contact, și poza de vara trecută cu mine și bunica. Iar pe rafturile din spatele calculatorului, pe partea dinspre patul meu, mi-am văzut cărțile din seriile Gossip Girls și Bubbles, alături de alte cărți preferate de-ale mele - printre care și Dracula, de Bram Stoker, ceea ce era destul de ironic, nu? -, câteva CD-uri, laptopul meu și, ooo, Dumnezeule mare, figurinele mele din Compania monștrilor. Ce jenant! Rucsacul meu zăcea pe podea, lângă pat.

— Bunica ta ți-a adus lucrurile aici. E tare drăguță, a spus Stevie 'kae.

— E mai mult decât drăguță. E al naibii de curajoasă dacă a dat ochii cu mama și cu cretinul de bărbat-su ca să-mi aducă lucrurile. Parcă îmi și imaginez scandalul monstru pe care l-a făcut mama.

Am oftat și apoi am clătinat din cap.

— Mda, cred că sunt norocoasă. Cel puțin mămica a reacționat bine la asta, a spus Stevie Rae arătând spre semiluna conturată pe fruntea ei. Deși tăticul a luat-o razna, dat fiind că sunt singura lui „fetiță“, știi. A ridicat din

umeri, apoi a chicotit.

— Cei trei frați ai mei au zis că e demențial și m-au întrebat dacă pot să le fac rost de gagici vampir.

A dat ochii peste cap.

— Băieți proști!

— Proști, într-adevăr! am repetat și eu și i-am zâmbit.

Dacă era de părere că băieții sunt proști, atunci noi două aveam să ne înțelegem bine.

— Acum am acceptat toate astea. Adică orele sunt cam ciudate, dar îmi plac, mai ales ora de tae-kwon-do. Îmi place la nebunie să dau picioare în cap.

A rânjit răutăcios, ca un mic spiriduș blond.

— Îmi plac uniformele, dar la început m-au șocat de-a dreptul. Vorba aia, s-ar aștepta cineva să-i placă uniformele de școală? Dar avem voie să le adăugăm chestii și să le facem unicat și așa nu mai arată ca uniformele tipice și searbede de fițoși. Și în plus mai sunt pe aici și niște tipi al naibii de meseriași, deși băieții sunt proști.

I-au licărit ochii.

— Ideea e că așa mă bucur că am scăpat de Henryetta, încât nu mă mai deranjează restul, deși Tulsa e înspăimântător de mare.

— Nu e chiar înspăimântătoare, am replicat instantaneu. Spre deosebire de mulți puști de la noi, din Broken Arrow, eu una mă descurcam prin Tulsa datorită „excursiilor în natură“ cu bunica, după cum le numea ea.

— Toată treaba e să știi unde să mergi. Este un magazin extraordinar în centru, pe strada Brady, în care poți să-ți faci tu singură bijuteriile, iar lângă asta este Lola's at the Bowery, unde găsești cele mai meseriașe dulciuri din oraș. Și strada Cherry e meseriașă. E aproape de aici. De fapt, chiar lângă noi este muzeul Philbrook și Utica Square. Sunt magazine foarte faine acolo și...

Dintr-odată mi-am dat seama ce trăncănesc. Oare puștani vampir aveau ocazia să se amestece cu cei obișnuiți? Mi-am scotocit prin memorie. Nu.

Nu văzusem niciodată puștani cu semiluni conturate umblând pe lângă Philbrook, prin magazinul Gap din Utica Square, pe la Banana Republic sau prin Starbucks. Nici la cinematograful nu văzusem niciodată. La naiba! Nu mai văzusem niciodată un puștan vampir până astăzi. Asta ce însemna, că aveau să ne țină închiși aici timp de patru ani? Cu respirația întretăiată și cu sentimentul că sunt prizonieră, am întrebat:

— Putem să ieșim de-aici?

— Da, dar sunt o mulțime de reguli de urmat.

— Reguli? Ca de exemplu...

— Ăă, nu poți să porți orice piesă de la uniforma de școală... S-a oprit
brusc.

— La naiba! Mi-am adus aminte. Trebuie să ne grăbim. Cina este peste
câteva minute și trebuie să te schimbi.

A sărit în picioare și a început să scotocească prin dulapul aflat pe partea
mea de cameră, pălăvrăgind peste umăr în tot acest timp.

— Neferet a trimis azi-noapte niște haine. Nu-ți face griji că s-ar putea să
nu fie mărimea ta. Nu știu cum fac, dar mereu ne știu măsura chiar înainte
de a ne vedea; e cam ciudat felul în care adulții vampir știu mai multe
decât ar trebui. În orice caz, nu te speria. Am vorbit serios mai devreme
când am spus că uniformele nu sunt îngrozitoare, cum ai fi tentată să crezi.
Chiar poți să le adaugi chestii, uite, ca mine.

Am privit-o. Adică m-am uitat ca lumea la ea. Pe bune, purta o pereche de
blugi Roper. Știți, genul ăla prea strâmți și fără buzunare la spate, pe care îi
poartă copiii ăia pasionați de agricultură. Niciodată n-am să înțeleg cum de
pot crede unii oameni că pantalonii strâmți și fără buzunare sunt frumoși.

Stevie Rae era slăbănoagă de-a dreptul, dar blugiile o făceau să pară chiar
lată în șolduri. Știam deja ce poartă în picioare înainte să mă uit: cizme de
cowboy. Mi-am coborât privirea și am oftat. Mda. Cizme de cowboy din
piele maro, cu talpa dreaptă și cu vârful ascuțit. Purta o bluză neagră din
bumbac băgată în blugii cu motive rustice, cu mânecă lungă, cu aspect din
ăla de țoale scumpe de la Saks sau Neiman Marcus, spre deosebire de
versiunea de prost gust a cămășilor transparente pe care Abercrombie, cu
prețurile lor exagerate, se străduiesc să ne facă să credem că nu sunt de
pipiță. Când s-a uitat înspre mine am văzut că avea în urechi câte doi
cercei de argint. S-a întors și mi-a întins cu o mână o bluză neagră ca cea
de pe ea, iar cu cealaltă un pulover, și am tras concluzia că, deși stilul
rustic nu era pe placul meu, ei îi stătea bine cu combinația aia de stil
țărnesc și șic.

— Gata! Trage-ți asta peste blugi și am terminat.

Lumina tremurătoare împrăștiată de veioza în formă de cizmă de cowboy a
picat pe o broderie argintie de pe pieptul puloverului pe care mi-l întindea.
M-am ridicat, am luat cele două haine și am ținut în sus puloverul ca să-i
văd mai bine pieptul. Broderia argintie avea forma unei spirale care lucea
într-un cerc delicat și care avea să-mi vină în dreptul inimii.

— Țsta e simbolul nostru, m-a informat Stevie Rae.

— Simbolul nostru?

— Da, fiecare clasă, aici li se spune elevi de clasa a treia, a patra, a cincea

și a șasea, are propriul simbol. Noi suntem eleve de clasa a treia, deci simbolul nostru este labirintul de argint al zeiței Nyx.

— Ce-o mai însemna și asta? m-am întrebat mai mult pe mine decât pe ea, în timp ce-mi plimbam degetul de-a lungul cercurilor argintii.

— Semnifică noul nostru început, drumul spre Cărarea nopții pe care am apucat-o și deprinderea tainelor zeiței și posibilitățile pe care ni le oferă noua viață.

Mi-am înălțat privirea spre ea, surprinsă că era dintr-odată atât de serioasă.

A zâmbit puțin timid și a ridicat din umeri.

— E unul dintre primele lucruri pe care le înveți la cursul de introducere în sociologie vampirească. Neferet predă materia asta și nici nu se compară cu orele alea plicticoase de la liceul Henryetta, patria cocoșilor bătauși.

Îhh! Cocoși bătauși! Ce soi de mascotă mai e și ăsta? a spus ea spre amuzamentul meu, a clătinat din cap și s-a strâmbat.

— Am auzit că Neferet este mentorul tău. Mare noroc mai ai! Nu prea se ocupă de puștii nou-veniți, iar în plus, cum e și Mare Preoteasă, e de departe cea mai tare profă de aici.

Ce n-a spus ea este că nu sunt doar norocoasă, ci „deosebită“, dat fiind că aveam Semnul ăla ciudat, colorat complet. Că veni vorba...

— Stevie Rae, tu de ce nu m-ai întrebat de Semnul meu? Nu că nu m-aș bucura că nu mă bombardezi cu un milion de întrebări, dar până să ajung aici toată lumea s-a holbat la el. Afrodita a pomenit de el imediat ce-am rămas singure. TU nu i-ai aruncat nici măcar o privire. De ce?

Atunci s-a uitat în sfârșit la fruntea mea, apoi a ridicat din umeri și m-a privit din nou în ochi.

— Ești colega mea de cameră. Mi-am închipuit că o să-mi spui tu singură care e treaba cu tine când te-oi simți pregătită. Dacă am învățat ceva trăind într-un oraș mic precum Henryetta, acel ceva e că, dacă vrei să ai prieteni, trebuie să-ți vezi de treaba ta. Iar cum noi o să fim colege de cameră patru ani de aici înainte...

A făcut o pauză, iar în tăcerea ei am simțit crudul adevăr nespus că aveam să fim colege de cameră timp de patru ani numai dacă amândouă supraviețuiam Transformării. Stevie Rae a înghițit în sec și a terminat dintr-o răsufare:

— Ce încerc să zic e că vreau să fim prietene.

I-am zâmbit. Părea așa de puștoaică și de plină de speranță, așa de drăguță și normală, în niciun caz nu cum îmi închipuisem eu că o să fie un puștan vampir. Am simțit o undă de optimism. Poate că aici o să reușesc să mă integrez.

— Și eu vreau să fim prietene. - Ura!

Jur că iar mi-a dat senzația că seamănă cu un cățeluș care face tumbe.

— Hai să mergem! Iute, să nu întârziem.

M-a împins spre o ușă aflată între cele două dulapuri, după care s-a repezit spre o oglindă de pe masa ei de lucru și a început să-și perieze părul scurt. M-am aplecat și am intrat; înăuntru am dat peste o baie mică, mi-am scos repede tricoul cu BA Tigers și am tras pe mine bluza de bumbac, iar peste ea puloverul tricotat din mătase într-o nuanță intensă de violet, foarte drăguță, cu carouri negre. Tocmai mă pregăteam să intru înapoi în cameră să-mi iau rucsacul, ca să încerc să-mi aranjez părul și fața cu smacurile și cheștiile pe care mi le adusesem, când m-am zărit în oglinda de deasupra chiuvetei. Încă eram albă la față, dar nu mai aveam paloarea aia bolnăvicioasă și de om speriat de mai devreme. Aveam părul ca la nebuni, în toate direcțiile, și abia dacă se mai vedeau punctele de sutură închise la culoare deasupra tâmpelor stângi. Însă ceea ce mi-a reținut atenția a fost Semnul albastru-safiriu. Îl cercetam cu privirea, vrăjită de frumusețea lui misterioasă, iar lumina din baie a căzut pe labirintul argintiu brodat în dreptul inimii. Am tras concluzia că, nu știu cum, cele două simboluri se potriveau, deși aveau forme și culori diferite...

Dar oare eu mă potriveau cu ele? Și oare mă potriveau cu lumea asta nouă și ciudată?

Am strâns tare din ochi și am sperat din tot sufletul ca indiferent ce-am avea la cină - dă, Doamne să nu trebuiască să bem sânge - să nu se bată cap în cap cu stomacul meu și așa varză.

A, nu... mi-am șoptit, asta ar lipsi, să mă apuce diareea.

Capitolul 9

E bine, cantina era super - m-am tâmpit, voiam să zic „Sala de mese“, după cum anunța placa argintie de la intrare. Nici nu se compara cu cantina enormă și friguroasă de la liceul South Intermediate, care avea un așa hal de acustică încât, deși stăteam chiar lângă Kayla, abia dacă auzeam ceva din ce bodogănea. Încăperea asta, în schimb, era călduroasă și primitoare. Pereții erau din același amestec ciudat de cărămizi ieșite în relief și piatră neagră ca și exteriorul clădirii, iar sala era înțesată cu mese grele din lemn, ca cele din zonele amenajate pentru picnic, și scaune în același stil, cu pernuțe pe șezut și pe spătar.

La fiecare masă încăpeau cam șase puștani. Mesele porneau toate de la una

mare, neocupată, care era așezată în centrul încăperii și care efectiv dădea pe dinafară de fructe, brânză și carne. Și mai era acolo și o carafă plină cu un lichid care semăna dubios de tare cu vinul roșu. (Poftim? Vin într-o școală? S-au tâmpit?) Tavanul era jos, iar peretele din spate era din sticlă și cu o ușă în mijloc. La geam atârnav draperii grele din catifea bordo, trase în lături, ocazie cu care am văzut afară o curtică drăguță cu bănci din piatră, alei șerpuite, tufișuri și flori. În mijlocul curții se afla o fântână de marmură din care țâșnea apă, de undeva din partea superioară a ceva ce semăna foarte tare cu un ananas. Era tare drăguță, mai ales că era luminată de lună și de razele răzlețe răspândite de felinarele antice.

Majoritatea meselor erau pline de puștani mîncăcioși și zgomotoși, care și-au ridicat privirile vădit curioși atunci când Stevie Rae și cu mine am intrat în încăpere. Am tras adânc aer în piept și am ridicat capul. Măcar să vadă bine Semnul de care păreau cu toții obsedați. Stevie Rae m-a dus spre o margine a încăperii, unde se aflau, ca peste tot, ospătari care te serveau cu mîncarea din spatele unui soi de vitrine gen bufet.

— Ce e cu masa aia din mijlocul încăperii? am întrebat-o din mers.

— Este ofranda noastră adusă zeiței Nyx. Întotdeauna are un loc pregătit la masă. Poa' să pară ciudat la început, dar în curând n-o să ți se mai pară așa, o să zici că e normal.

De fapt, nu mi se părea chiar așa de ciudat. Într-un fel, chiar avea sens. În fond, prezența zeiței era copleșitoare. Semnul ei era pretutindeni. Statuia care o reprezenta trona la loc de cinste în fața Templului. De asemenea, începeam să observ peste tot prin școală imagini micuțe și statuete care o reprezentau. Marea ei Preoteasă îmi era mentor și, trebuia să recunosc, deja simțeam că aveam o legătură cu Nyx. Nu fără efort, am încetat să-mi mai ating Semnul de pe frunte. Am înșfăcat o tavă și m-am așezat la coadă în spatele lui Stevie Rae.

— Stai liniștită, mi-a șoptit. Mîncarea e bună rău. Nu te obligă nimeni să bei sânge, să mîncânci carne crudă sau altele de genul ăsta.

Mi-am descleștat fălcile, ușurată. Majoritatea celor prezenți mîncau deja, așa că nu era prea mare coada, iar atunci când eu și Stevie Rae am ajuns la mîncare, am simțit că-mi lasă gura apă. Spaghete! Am adulmecat: cu usturoi!

— Chestia că vampirii nu pot să sufere usturoiul e un mare căcat, pardon de expresie, a șușotit Stevie Rae pe când ne umpleam farfuriile.

— Bun, dar cum e chestia aia că vampirii trebuie să bea sânge? i-am șoptit și eu.

— Nu, a spus ușor.

— Nu?

— Nu e un mare căcat.

Demențial! Superb! De nu se poate! Nici pe departe răspunsul pe care voiam să-l aud!

Cu mintea încă la sânge și la alte chestii, mi-am luat un pahar de ceai ca Stevie Rae, iar apoi am urmat-o la o masă la care doi puștani mâncau și vorbeau cu înflăcărare. Bineînțeles că s-au oprit brusc atunci când am apărut și eu, ceea ce nu a părut deloc s-o descumpănească pe Stevie Rae.

M-am strecurat în separeu vizavi de colega mea, în timp ce ea a făcut prezentările, cu accentul ei din Oklahoma.

— Sal'tare! Ea e noua mea colegă de cameră, Zoey Redbird. Zoey, ți-o prezint pe Erin Bates, mi-a arătat-o ea pe blonda nesuferit de drăguță care stătea pe aceeași parte a mesei cu mine. (La naiba, câte blonde drăguțe puteau să fie într-o singură școală? Nu ar trebui să existe o limită?) Apoi a continuat, cu aceeași voce neutră, cu accent, făcând cu degetele semnele citării pentru a sublinia cele spuse.

— Erin este „cea frumușică“. Mai este și amuzantă și deșteaptă și n-am văzut în viața mea pe cineva care să aibă așa de mulți pantofi ca ea.

Erin și-a întors ochii cei albaștri de la Semnul meu și mi-a aruncat un „salut“ scurt.

— Iar el este, chipurile, tipul din gașca noastră, Damien Măslin. Dar e homosexual, deci nu prea cred că se pune ca tip.

În loc să se supere pe Stevie Rae, Damien a părut liniștit și indiferent.

— De fapt, cum sunt homosexual, cred că ar trebui să fiu pus la socoteală ca doi tipi în loc de unul singur. Vreau să spun că de la mine poți să afli punctul de vedere al unui tip și în același timp nu trebuie să-ți faci griji că aș vrea să-ți pipăi sânii.

Avea tenul neted, fără urmă de coșuri și părul brunet închis, iar ochii lui îmi aminteau de cei ai unui pui de căprioară. Era chiar drăguț. Dar nu în stilul efeminat al multor adolescenți care hotărăsc să dea pe bune ceea ce toată lumea știe deja, mai puțin părinții lor care habar n-au și/sau care refuză să vadă adevărul. Damien nu era genul de homosexual-fetiță, ci doar un puștan simpatic cu un zâmbet plăcut. De asemenea, era evident că se străduia să nu se holbeze la Semnul meu, lucru pe care l-am apreciat.

— Mai știi, poate că ai dreptate?! Nu m-am gândit niciodată că se poate interpreta și așa, a spus Stevie Rae, în timp ce lua o mușcătură mare de pâine freată cu usturoi.

— N-o lua în seamă, Zoey. Ceilalți suntem aproape normali, a spus Damien. Și nici nu bănuiești cât ne bucurăm că ai ajuns în sfârșit. Ne

- zăpăcise Stevie Rae că ce fel de om oi fi, că o mai fi mult până ajungi...
- Dacă oi fi cumva ca soiul ăla ciudat de puștani care miros urât și care gândesc că ia să vedem care e cel mai mare ratat, acum că ei sunt vampiri,
l-a întrerupt Erin.
- Și se mai întreba dacă ești cumva una din alea, a mai adăugat Damien aruncându-și ochii spre masa din stânga noastră.
- Am privit în direcția aia și m-a luat cu transpirații când m-am prins despre cine era vorba.
- Te referi la Afrodita?
- Mda, a întărit Damien. Și la gașca ei de adulatoare pline de fițe.
Poftim? Am clipit uimită. Stevie Rae a oftat.
- O să te obișnuiești cu obsesia lui Damien pentru vocabular. Din fericire, ăsta nu este un cuvânt nou, așa că unii dintre noi chiar știu despre ce vorbește și nu trebuie să-l implorăm să ne traducă și nouă. Să reluăm: „adulator“ = lingușitor servil, a spus ea pe un ton nazal, mândră de sine de parcă ar fi răspuns la ora de engleză.
- În orice caz. Îmi vine să dau la boboci când le văd, a spus Erin ridicându-și privirea din farfuria cu spaghete.
- Când „le“ vezi? am întrebat eu.
- Se referă la Fiicele Întunericului, a spus Stevie Rae și am remarcat că imediat a coborât glasul.
- Consideră-le ca o confrerie, a spus Damien.
- De cotoroanțe infernale, a spus Erin.
- Fraților, nu cred c-ar trebui s-o montăm pe Zoey împotriva lor. Poate că ea o să se înțeleagă bine cu ele.
- E, un căcat. Sunt o adunătură de cotoroanțe infernale, a repetat Erin.
- Vorbește frumos, Erin Merlin. Nu-ți spurca gura, că o să mănânci cu ea, a pus-a la punct Damien cu o ușoară afectare în glas.
- Teribil de ușurată că niciunuia nu îi plăcea Afrodita, tocmai mă pregăteam să cer mai multe explicații, când, deodată, o fată s-a repezit spre noi și, cu o răbufnire, s-a strecurat cu tava în mână în separeu lângă Stevie Rae. Era de culoarea cafelei cu lapte (genul ăla de-l cumperi de la cafenelele adevărate, nu scârboșenia aia excesiv de dulce care se găsește la magazinul din colț) și plină de forme, cu buze cărnoase și pomeți înalți, care îi dădeau un aer de prințesă africană. Mai avea și un păr de moare lumea. Era des și îi cădea în valuri negre și lucitoare pe umeri. Avea ochii așa de negri, de ziceai că nici n-are pupile.
- Mă, ce Dumnezeu, nu a catadicsit nimeni - a fixat-o pe Erin cu privirea - să mă trezească naibii și pe mine și să-mi spună că mergem la cină?

— Din câte știu, eu sunt colega ta de cameră, nu maică-ta, a spus Erin alene.

— Hai, supără-mă, să vezi ce mă înfig în creierii nopții cu foarfecă în chica ta blondă de păpușă Barbie, a spus prietesa africană.

O mică rectificare: exprimarea conformă cu realitatea ar fi: „Hai, supără-mă, să vezi ce mă înfig în miezul zilei cu foarfecă în chica ta blondă de păpușă Barbie.“ Practic, pentru noi ziua este noapte, în consecință noaptea ar fi zi. Aici timpul este inversat. Negruța l-a privit cu ochii mișiți.

— Damien, mă calci și pe ultimul neuron cu tâmpenia asta de vocabular a ta.

— Shaunee, a exclamat Stevie Rae. A ajuns în sfârșit și colega mea de cameră. Ți-o prezint pe Zoey Redbird. Zoey, ea este colega de cameră a lui Erin, Shaunee Cole.

— Bună, am spus cu gura plină de spaghete când Shaunee și-a întors privirea pătrunzătoare de la Erin spre mine.

— Ia spune, Zoey, cum se face că ai Semnul colorat complet? Încă ești novice, nu?

Toți cei prezenți la masă au rămas muți la întrebarea lui Shaunee. Ea s-a uitat înjur.

— Ce-am făcut? Nu vă prefaceți că nu vă întrebați și voi același lucru.

— Poate că ne întrebăm, dar poate că suntem și suficient de politicoși încât să nu întrebăm, a replicat Stevie Rae cu hotărâre.

— Hai, mă, lăsați-o moale, a respins ea manifestarea de ne-mulțumire a lui Stevie Rae. E prea important să nu întrebăm. Toată lumea vrea să știe care e treaba cu Semnul ei. Nu avem timp pentru prostii când e rost de bîrfă-ntâia.

Shaunee s-a întors din nou spre mine.

— Hai, zi, care e treaba cu Semnul ăsta ciudat?

Poate că e o bună ocazie să apuc taurul de coarne. Am luat iute o înghițitură de ceai, ca să-mi curăț gura. Toți patru se holbau la mine, așteptându-mi nerăbdători răspunsul.

— Păi, ce să zic, încă sunt novice. Nu cred că sunt altfel decât voi.

Apoi am balmăjit explicația pe care o ticluisem cât timp vorbiseră ei. Vă dați seama că știam că va trebui să răspund la întrebarea asta până la urmă. Nu sunt proastă, în ceață poate, dar nu proastă, iar instinctul îmi spunea că trebuie să povestesc altceva decât ce se întâmplase de fapt, experiența aia extracorporală cu Nyx.

— De fapt, nu prea știu sigur de ce am Semnul complet colorat. Nu a fost așa de la început, de când m-a însemnat Vânătorul. Însă în aceeași zi am

avut un accident. Am căzut și m-am lovit la cap. Când m-am trezit aveam Semnul cum îl vedeți. M-am tot gândit și singura explicație care îmi vine în minte este că o fi vreo reacție la accident. Eram inconștientă și am pierdut o grămadă de sânge. Poate că asta a grăbit procesul de colorare.

Cel puțin asta bănuiesc.

— Hm, a răbufnit Shaunee. Speram să fie ceva mai interesant. Ceva meseriaș, material pentru bârfă.

— Îmi pare rău..., am mormăit.

— Ai grijă, geamăno, i-a spus Erin lui Shaunee, dând din cap spre Fiicele Întunericului. După cum vorbești, parcă ar trebui să stai la masă cu alea de colo.

Shaunee s-a strâmbat.

— Nici dacă mă fac strigoi nu mă prinzi cu scârbele alea.

— O bagi de tot în ceață pe Zoey, a atenționat-o Stevie Rae. Damien a oftat din rărunchi.

— Vă explic eu tot, ca să vedeți încă o dată cât de important sunt eu pentru această gașcă, fie că sunt posesor de penis sau nu.

— Aș aprecia dacă n-ai mai folosi cuvântul ăla care începe cu p, a spus Stevie Rae. Mai ales acum, că sunt la masă.

— Mie îmi place, s-a băgat Erin în vorbă. Dacă toți am spune lucrurilor pe nume, ar fi mai puțină ceață în capetele noastre. Să vă dau un exemplu: când trebuie să mă duc la toaletă, eu spun ceea ce e evident, și anume că am în mine urină care trebuie eliminată prin uretră. Simplu. Ușor.

Limpede.

— Dezgustător. Scârbos. Grosolan, a replicat Stevie Rae.

— Eu sunt de acord cu tine, geamăno, a zis Shaunee. Ideea e că dacă am vorbi pe șleau despre chestii ca urinatul, menstruația, etcetera, viața ar fi mult mai simplă.

— Hai, gata cu discuțiile despre menstruație cât mâncăm spaghete, a exclamat Damien și a ridicat mâna de parcă ar fi putut să oprească fizic această conversație.

— Oi fi eu homosexual, dar nici măcar eu nu rezist la așa ceva. S-a aplecat spre mine și s-a lansat în explicație.

— Mai întâi de toate, Shaunee și Erin își zic una celeilalte „geamăno“ pentru că, deși este evident că nu sunt rude, dat fiind că Erin este din Tulsa și are pielea extrem de albă, iar Shaunee din Connecticut, se trage din jamaicani și are culoarea cafelei moca, adorabilă de altfel...

— Îți mulțumesc că apreciezi culoarea neagră a pielii mele, l-a întrerupt Shaunee.

— Cu plăcere - a răspuns Damien și a continuat imediat cu explicația: -
Deși nu sunt rude de sânge, sunt ciudat de asemănătoare.

— E ca și când ar fi fost despărțite la naștere sau ceva de genul ăsta, a
adăugat Stevie Rae.

În același timp Erin și Shaunee au rânjit una la cealaltă și au ridicat din
umeri. Abia atunci am remarcat că erau îmbrăcate la fel, cu geți negre de
piele cu o broderie pe buzunarul de la piept care reprezenta niște aripi
frumoase aurii, cu tricouri negre și cu pantaloni negri cu talie joasă. Purtau
chiar și cercei la fel, enormi, de aur.

— Purtăm același număr la pantofi, a spus Erin și și-a ridicat piciorul ca să
vedem că poartă cizme negre din piele cu vârful ascuțit și cu toc cui.

— Și ce mai contează o mică diferență de melanină atunci când există o
dragoste autentică, profundă pentru pantofi?

Shaunee și-a ridicat și ea piciorul și ne-a expus o altă pereche de cizme
demențiale, numai că ale ei erau din piele neagră și fină, cu cataramă
argintii peste glezne.

— Mai departe! a întrerupt-o Damien dând ochii peste cap. Fiicele
Întunericului. Varianta prescurtată este că sunt o gașcă formată în mare
măsură din țipe din clasele mai mari, care pretind că ele sunt responsabile
cu spiritul școlii și altele de genul.

— Nu, varianta prescurtată este că sunt niște cotoroanțe infernale, l-a
întrerupt Shaunee.

— Asta am spus și eu, geamăno, s-a amuzat Erin.

— Nu prea-mi sunteți de ajutor voi două, le-a admonestat Damien. Bun,
unde rămăsesem?

— La spiritul școlii și altele la fel, i-am amintit eu.

— Exact. Așa, se presupune că ele sunt o organizație fantastică, pro-școală
și pro-vampirism. De asemenea, se presupune că pe șefa lor o pregătesc
pentru rolul de Mare Preoteasă, deci teoretic ea este inima, creierul și
spiritul școlii și în același timp viitorul lider al societății vampirești etc,
etc, c-o fi, c-o păți. Ca să-ți faci o idee, un soi de președinte al organizației
care sprijină tinerii superdotați, în amestec cu majorete și poponari.

— Auzi, nu e lipsă de respect față de homosexualitatea ta să le zici
poponari? a întrebat Stevie Rae.

— Am folosit termenul ăsta cu toată dragostea, s-a apărat Damien.

— Și fotbaliști, nu uita că sunt și Fii ai Întunericului printre ele, a precizat
Erin.

— Îhî, geamăno. E o nenorocire și o rușine ca niște băieți atât de sexy să
fie înghițiți...

— Și o spune în sens propriu, a precizat Erin cu un rânjel răutăcios.

— De către niște cotoroanțe infernale, a conchis Shaunee.

— Doar nu credeți că puteam să uit de băieți? Dar dacă mă tot întrerupeți...

Cele trei fete i-au zâmbit în chip de scuză. Stevie Rae s-a prefăcut că își închide buzele cu fermoar, după care azvârle cheia.

Erin și Shaunee au mimat din buze cuvântul „prostănacă“ înspre ea, însă nu au scos un sunet, ca să-l lase pe Damien să-și termine explicația.

Am remarcat că făcuseră un joc de cuvinte cu cuvântul „înghițit“, ceea ce m-a făcut să cred că scena la care asistasem nu fusese chiar neobișnuită.

— Însă, de fapt și de drept, Fiicele Întunericului sunt o adunătură de fufe pline de aere care fac pe șefele cu toți cei de aici. Vor ca toată lumea să le urmeze și să le adopte ideile țăcănite legate de ceea ce presupune să devii vampir. Cel mai important lucru este că urăsc oamenii, iar dacă nu ești de acord cu ele, nici nu te bagă în seamă.

— Decât ca să-ți faci zile negre, a adăugat Stevie Rae. După expresia pe care o avea, mi-am dat seama că știa din sursă sigură în ce consta „să-ți faci zile negre“ și mi-am amintit ce palidă se făcuse și cât de speriată arătase atunci când Afrodita mă condusese în camera mea. Mi-am zis în sinea mea să nu uit s-o întreb mai târziu ce se întâmplase.

— Dar tu să nu te lași intimidată, m-a sfătuit Damien. Numai să fii atentă când sunt și ele prin preajmă și...

— Bună, Zoey! Mă bucur să te revăd atât de curând.

De data asta i-am recunoscut vocea fără nici-o dificultate. Mi-am zis că era ca mierea, lunecoasă și al naibii de dulce. Toți de la masă au tresărit, inclusiv eu. Purta un pulover ca al meu, numai că ea avea brodate în dreptul inimii siluetele argintii ale unor femei ca niște zeițe, dintre care una ținea în mână ceva asemănător cu niște foarfece. Avea și o fustă neagră plisată, foarte scurtă, colanți negri cu paiete argintii și cizme negre până la genunchi. În spatele ei stăteau două fete îmbrăcate cam la fel. Una dintre ele era de culoare, cu un păr imposibil de lung (probabil că avea o extensie de păr de toată frumusețea), iar cealaltă era tot o blondă (care, la o examinare mai atentă a sprâncenelor, am tras concluzia că era, probabil, blondă natural pe cât eram și eu.)

— Bună, Afrodita, am salutat-o, pe când toți ceilalți păreau prea șocați să spună ceva.

— Sper că nu deranjez, a mințit ea.

— Nu deranjezi. Vorbeam că în seara asta trebuie să ducem gunoiul, a spus Erin cu un zâmbet larg și fals.

— Tu te pricepi mai bine la așa ceva, a replicat ea, zâmbind disprețuitor,

iar apoi i-a întors intenționat spatele lui Erin, care a strâns pumnii și mi-a dat impresia că ar fi în stare să sară peste masă la Afrodita.

— Zoey, voiam să-ți spun ceva mai devreme, dar cred că am uitat. Vreau să te invit să te alături Fiicelor Întunericului la ritualul privat al Lunii pline de mâine noapte. Știu că este neobișnuit ca cineva care tocmai a sosit să ia parte la un ritual atât de curând, dar Semnul tău arată foarte clar că ești, să zicem, diferită de majoritatea novicilor.

Și-a coborât nasul ei perfect spre Stevie Rae și a privit-o.

— Am vorbit deja cu Neferet despre asta și este de acord că ar fi bine să ni te alături. Îți dau detaliile mai târziu după ce scapi de... hm... gunoaie. Le-a aruncat celorlalți de la masă un zâmbet sarcastic, cu buzele lipite, și-a fluturat chica și a șters-o împreună cu escorta ei.

Cotoroaște afurisite și infernale, au mormăit Shaunee și Erin în același timp.

Capitolul 10

— Mă tot gândesc că până la urmă hybrisul va provoca decăderea Afroditei, a spus Damien.

— “Hybris“ - a explicat Stevie Rae - să ai aroganța unui zeu.

— P-ăsta îl știam, am răspuns cu privirea încă în urma Afroditei și a găștii ei. Am terminat de curând de citit Medeea la ora de engleză. Asta a provocat decăderea lui Iason.

— Ce mi-ar plăcea s-o bat să-i sune hybrisul în tărtăcuță, a exclamat Erin.

— Ți-o țin eu, geamăno, s-a oferit Shaunee.

— Ba nu! Măi, fetelor, doar am mai vorbit despre asta. Pedepsa pentru bătaie e gravă. Gravă în draci. Nu merită.

Le-am observat pe Erin și pe Shaunee cum pălesc amândouă deodată și mi-a venit să întreb ce putea fi atât de grav, dar Stevie Rae a continuat să vorbească, de data asta cu mine.

— Tu ai grijă, Zoey. Fiicele Întunericului, și mai ales Afrodita, ar putea părea chiar de treabă uneori, dar atunci sunt cel mai periculoase.

Am dat din cap.

— A, nu. Nu mă duc la chestia aia a lor cu luna plină.

— Ba cred că va trebui să te duci, a spus Damien blând.

— Neferet a fost de acord, a adăugat Stevie Rae, iar Erin și Shaunee au încuviințat din cap. Asta presupune că se așteaptă să te duci. Nu-ți poți refuza mentorul.

- Mai ales când mentorul tău este Neferet, Marea Preoteasă a lui Nyx, a adăugat Damien.
- Nu pot să spun că nu sunt pregătită pentru... pentru... ce-or vrea ei de la mine și s-o întreb pe Neferet dacă poate, știu și io cum îi zice, să mă învoiască și să nu particip de data asta la chestia asta a lor cu luna plină?
- Cred că ai putea, dar atunci Neferet o să le spună Fiicelor Întunericului și astea o să creadă că ți-e teamă de ele.
- Gândul mi-a zburat la scena aia cretină care se petrecuse deja între mine și Afrodita, deși abia ajunseseam.
- Ă, Stevie Rae, poate că deja mi-e teamă de ele.
- Nu care cumva să-și dea seama!
- Stevie Rae și-a coborât privirea în farfurie, încercând să-și disimuleze jena.
- E mai rău decât să le înfrunți.
- Draga mea - a intervenit Damien, bătând-o ușor pe mână pe Stevie Rae - nu-ți mai face sânge rău din cauza asta.
- Stevie Rae i-a aruncat lui Damien un zâmbet dulce, în chip de „mulțumesc“. Apoi mi s-a adresat:
- Du-te! Fă-ți curaj și du-te! N-o să faci nimic îngrozitor la ritual. Are loc aici în campus și nu ar îndrăzni.
- Da, toate măgăriile le fac departe de aici, unde le e mai greu vampirilor să le prindă, a adăugat și Shaunee. Aici se prefac că sunt diabetic de dulci, așa că nimeni nu știe cum sunt ele de fapt.
- Nimeni în afară de noi, a spus Erin și a făcut un gest care nu includea numai gașca noastră, ci și pe toți ceilalți din încăpere.
- Nu știu, fraților, poate că Zoey chiar o să se înțeleagă bine cu unele dintre ele, a zis Stevie Rae fără urmă de sarcasm și invidie.
- Am clătinat din cap.
- N-ai să vezi. N-o să mă înțeleg bine cu ele. Nu-mi place genul ăsta de oameni, care încearcă să-i domine pe ceilalți și îi fac să se simtă prost doar ca să se simtă ei mai bine în pielea lor. Și nu vreau să mă duc la ritualul lunii pline al lor, am spus cu hotărâre, gândindu-mă la taică-miu vitreg și amicii lui și la ironia faptului că păreau să aibă atât de multe în comun cu o gașcă de adolescente care se considerau fiicele unei zeițe.
- Aș merge și eu cu tine dacă aș putea, am merge oricare dintre noi, dar dacă nu ești din gașca Fiicelor Întunericului nu poți să intri decât dacă ești invitat, a spus Stevie Rae cu tristețe.
- Nu-i nimic. Mă... mă ocup eu de asta.
- Dintr-odată mi-a dispărut senzația de foame. Mă simțeam doar foarte, foarte obosită și voiam să schimbăm subiectul.

- Ia, explicați-mi ce e cu simbolurile astea diferite pe care le purtați pe aici? Mi-ai zis de al nostru, spirala lui Nyx. Și Damien are o spirală, deci asta presupun că înseamnă că este... - m-am oprit ca să-mi amintesc cum îi numise Stevie Rae pe nou-veniți - elev de clasa a treia. Dar Erin și Shaunee au niște aripi, iar Afrodita are altceva.
- Vrei să spui în afară de un băț înfipt în fundul ăla care cere șuturi? a mormăit Erin.
- Se referă la cele trei Parce, a intervenit Damien, întrerupând-o pe Shaunee.
- Cele trei Parce sunt fiicele lui Nyx. Cei din clasa a șasea poartă simbolul Parcelor, iar Atropos cu foarfecele în mână simbolizează sfârșitul școlii.
- Iar pentru unii dintre noi sfârșitul vieții, a adăugat Erin posomorâtă. La o asemenea remarcă toți au amuțit. Când n-am mai suportat liniștea aia incomodă, mi-am dres glasul și am continuat:
- Și cum rămâne cu aripile pe care le au brodate Erin și Shaunee?
- Sunt aripile lui Eros, care este fiul născut din sămânța lui Nyx...
- Zeul iubirii, a explicat Shaunee, dând din șolduri, așa așezată cum era. Damien s-a încruntat la ea și a continuat să vorbească.
- Aripile de aur ale lui Eros sunt simbolul celor de clasa a patra.
- Pen'că suntem clasa iubirii, a fredonat Erin, ridicându-și brațele deasupra capului și dând energic din șolduri.
- De fapt, e ca să ne amintim de capacitatea lui Nyx de a iubi, iar aripile simbolizează permanenta noastră evoluție.
- Și care e simbolul celor din clasa a cincea? am întrebat.
- Este carul de aur al lui Nyx, care trage după el un șuvoi de stele, a răspuns Damien.
- Cred că este cel mai drăguț dintre cele patru simboluri, a spus Stevie Rae. Lucesc stelele alea într-un fel...
- Carul demonstrează că încă întreprindem călătoria alături de Nyx. Stelele reprezintă vraja celor doi ani care au trecut deja.
- Damien, ești un elev tare silitor, l-a gratulat Erin.
- Ți-am spus eu că ar fi trebuit să-l rugăm să ne ajute să învățăm pentru examenul la mitologie umană, a adăugat Shaunee.
- Parcă să zic că eu ți-am spus că ne-ar prinde bine ajutorul lui și...
- Mă rog - a strigat Damien ca să le acopere gâlceava -, cam asta e cu cele patru simboluri ale claselor. O nimica toată, pe bune, a spus el, privindu-le fix pe gemenele reduse la tăcere.
- Asta dacă ești atent la ore, în loc să trimiți bilețele și să căști ochii la

tipii care ți se par drăguți.

— Ce puritan ești, Damien băiatule, a spus Shaunee.

— Mai ales pentru un homosexual, a adăugat Erin.

— Erin, ce creț ai părul azi! Nu vreau să fiu răutăcios, dar poate că ar fi bine să-ți schimbi produsele de îngrijire a părului. Trebuie să ai mare grijă cu lucrurile astea. Altfel te trezești că ți se crapă la vârfuri.

Ochii albaștri ai lui Erin s-au bulbucă instantaneu și și-a dus mâna la păr.

— Nu se poate! Nu pot să cred că ai spus așa ceva, Damien. Doar știi că e obsedată de părul ei, a răbufnit Shaunee ca o oală ciocolatie sub presiune.

Damien a zâmbit și și-a văzut de spaghetetele lui cu un aer de îngeraș.

— Băi, fraților, a intervenit repede Stevie Rae și s-a ridicat, trăgându-mă și pe mine de cot. Zoey pare obosită moartă. Doar știți și voi cum a fost când ați ajuns aici. Noi ne întoarcem în camera noastră. Trebuie să învăț pentru testul la sociologie vampirească, așa că nu cred că ne mai vedem până mâine.

— Bine, hai, pa, a spus Damien. Zoey, mă bucur că te-am cunoscut.

— Da, bun venit la liceul Infernului, mi-au urat Erin și Shaunee în același timp, înainte ca Stevie Rae să mă scoată din încăpere.

— Mersi. Chiar sunt obosită, i-am spus lui Stevie Rae pe când făceam cale întoarsă pe holul pe care cu bucurie l-am recunoscut ca fiind cel care ducea spre intrarea principală a clădirii școlii. Ne-am oprit și am văzut în fața noastră pe hol un pisoi mărișor, cenușiu-argintiu, care fugărea o pisicuță cu un aer chinuit.

— Belzebut! Las-o în pace pe Cammy! Dacă te prinde Damien, e vai și amar de blana ta!

Stevie Rae a încercat să prindă, fără succes, pisica cenușie, însă motanul a lăsat-o în pace pe mână și a luat-o la fugă înapoi pe hol în direcția din care venisem noi. Stevie Rae l-a privit încruntată.

— Shaunee și Erin ar trebui să-și învețe motanul să se poarte frumos; mereu face câte-o drăcie.

Mi-a aruncat o privire pe când ieșeam din clădire și am pășit în întunericul blând de dinaintea revărsatului zorilor.

— Drăguța aia de Cameron este pisica lui Damien. Belzebut le aparține lui Erin și Shaunee; le-a ales pe amândouă odată. Mda. Știu că pare ciudat, dar așa e; în scurt timp o să crezi și tu, ca și noi, că probabil sunt cu adevărat gemene.

— Par foarte de treabă.

— O, sunt extraordinare. Se dondănesc tot timpul, dar sunt de încredere și niciodată n-o să permită nimănui să vorbească despre tine.

A zâmbit.

— Ele poate că o să vorbească despre tine, dar e altceva, măcar n-o să te vorbească pe la spate.

— Și chiar îmi place Damien.

— Damien e un dulce și e un tip tare deștept. Uneori însă îmi pare tare rău de el.

— De ce?

— Păi, acum vreo șase luni, când a ajuns aici, a avut un coleg de cameră, dar imediat ce tipul a aflat că Damien este homosexual - hm, de parcă el ar încerca să ascundă asta - i s-a plâns lui Neferet și a zis că el nu stă în cameră cu un poponar.

M-am strâmbat. Nu pot să sufăr homofobii.

— Și Neferet a acceptat atitudinea asta?

— Nu, a spus foarte clar că puștiul - apropo, după ce a ajuns aici și-a schimbat numele în „Thor“, a spus ea clătinând din cap și dând ochii peste cap - îți vine să crezi? În orice caz, Neferet a spus tuturor că Thor întrecuse măsura și i-a dat lui Damien opțiunea să se mute singur într-o altă cameră ori să stea cu Thor. Damien a ales să se mute. Tu n-ai fi făcut la fel?

Am dat din cap că da.

— Mda. Nici moartă n-aș sta în cameră cu Thor homofobul.

— Și noi zicem la fel. Așa că de atunci Damien stă singur în cameră.

— Nu mai sunt și alți puști homosexuali pe aici? Stevie Rae a ridicat din umeri.

— Sunt câteva fete care sunt lesbiene și nu o ascund, dar, deși câteva dintre ele sunt de treabă și stau cu noi, cel mai des stau toate împreună. Sunt obsedate de chestia asta religioasă cu venerarea zeiței și își petrec majoritatea timpului în Templul lui Nyx. Și, desigur, mai sunt și cretinele care n-au decât distracția în cap și care cred că e cool să se frece una de alta, dar de obicei numai dacă e vreun tip cu ochii pe ele.

Am clătinat din cap.

— Mă, niciodată n-am înțeles de ce cred tipele că dacă se freacă una de alta se aleg cu un iubit. În mod normal, ai zice că dimpotrivă.

— Nici nu vreau să aud de un prieten care crede că sunt sexy dacă mă sărut cu o fată. Îh!

— Dar tipi homosexuali sunt? Stevie a oftat.

— Sunt câțiva, în afară de Damien, dar majoritatea sunt prea ciudați și efeminați pentru gustul lui. Îmi pare rău pentru el. Cred că se simte cam singur. Părinții lui nici nu-i scriu...

— S-au speriat de chestia cu vampirismul?

— Nu, nici nu prea le-a păsat de asta. De fapt, dar să nu-i zici nimic lui Damien, pentru că îl face să se simtă prost, cred că s-au simțit ușurați când a fost însemnat. Nu știau ce să se facă cu un fiu homosexual.

— Și de ce trebuie „să se facă“ ceva? Doar e tot fiul lor, dar pur și simplu îi plac băieții.

— Chestia e că sunt din Dallas, iar taică-su este ceva mare în Oamenii credinței. Cred că e predicator sau ceva de genul...

Am ridicat mâna.

— Gata! Oprește-te! Am înțeles.

Și chiar înțelegeam. Eram deja obișnuită cu ideile înguste de genul „calea noastră este singura cale dreaptă“ ale Oamenilor credinței. Mă apuca sfârșeala și deprimarea numai când mă gândeam la ele.

Stevie Rae a deschis de ușa la sufrageria fetelor. Încăperea era aproape goală, nu erau acolo decât câteva fete care se uitau la reluările din That Os Show. Stevie Rae le-a făcut distrată cu mâna.

— Ia, zi, vrei vreun suc, ceva, să iei sus în cameră?

Am dat din cap că „da“ și am urmat-o prin sufragerie până într-o încăpere mai mică, ceva mai retrasă, în care se aflau patru frigidere, o chiuvetă mare, două cuptoare cu microunde, o mulțime de dulapuri și o masă albă drăguță de lemn în mijloc, ca o bucătărie normală, doar că asta, în mod ciudat, parcă era patria frigidereilor. Totul era aranjat și curat. Stevie Rae a deschis unul dintre frigidere. Am tras cu ochiul peste umărul ei și am putut constata că era înțesat cu tot soiul de băuturi, de la băuturi răcoritoare la sucuri naturale și sifon din ăla cu gust nașpa.

— Ce-ți dau?

— Orice soi de cola, am răspuns.

— Astea sunt pentru noi toți, a spus și mi-a înmânat două Coca Cola light și și-a luat și ea două Frescas“.

— Avem și fructe și legume și chestii din astea în frigidererele alea două și carne slabă pentru sandvișuri în ălălalt. Sunt tot timpul pline, dar pe vampiri îi cam obsedează să mâncăm sănătos, așa că n-o să găsești pungi cu chipsuri, snacksuri și chestii de genul ăsta.

— Nici ciocolată?

— Ba da, avem ciocolată foarte scumpă în dulapuri. Vampirii spun că ciocolata consumată în cantități moderate ne face bine.

Cine naiba poate să mănânce ciocolată în cantități moderate? Am ținut pentru mine gândul ăsta, timp în care ne-am întors în sufragerie și am urcat pe scări spre camera noastră.

— Și... ăă... vampirii - m-am bâlbâit eu la cuvântul ăsta - se preocupă de

mâncatul sănătos?

— Da, cam așa e, dar eu cred că doar în cazul nostru, al novicilor. Adică nu vezi vampiri grași, dar nici nu-i vezi ronțâind țelină, morcovi și salată.

De cele mai multe ori mănâncă împreună în sala lor de mese și umblă zvonul că mănâncă bine.

Mi-a aruncat o privire și și-a coborât glasul.

— Am auzit că mănâncă multă carne roșie. Multă carne roșie, în sânge.

— Îh! am făcut, dezgustată la imaginea lui Neferet mușcând dintr-o friptură în sânge.

Stevie Rae s-a înfiorat și a continuat:

— Din când în când mai vine câte un mentor și stă cu vreun novice la cină, dar de obicei nu beau decât un pahar, două de vin și nu iau masa cu noi. Stevie Rae a deschis ușa, am oftat și m-am așezat pe patul meu, scoțându-mi pantofii. Doamne, ce obosită eram! Mi-am frecat picioarele și m-am întrebat de ce nu stăteau cu noi la masă vampirii adulți, dar apoi am hotărât că nu vreau să mă mai gândesc la asta. Pentru că așa ceva atrăgea și alte întrebări, de genul ce mănâncă ei de fapt? Și ce o să trebuiască să mănânc atunci când/dacă o să devin vampir adult? Îh!

În plus, mă mai îmboldea și gândul la reacția pe care o avusesem ieri la vederea sângelui lui Heath. Nu mai departe de ieri se întâmplase asta! Și mai era și reacția mai recentă pe care o avusesem la sângele tipului ăluia din hol. Nu. Categorie n-aveam chef să mă gândesc la niciuna din două.

Așa că m-am concentrat pe chestia cu mâncatul sănătos.

— Bun, și dacă pe ei nu prea îi preocupă să mănânce sănătos, de ce țin musai să mâncăm noi sănătos? am întrebat-o pe Stevie Rae.

Mi-a căutat privirea; era îngrijorată și puțin speriată.

— Vor să mâncăm sănătos din același motiv pentru care ne obligă să facem sport în fiecare zi, ca să fim cât mai puternici posibil, pentru că dacă ești slăbit, te îngrași sau te îmbolnăvești, e primul semn că organismul tău respinge Transformarea.

— Și apoi mori, am continuat eu domol.

Și apoi mori, a încuviințat ea.

Nu credeam că o să adorm. Îmi imaginasem că o să zac acolo și o să-mi fie dor de casă și că o să mă gândesc la întorsătura ciudată pe care o luase viața mea. Mi-au venit în minte imagini îngrijorătoare despre tipul de pe hol, dar eram atât de obosită, încât n-am putut să mă concentrez asupra lor.

Până și antipatia împinsă la extrem a Afroditei era un lucru pe care somnolența îl ținea la distanță. De fapt, ultimele griji care m-au încercat înainte să nu mă mai gândesc la nimic erau legate de fruntea mea. Oare mă durea din nou din cauza Semnului și a răni de pe tâmplă sau îmi apărea un coș cât casa? Și dacă nu-mi stă bine părul mâine, în prima mea zi la școala vampirească? Dar m-am ghemuit în pilota mea, am dat de mirosul familiar de puf și de „acasă“ și m-am simțit surprinzător de protejată și la căldurică și... mi s-a tăiat filmul.

Nici n-am avut coșmaruri. Dar am visat pisici. Dacă vă vine să credeți!

Băieți meseriași? Nț. Puteri meseriașe de vampir? Da' de unde? Doar pisici. Era una anume, o pisicuță roșcată cu lăbuțe mici și burtica rotunjoară, cu o chestie gen marsupiu. Țipa întruna la mine cu o voce de bătrânică și mă tot întreba de ce naiba am întârziat atâta. Apoi vocea ei de pisicuță s-a transformat într-un bâzâit enervant și...

— Haide odată, Zoey! Oprește cretinătatea aia de ceas cu alarmă!

— Ăă, ce?

A, la naiba! Nu pot să sufăr dimineața. Mi-am vânturat mâna în căutarea butonului de oprire a stresantului meu ceas cu alarmă.

Oare v-am spus că fără lentilele de contact sunt aproape oarbă? Mi-am înșfăcat ochelarii de tociară și am mijit ochii să văd cât e ceasul. Șase și jumătate seara, iar eu abia mă trezeam. Ce mai chestie!

— Te duci tu prima la duș sau mă duc eu? a întrebat Stevie Rae adormită.

— Mă duc eu, dacă nu te deranjează.

— Nu... a spus ea și a căscat.

— Bine.

— Da' să știi că trebuie să ne grăbim; nu știi tu cum ești, da' eu, una, dacă nu iau micul dejun, mor de foame până la prânz.

— Cereale? m-am înviorat eu la gândul ăsta.

Mor după cereale și am până și un tricou cu inscripția I V CEREAL pe undeva drept dovadă. Mă înnebunesc în mod deosebit după marca Contele Ciocula, încă o ironie vampirească.

— Da, avem tot timpul teancuri de cutii cu cereale, chifle, fructe, ouă fierte printre altele.

— Bine, mă grăbesc.

Dintr-odată am simțit că mor de foame.

— Auzi, Stevie Rae, contează cu ce mă îmbrac?

— No, a căscat ea din nou. Ia și tu un pulover sau o jachetă pe care este brodat simbolul nostru, al celor din clasa a treia, și gata.

Și chiar m-am grăbit, deși aveam emoții că n-o să arăt bine și mi-aș fi dorit să stau ore în șir să mă aranjez și răsaranjez și să mă machiez. M-am aranjat în oglinda lui Stevie Rae în timp ce ea era în duș și am hotărât că probabil era mai bine să fiu precaută decât să exagerez. E ciudat cum Semnul părea să-mi schimbe fizionomia. Mereu am avut ochi frumoși, negri, mari și rotunzi, cu gene bogate. Atât de bogate, încât Kayla se plângea că este nedrept ca eu să am gene cât pentru trei fete, iar ea să aibă gene mici și blonde. Că veni vorba... chiar mi-era dor de Kayla, mai ales acum, dimineața, pe când mă pregăteam să merg la o școală nouă fără ea.

Poate o sun mai târziu. Sau îi trimit un e-mail. Sau... Mi-am amintit ce spusese Heath despre petrecere și am hotărât că mai bine stau potolită. În orice caz, Semnul făcea ca ochii mei să pară și mai mari și mai negri. Mi-am conturat cu o dungă de culoare negru-fumuriu cu sclipiri argintii în el. Însă nu mi-am dat mult, ca amărătecele alea care cred că dacă se pictează la greu cu contur de ochi negru arată cool. Vezi să nu! Tot ce reușesc e să semene cu un raton din ăla înfiorător. Am șters un pic dunga, mi-am dat cu rimei, mi-am dat cu puțin fond de ten pe față și cu luciu pe buze, ca să ascund faptul că îmi tot mușcasem buzele de emoție.

Apoi m-am privit cu atenție.

Slavă Domnului, părul meu se comporta bine, iar V-ul meu ciudat din frunte nu se răsculase, cum făcea uneori. Arătam încă... hm... altfel, dar parcă la fel ca de obicei. Mina pe care Semnul o împrumuta feței mele nu dispăruse. Dimpotrivă, făcea ca trăsăturile specifice etniei mele să iasă în evidență: ochii negri, pomeții înalți specifici celor din tribul cherokee, nasul meu drept și impunător și chiar culoarea măslinie a pielii pe care o moșteneam de la bunica. Semnul safiriu al zeiței părea să fi scos în evidență ca prin farmec aceste trăsături; o eliberase astfel pe fata cherokee din adâncul meu și îi îngăduise să strălucească.

— Ce bine îți stă părul, a spus Stevie Rae când a intrat în cameră, ștergându-și părul scurt cu un prosop. Ce n-aș da să stea și al meu normal când îl am lung. Dar n-am norocul ăsta. Mi se face sârmă, zici că e coadă de cal.

— Îmi place cum îți stă cu părul scurt, am zis în timp ce mă dădeam din drumul ei, și mi-am înșfăcat balerinii mei negri, drăguți și lucioși.

— Din cauza lui sunt ciudata școlii, pentru că toată lumea are părul lung.

— Am observat, dar nu prea mă prind care e treaba.

— Asta e una dintre chestiile care se întâmplă în timpul Transformării. Vampirilor le crește părul anormal de repede, ca și unghiile de la mâini. Mi-a venit în minte unghia Afroditei care sfâșia blugii și pielea și am încercat să nu mă cutremur.

Din fericire, Stevie Rae n-a băgat de seamă ce-mi trecea mie prin cap și continua să vorbească.

— Ai să vezi că după o vreme nu va mai trebui să te uiți la ce simbol au ca să știi în ce an sunt. În orice caz, o să înveți totul despre chestiile astea la ora de sociologie vampirească. A, că veni vorba.

A scotocit printr-un teanc de hârtii de pe biroul ei până când a găsit ceea ce căuta și mi l-a întins.

— Ți-am spus că asta e orarul tău. Facem împreună ora a treia și a cincea. Și să te uiți la materiile facultative de la ora a doua. Poți s-o alegi pe oricare dintre ele. În partea de sus a orarului era trecut numele meu, scris cu litere îngroșate, ZOEY REDBIRD, CLASA A TREIA și data, care era cu cinci (!) zile înainte ca Vânătorul să mă însemneze.

Prima oră: Introducere în sociologia vampirească, sala 215, prof. Neferet

Ora a doua: Introducere în arta teatrală. Centrul de arte scenice, prof.

Noian

sau

Introducere în desen, sala 312, prof. Doner

sau

Introducere în muzică, sala 314, prof. Vento

Ora a treia: Introducere în literatură, sala 214, prof. Penthesilea

Ora a patra: Scrimă, Sala de sport, prof. D. Lankford

PAUZĂ DE MASĂ

Ora a cincea: Limba spaniolă I, sala 216, prof. Garmy

Ora a șasea: Introducere în echitație, arena sportivă, prof. Lenobia

— Nu facem geometrie? am izbucnit, complet bulversată de orar, dar încercând în același timp să mă mențin optimistă.

— Din fericire, nu. Numai că semestrul viitor va trebui să facem economie. Dar nu se compară.

— Scrimă? Introducere în echitație?

— Ți-am spus că le place să fim în formă. La scrimă e fain, deși e greu. Nu prea mă pricep, dar lucrezi des cu cei din clasele mai mari, un fel de instructori din rândul elevilor, și, pe bune, unii dintre băieții ăia sunt ca focul! Eu nu fac călărie semestrul ăsta, m-au pus să fac tae-kwon-do. Și, s-

o spun pe-a dreaptă, mor după el!

— Serios? am zis cu îndoială. Oare cum o fi la călărie?

— Mda. Ce curs facultativ îți alegi? M-am uitat iar pe listă.

— Tu ce faci?

— Introducere în muzică. Profesorul Vento e meseriaș, iar eu... ăă... - a zâmbit Stevie Rae stânjenită și s-a înroșit - vreau să fiu vedetă country. Înțelegi, Kenny Chesney, Faith Hill și Shania Twain sunt toți vampiri și sunt doar trei dintre ei. Ce naiba, Garth Brooks a crescut aici, în Oklahoma și doar știi că e cel mai mare vampir dintre toți. Așa că nu văd de ce n-aș fi și eu una dintre ei.

— De acord cu tine, am spus. De ce nu?

— Vrei să faci și tu muzică?

— Mi-ar plăcea să pot să cânt din gură sau la vreun soi de instrument. Dar nu e cazul.

— Atunci lasă!

— De fapt, mă gândeam să aleg orele de artă teatrală. Am făcut și la liceul South Intermediate și mi-a plăcut. Știi ceva despre profesoara Noian?

— Da, e din Texas și are un accent de te rupe, dar a studiat teatrul la New York și toată lumea o place.

Mai că mi-a venit să râd tare când Stevie Rae a pomenit de accentul profesoarei Noian. Fata asta avea un accent atât de pronunțat, de ziceai că-și rupe limba, dar nu aveam de gând să spun ceva, de teamă să n-o jignesc.

— Atunci fac artă teatrală.

— Bun, ia-ți orarul și hai s-o luăm din loc! Cine știe - a aruncat ea în timp ce ieșeam val-vârtej din cameră și coboram în fugă scările -, poate că o să fii viitoarea Nicole Kidman!

Hm, presupun că nu e prea rău să fiu viitoarea Nicole Kidman, nu că aș avea de gând să mă mărit și apoi să divorțez de un tip scund și surescitat.

Acum că Stevie Rae adusese vorba de asta, nu prea mă mai gândisem la carieră de când Vânătorul semănase haosul în viața mea, dar acum, că mă gândeam la asta, încă mai voiam mult de tot să mă fac medic veterinar.

O pisică obeză, cu blana lungă, alb cu negru, ne-a sărit în față pe scări în urma unei alte pisici care semăna leit cu ea. La câte pisici sunt pe aici, pun pariu că e absolut nevoie de medici veterinari vampirești. (He, he... medici veterinari vampirești... mi-aș putea boteza clinica „Veterinarii vampirești“, iar reclama ar suna așa: „Vă luăm sânge gratis!“)

Bucătăria și sufrageria erau înțesate de fete care mâncau, pălăvrăgeau și alergau de colo-colo. Am încercat să răspund la câteva saluturi care mi-au fost adresate atunci când Stevie Rae m-a prezentat unui șir amețitor de fete

pe care era imposibil să le țin minte, mai ales că încercam să găesc o cutie de cereale Conte Ciocula. Exact când începeam să mă îngrijorez, am găsit-o ascunsă în spatele mai multor cutii enorme de Frosted Flakes, o opțiune interesantă dacă nu le găseam pe ale mele, deși nu sunt cu ciocolată și nici nu au delicioasele bezele mici Marshmallow prin ele. Stevie Rae și-a turnat rapid într-un bol cereale Lucky Charms, ne-am cocoțat pe scaunele de la masă și ne-am apucat să înfulecăm.

— Bună, Zoey!

Ah, vocea asta! Știam cine e înainte s-o văd pe Stevie Rae că-și lasă capul în jos și își fixează privirea în bolul ei cu cereale.

— Bună, Afrodita, am răspuns, făcând un efort să par neutră.

— Dacă nu ne vedem mai târziu, vreau să fiu sigură că știi unde să vii deseară. Ritualul Lunii Pline al Fiicelor Întunericului începe la patru dimineața, imediat după ritualul școlii. N-o să ajungi la cină, dar nu-ți face griji, că îți dăm noi de mâncare. Este în sala de recreere, dincolo de zidul estic. Ne întâlnim în fața Templului lui Nyx, înainte de ritualul școlii, ca să intrăm împreună și apoi îți arăt eu unde este sala.

— Să fiu sinceră, deja i-am promis lui Stevie Rae că mă întâlnesc cu ea și că mergem împreună la ritualul școlii.

Nu pot să sufăr oamenii insistenți.

— Mda, îmi pare rău, am auzit-o spre încântarea mea pe Stevie Rae, după ce și-a ridicat capul.

— Tu știi unde e sala de recreere, nu? am întrebat-o pe Stevie Rae veselă și pe un ton de „habarnam“.

— Cum să nu!

— Atunci îmi arăți tu cum să ajung acolo, nu? Așa nu mai trebuie să-și facă Afrodita griji că mă rătăcesc.

— Dacă pot să-ți fiu de ajutor..., a ciripit Stevie Rae, redevenind ea însăși.

— Am rezolvat-o! am spus și i-am zâmbit larg Afroditei.

— Da. Bine. Ne vedem la patru dimineața. Să nu întârzi, a sfârșit ea și a șters-o.

— Dacă mai dă mult din fund când merge, o să se rupă ceva în ea, am zis. Stevie Rae a pufnit în râs și mai că a improșcat lapte pe nas. A tușit și a spus:

— Stai, fată, cuminte, că mănânc! Apoi a înghițit și mi-a zâmbit.

— N-ai lăsat-o să-ți dea ordine.

— Nici tu, am replicat, sorbind ultima lingură de cereale. Gata?

— Gata. Hai că e ușor! Tu ai prima oră chiar lângă sala în care am eu. Toate orele de la materiile obligatorii din clasa a treia se țin în aceeași sală.

Îți arăt pe unde s-o iei și te descurci.

Ne-am clătit vasele și le-am îndesat într-una dintre cele cinci mașini de spălat vase, iar apoi ne-am afundat în grabă în întunericul frumoasei serii de toamnă. Doamne, ce ciudat să mergi noaptea la școală, deși corpul meu se comporta ca și când ar fi fost normal. Am urmat șirul de elevi prin una dintre ușile grele de lemn.

— Sala celor de clasa a treia este acolo, mi-a arătat Stevie Rae, conducându-mă după colț și apoi în sus, pe un rând scurt de scări.

— Aia e toaleta? am întrebat în timp ce treceam în grabă pe lângă niște cișmele așezate între două uși.

— Îhî, a spus ea. Asta e clasa mea, iar asta de alături e a ta. Ne vedem după oră.

— Bine, mersi, am strigat.

Bine măcar că era aproape toaleta. Dacă mă tăia diareea de la emoții, nu trebuia să fug prea departe.

Capitolul 12

— Zoey! Aici!

Mai că mi-a venit să strig de ușurare când i-am auzit vocea lui Damien și l-am văzut agitându-și mâna spre un loc gol de lângă el.

— Salut! M-am așezat și i-am mulțumit recunoscătoare.

— Ești pregătită pentru prima ta zi? Nu.

Am dat din cap.

— Mda.

Voiam să mai spun ceva, dar chiar atunci soneria a sunat scurt de cinci ori și imediat ce s-a oprit, Neferet și-a făcut apariția în clasă. Purta o fustă lungă și neagră, cu crăpătură într-o parte prin care i se vedeau cizmele demențiale cu toc cui, și un pulover violet aprins din mătase. În dreptul inimii avea o broderie cu fir de argint care reprezenta imaginea unei zeițe cu brațele ridicate, ținând o semilună în căușul mâinilor. Avea părul prins într-o coadă groasă, împletită la spate. Desenele delicate, amintind de valurile mării, care îi încadrau fața îi dădeau un aer de preoteasă războinică din vechime. Ne-a zâmbit și am observat că toți din clasă erau la fel de fermecați de prezența ei acaparatoare ca și mine.

— Bună seara! Abia așteptam să încep lecția de azi. Explorarea bogatei sociologii a amazoanelor este un lucru care mă pasionează.

Apoi a arătat către mine.

— Zoey Redbird a picat la fix. Eu sunt mentorul ei, așa că sper ca voi s-o primiți cum se cuvine. Damien, poți, te rog, să-i dai lui Zoey un manual? Dulapul ei este chiar lângă al tău. Cât timp îi explici tu cum e cu vestiarele noastre, vreau ca voi ceilalți să treceți în revistă ideile preconceptuate pe care le aveți despre străvechile războinice vampir cunoscute drept amazoane.

În timp ce Damien m-a dus în spatele clasei, la peretele cu dulapuri, în clasă s-a stârnit obișnuitul murmur și foșnet de hârtii. L-a deschis pe cel pe care era scrisă cu argintiu cifra „12“. Înăuntru erau rafturi mari și ordonate, încărcate cu manuale și rechizite.

— În Casa Noptii nu există vestiare, ca la școlile obișnuite. Aici prima oră se ține în clasa noastră, în care ne ținem lucrurile și fiecare dintre noi are câte un dulap. Clasa asta este întotdeauna deschisă, așa că poți să te întorci și să-ți iei cărți și ce-ți mai trebuie, ca și când ai merge la vestiarul din hol. Uite manualul de sociologie.

Mi-a întins o carte groasă de piele, care avea pe copertă silueta unei zeițe și titlul Introducere în sociologie vampirească. Mi-am luat un caiet și câteva pixuri. Când am închis ușa de la dulap am avut o ezitare.

— Nu are încuietore?

— Nu, a spus Damien încet. Nu e nevoie de încuietori aici. Dacă cineva fură ceva, vampirii știu cine a fost. Nici nu vreau să mă gândesc la ce i se poate întâmpla celui atât de prost încât să fure.

Ne-am așezat din nou și m-am apucat să scriu singurul lucru pe care îl știam despre amazoane, și anume că erau femei războinice care nu prea aveau nevoie de bărbați, dar mie una nu-mi stătea mintea la așa ceva. În schimb, mă întrebam de ce oare Damien, Stevie Rae și chiar și Erin și Shaunee erau atât de speriați de ce puteau păți dacă făceau prostii. Nu zic, sunt copil cuminte, bine, nu sunt perfectă, dar totuși. Am fost pedepsită o singură dată până acum și nici măcar nu fusese vina mea. Serios. Un idiot îmi zisese să i-o sug. Ce-ar fi trebuit să fac? Să plâng? Sau poate să chicotesc ori să mă strâmb? N-ai să vezi. Așa că i-am futut una (deși eu prefer să folosesc cuvântul „pocnit“) și tot eu m-am ales cu pedeapsă pentru asta.

Să fiu sinceră, nu a fost chiar așa de rău. Mi-am făcut temele și am început noua carte din seria Gossip Girls. Se vede treaba că în Casa Noptii pedeapsa presupunea ceva mai mult decât să stai fără să scoți un sunet într-o sală cu un profesor timp de patruzeci și cinci de minute după ore. Să nu uit s-o întreb pe Stevie Rae...

— Mai întâi, ce practici provenite din tradiția amazoanelor avem în Casa

Noptii? a întrebat Neferet, readucându-mă cu picioarele pe pământ.

Damien a ridicat mâna.

— Plecăciunea respectuoasă cu pumnul la inimă provine de la amazoane, ca și modul în care dăm mâna, prinzându-ne de antebraț.

— Foarte bine, Damien.

Aha. Deci așa se explică felul ciudat în care își dau mâna.

— Bun, acum spuneți-mi ce clișee cunoaștem noi despre războinicele amazoane, i-a întrebat ea pe elevi.

O blondă care stătea în partea cealaltă a clasei a spus:

— Societatea amazoanelor era matriarhală în mare măsură, ca toate societățile vampirești.

— Ce deșteaptă părea fata asta!

— Așa e, Elizabeth, dar atunci când oamenii discută despre amazoane, au tendința să adauge un nivel suplimentar istoriei. La ce mă refer?

— Lumea, în special ființele umane, cred că amazoanele urau bărbații, a precizat Damien.

— Exact. Însă noi știm că doar pentru că o societate este matriarhală, ca a noastră, nu înseamnă că este împotriva bărbaților. Chiar și Nyx are un consort, zeul Erebus, căruia îi este devotată. Însă amazoanele erau unice prin faptul că formau o societate de femei vampir care au ales să-și fie propriii războinici și ocrotitori. După cum știți cei mai mulți dintre voi, societatea noastră actuală este încă matriarhală, însă îi respectăm și-i apreciem pe Fiii noptii și îi considerăm ocrotitorii și consorții noștri. Acum deschideți manualul la capitolul trei și haideți să ne aplecăm asupra celei mai mari dintre războinicele amazoane, Penthesilea, dar aveți grijă să nu amestecați legenda cu istoria.

Din acel moment Neferet, s-a lansat în una dintre cele mai meseriașe expuneri la care asistasem vreodată. Nici nu mi-am dat seama când a trecut o oră, iar soneria m-a luat complet prin surprindere. Tocmai îmi băgasem manualul de sociologie înapoi în dulăpior (da, știu că Damien și Neferet le numesc dulăpuri, dar hai să fim serioși, îmi amintesc de dulăpioarele pe care le aveam la grădiniță), când m-am auzit strigată de Neferet. Mi-am luat un caiet de notițe și un pix și m-am dus în grabă la catedră.

— Cum te simți? m-a întrebat, zâmbindu-mi cu căldură.

— Bine. Toate bune, am răspuns pe negândite. A ridicat din sprâncene.

— Hm, cred că sunt un pic emoționată și confuză.

— E normal. Sunt multe lucruri de învățat și întotdeauna e dificil să-ți schimbi școala, ca să nu mai spun că e greu să-ți schimbi și școala, și viața.

A aruncat o privire peste umărul meu,

— Damien, ești drăguț s-o conduci pe Zoey la ora de artă teatrală?

— Sigur, a spus Damien.

— Zoey, ne vedem deseară la ritual. A, ai fost invitată oficial de către Afrodita să participi alături de Fiicele Întunericului la ceremonia privată care are loc după aceea?

— Da.

— Voiam să verific, ca să fiu sigură că ești de acord să participi. Dacă ai rezerve, înțeleg, dar eu te-aș sfătui să mergi. Vreau să profiți de fiecare ocazie care ți se oferă, iar Fiicele Întunericului este o organizație exclusivistă. Trebuie să te simți mândră că deja sunt interesate de tine ca de o posibilă membră a lor.

— Sunt de acord să particip, m-am străduit eu să spun și să zâmbesc cu nonșalanță.

Era evident că voia să merg, iar ultimul lucru pe care mi-l doream era ca Neferet să fie dezamăgită de mine. Și, în plus, nici de-a naibii nu aveam să fac ceva care să-i sugereze Afroditei că mi-e frică de ea.

— Bravo, mi-a spus Neferet cu entuziasm. M-a strâns de braț și i-am zâmbit. Dacă ai nevoie de mine, biroul meu este în aceeași aripă ca și infirmeria.

A aruncat o privire spre fruntea mea.

— Văd că aproape ți-au dispărut punctele de sutură. Excelent. Te mai doare capul?

Imediat mi-am dus mâna la tâmplă. Azi nu mai simțisem decât vreo două-trei puncte de sutură, iar ieri erau cel puțin zece. Tare, tare ciudat! Iar un lucru și mai ciudat era că azi de dimineață nu mă mai gândisem deloc la rană.

Mi-am dat seama în același timp că nu mă mai gândisem nici la mama și nici la Heath, sau măcar la bunica Redbird...

— Nu, am zis iute, când mi-am dat seama că Neferet și Damien așteptau un răspuns. Nu, nu mă mai doare deloc capul.

— Bine! Bun, ar fi bine să plecați, ca să nu întârziați. Sunt sigură că o să-ți placă ora de artă teatrală. Cred că profesoara Noian tocmai a început să predea monologul.

Ajunsesem pe la jumătatea holului, grăbindu-mă ca să-l ajung din urmă pe Damien, când mi-a dat prin cap.

— De unde a știut că am ales arta teatrală? Abia m-am hotărât azi-dimineață.

— Vampirii adulți știu cam prea multe uneori, a șoptit Damien. Rectific. Vampirii adulți știu cam prea multe întotdeauna, mai ales când acel vampir

este o Mare Preoteasă.

Ținând cont de ce-i ascunseseam lui Neferet, am renunțat să mă mai gândesc la asta prea mult.

— Sal'tare! a exclamat Stevie Rae venind în grabă spre noi. Cum a fost la sociologie vampirească? Ați început să învățați despre amazoane?

— A fost super, am răspuns, bucuroasă că pot să las de-o parte subiectul despre mult prea misterioșii vampiri. Habar n-aveam că își tăiau pe bune sânul drept ca să nu le mai încurce.

— Dacă erau scânduri ca mine, n-ar mai fi fost cazul, a spus Stevie Rae coborându-și privirea spre propriul piept.

— Sau ca mine, a oftat Damien plin de dramatism.

Încă mai chicoteam când mi-au arătat unde se ține ora de artă teatrală. Profesoara Noian nu emana forță, ca Neferet, însă mustea de energie. Avea corpul athletic, dar cu șolduri proeminente. Părul îi era brunet, lung și drept. Și se pare că Stevie Rae avusese dreptate, avea un accent texan de te dădea pe spate.

— Bun venit, Zoey! Ia loc unde vrei.

Am salutat și m-am așezat lângă fata aia, Elizabeth, pe care am recunoscut-o de la ora de sociologie vampirească. (Nu e nici-o nenorocire să stai în bancă cu un copil deștept.)

— Acum vom alege monologurile pe care trebuie să le prezinte fiecare dintre voi în fața clasei săptămâna viitoare. Însă mai întâi m-am gândit că ați vrea să asistați la o demonstrație, pentru a vedea cum trebuie interpretat un monolog, așa încât l-am rugat pe unul dintre talentații noștri elevi din clasele mai mari să ne viziteze și să ne recite celebrul monolog din Othello, piesă scrisă de dramaturgul vampir Shakespeare.

Profesoara Noian s-a oprit și s-a uitat prin geamul ușii.

— A venit.

Ușa s-a deschis și, Doamne-Domnicle, cred că mi s-a oprit inima din bătaie. Pun pariu că am rămas cu gura căscată, ca o tembelă. Era cel mai meseriaș tip pe care îl văzusem în viața mea. Era înalt, cu părul negru și avea un cârlionț adorabil, gen Superman. Avea ochii de culoarea safirului și... Aa, la naiba! La naiba! La naiba! Era tipul din hol.

— Poftim, Erik. Ca de obicei, intri la fix. Suntem gata să-ți ascultăm monologul.

S-a întors din nou spre clasă.

— Majoritatea îl cunoașteți pe Erik Night, elev în clasa a cincea, și știți că anul trecut a câștigat concursul internațional de monologuri organizat de Casa Noptii, a cărui finală a avut loc la Londra. De asemenea, face furori

la Hollywood și pe Broadway cu interpretarea sa de semestrul trecut a rolului Tony din punerea noastră în scenă a musicalului Poveste din cartierul de vest. Erik, te rog, a spus ea zâmbitoare.

Aproape mașinal, am aplaudat împreună cu restul clasei. Erik a pășit zâmbitor și sigur pe sine pe mica scenă din centrul sălii mari și aerisite.

— Bună! Ce mai faceți?

Mi-a vorbit direct mie. Vreau să spun direct mie. Am simțit cum mă îmbujorez.

— Monologurile pot părea intimidante, dar esențial este să gândești replicile și apoi să-ți imaginezi că joci alături de o întreagă distribuție de actori. Convingeți-vă că nu sunteți singuri aici pe scenă, așa...

Și și-a început monologul din Othello. Nu știu prea multe despre piesă, decât că este o tragedie de Shakespeare, dar interpretarea lui Erik a fost fantastică. Era un tip înalt, avea cel puțin un metru optzeci, dar când a început să vorbească a părut și mai înalt, mai matur și mai puternic. Vocea i-a devenit mai gravă și a căpătat un accent pe care mi-a fost greu să-l recunosc. Ochii lui extraordinari s-au întunecat și s-au micșorat, iar când a rostit numele Desdemonei, parcă ar fi înălțat o rugă. Era evident că o iubește, încă dinainte să spună ultimele versuri:

„Ea m-a iubit pe tot ce-am îndurat,
Și-n mila ei de mine, am iubit-o.“

Când a spus ultimele două versuri m-a privit în ochi și, la fel cum se întâmplase cu o zi înainte pe hol, am simțit de parcă am fi fost singuri în încăpere, singuri în lume. M-a trecut un fior, cam la fel cum mi se întâmplase în cele două dați de când fusesem însemnată în care simțisem miros de sânge, numai că de data asta nu era nici urmă de sânge în clasă. Era doar Erik. Apoi a zâmbit, și-a dus degetele la buze, ca și când mi-ar fi trimis un sărut, și a făcut o plecăciune. Toată clasa a izbucnit în aplauze, inclusiv eu. Pe bune, nu mă puteam abține.

— Așa se recită, a spus profesoara Noian. Bun, în rafturile roșii de cărți din spatele clasei aveți exemple de monologuri. Luați fiecare câteva cărți și începeți să le răsfoiți. Încercați să găsiți o scenă care vă transmite ceva, care vă face să vibrați. Am să trec pe la fiecare să vă răspund la întrebările pe care le aveți în legătură cu monologurile. Odată ce v-ați ales fiecare bucată, am să vă explic pașii de urmat în pregătirea prezentării.

Cu un zâmbet larg și o mișcare din cap, ne-a făcut semn să căutăm prin teancul de cărți.

Încă mă simțeam îmbujorată și cu respirația tăiată, dar m-am ridicat împreună cu restul elevilor, deși nu puteam să nu mai arunc câte o privire

peste umăr la Erik. Din nefericire, tocmai pleca din clasă, dar nu înainte de a se întoarce, prilej cu care m-a surprins privindu-l cu gura căscată. Am roșit, din nou. M-a privit în ochi și mi-a zâmbit direct mie, din nou. Apoi s-a făcut nevăzut.

— Doamne ce mai bucățică! mi-a șoptit cineva la ureche. M-am întors și, spre uimirea mea, era eleva silitoare Elizabeth care se holba în urma lui Erik și își făcea vânt.

— Nu are prietenă? m-a luat gura pe dinainte, ca pe o fraieră.

— Ce n-aș da eu, a spus Elizabeth. De fapt umblă vorba că a fost cuplat cu Afrodita, dar eu sunt aici de câteva luni și nu mai sunt împreună, cel puțin de atunci. Ia colea, a spus ea și mi-a trântit în brațe câteva cărți cu monologuri.

— Pe mine mă cheamă Elizabeth, fără nume de familie. Pe față mi s-a așternut uimirea.

A oftat.

— Numele meu de familie era Titsworth. Dacă-ți vine să crezi! Când am ajuns aici acum câteva săptămâni și mentorul meu mi-a spus că pot să-mi schimb numele cum vreau eu, mi-a fost clar că o scap de Titsworth, dar apoi m-a stresat prea tare să-mi caut un nou nume de familie. Așa că am luat hotărârea să-mi păstrez prenumele și să nu-mi mai bat capul cu numele de familie.

Elizabeth Fărănumedefamilie a dat din umeri.

— Bună, am spus și eu.

Ce mai copii ciudați erau pe aici...

— Auzi, mi-a zis ea pe când ne îndreptam spre banca noastră. Erik s-a uitat la tine.

— S-a uitat la toată lumea, am replicat, deși am simțit că fața mea cea tembelă iar se îmbujorează.

— Da, dar la tine chiar s-a uitat. A zâmbit larg și a adăugat:

— A, Semnul tău colorat complet arată super.

— Mersi.

Cred că arăta ciudat ca naiba pe fața mea roșie ca racul.

— Ai ceva dubii în legătură cu alegerea monologului, Zoey? a întrebat profesoara Noian, iar vocea ei m-a făcut să tresar.

— Nu, doamnă profesoară Noian. Le-am mai făcut la ora de artă teatrală, la liceul South Intermediate.

— Bine. Să mă anunți dacă ai nevoie de explicații în legătură cu locul în care se petrece acțiunea sau cu personajul.

M-a bătut ușor pe braț și și-a continuat plimbarea prin clasă. Am deschis

prima carte și am început s-o răsfoiesc, încercând fără succes, trebuie spus, să uit de Erik și să mă concentrez asupra monologurilor.

Chiar se uitase la mine. Dar de ce? Trebuie să-și fi dat seama că eu eram aia din hol. Și atunci de ce se arăta interesat de mine? Și, în fond, voiam să mă placă un tip căruia nesuferita de Afrodita îi făcuse sex oral? Poate că nu era o idee bună. Pe bune, nu aveam de gând să continui treaba de unde o lăsase ea. Sau poate că pur și simplu era curios în legătură cu Semnul meu cel ciudat, complet colorat, cum li se întâmpla mai tuturor de altfel.

Dar nu păruse să fie asta... chiar păruse să se uite la mine. Iax mie îmi plăcuse.

Mi-am coborât privirea în cartea pe care o ignorasem până atunci. Era deschisă la subcapitolul „Monologuri ale unor personaje feminine“. Primul monolog de pe pagină era din Mereu caraghios de Jose Echegaray.

Mai știi, poate că era un semn.

Capitolul 13

Am găsit singură sala în care se ținea ora de literatură. Bun, deci era chiar vizavi de biroul lui Neferet. M-am simțit mai încrezătoare în mine pentru că nu a trebuit să cer să fiu condusă, ca elevul cel nou și cretin.

— Zoey! Ți-am ținut loc! a strigat Stevie Rae în secunda în care am intrat în clasă. Stătea lângă Damien și efectiv Țopăia, în culmea entuziasmului.

Avea din nou aerul ăla de cățeluș jucăuș și m-a făcut să zâmbesc. Mă bucuram tare mult s-o văd.

— Măi, măi, măi! Hai, zi tot! Cum a fost la ora de artă teatrală? Ți-a plăcut? Ți-a plăcut profesoara Noian? Nu că are un desen super? Parcă ar fi o mască, ceva de genul ăsta.

Damien a prins-o pe Stevie Rae de braț.

— Ia-ți o pauză și lasă fata să răspundă!

— Scuze, a zis ea jenată.

— Da, presupun că are niște desene super, am mormăit.

— Presupui?

— Ei, păi am fost distrasă.

— Poftim? a spus. Apoi și-a mijit ochii.

— Te-a făcut cineva să te simți aiurea din cauza Semnului? Dumnezeuule, nu pot să cred ce oameni prost crescuți!

— Nu, n-are legătură. De fapt, Elizabeth Fărănumedefamilie a spus că i se pare super. Am fost distrasă din cauză că... ăă..., am simțit că mă îmbujorez

din nou. Îmi propusesem să-i întreb despre Erik, dar acum când începusem să vorbesc despre asta, mă întrebam dacă e bine să suflu vreo vorbă. Să le povestesc faza de pe hol?

Damien s-a înviorat.

— Simt o bârfă succulentă la orizont. Hai, Zoey! Ai fost distrasă pentru căăăă? a repetat el, transformând afirmația într-o întrebare.

— Bine, bine. Pot să rezum în două cuvinte: Erik Night.

Lui Stevie Rae i-a picat fața, iar Damien s-a prefăcut că leșină, dar a trebuit să-și revină imediat pentru că în acel moment a sunat, iar profesoara Penthesilea și-a făcut apariția.

— Ne spui mai încolo! a murmurat Stevie Rae.

— Categorie! a dat Damien din buze.

Am tras un zâmbet nevinovat. Măcar aveam siguranța că o să mor de plăcere știind că, acum că le pomenisem de Erik, aveau să se perpelească toată ora.

Ora de literatură a fost o chestie interesantă. Mai întâi pentru că nu mai văzusem în viața mea așa sală de clasă. Era plină de postere ciudate, dar interesante, tablouri și obiecte de artă ce păreau originale, care acopereau în întregime pereții. De tavan erau atârnați o mulțime de zurgălăi și ornamente de sticlă. Profesoara Penthesilea - al cărei nume acum îmi suna cunoscut de la ora de sociologie vampirească, ca fiind al celei mai importante dintre amazoane, și căreia toată lumea îi zicea profa P - era ca din filme (mă rog, ca din filmele SF). Avea un păr blond-roșcat lung rău, ochii mari căprui și un corp cu forme amețitoare care probabil îi făcea pe tipii să saliveze, nu că ar fi greu să faci un adolescent să saliveze. Avea desene în formă de antrelacuri fin trasate care îi încadrau pomeții, făcându-i să pară înalți și impresionanți. Purta o pereche de pantaloni negri care păreau scumpi și un set de bluză și cardigan de mătase verde mușchi de pădure, care avea brodat pe piept același desen ca și Neferet, reprezentându-o pe zeiță. Iar acum că mă gândeam la asta în loc să mă gândesc la Erik, mi-am dat seama că și bluza profesoarei Noian avea brodat desenul zeiței pe buzunarul de la piept. Hmmm...

— M-am născut în luna aprilie 1902, a spus profesoara Penthesilea, atrăgându-ne imediat atenția. Că doar, vorba aia, abia dacă părea de treizeci de ani.

— Prin urmare, în luna aprilie 1912 aveam zece ani și-mi amintesc foarte bine tragedia. Despre ce vorbesc? Știe cineva să spună?

Da, știam exact la ce se referea, dar nu din cauză că tocesc la istorie. Când eram mai mică aveam impresia că sunt îndrăgostită de Leonardo diCaprio,

iar când am împlinit doisprezece ani mama mi-a luat toată colecția de DVD-uri cu filmele în care jucase. Văzusem filmul ăsta de atâtea ori, încât încă mai țin minte replicile pe de rost (și nu pot să vă spun de câte ori am bocit la faza la care el se dă jos de pe scândură și plutește ca o înghețată pe băț adorabilă).

Am privit în jur. Nimeni nu părea să știe, așa că am oftat și am ridicat mâna.

Profa P a zâmbit:

— Da, domnișoară Redbird.

— Titanicul s-a scufundat în aprilie 1912. A fost lovit de un aisberg duminică noaptea, pe data de paisprezece, și s-a scufundat câteva ore mai târziu, pe data de cincisprezece.

L-am auzit pe Damien trăgând aer în piept și pe Stevie Rae scoțând un „aha“. Hm, oare chiar așa de proastă părusem, încât să pară acum șocați să mă audă răspunzând corect la o întrebare?

— Ce-mi place când un nou-venit știe câte ceva, a zis profesoara Penthesilea. Foarte corect, domnișoară Redbird. Locuiam la Chicago când a avut loc tragedia și n-am să-i uit niciodată pe vânzătorii de ziare anunțând în gura mare la colțul străzii tragicele titluri. Era un eveniment șocant, mai ales pentru că se putea preveni atât de ușor pierderea de vieți omenești. De asemenea, a marcat sfârșitul unei epoci și începutul alteia și în același timp a atras după sine multe schimbări atât de necesare în legile privind navigația. Vom studia toate aceste lucruri alături de evenimentele delicios de melodramatice din acea noapte cu prilejul următoarei opere literare, și mă refer la cartea lui Walter Lord, pentru care acesta a întreprins o cercetare minuțioasă, *O noapte de neuitat*. Deși Lord nu era vampir, din păcate - a adăugat ea ca pentru sine - interpretarea sa asupra nopții respective este captivantă, iar stilul și abordarea sa interesante și oferă o lectură agreabilă. Bun, să începem! Cei din ultimele bănci de pe fiecare rând luați cărți pentru cei de pe rândul vostru din dulapul lung din spatele clasei.

Demențial! Era categoric mai interesant decât să citim din *Marile speranțe* (Pip, Estella, d-aia nu mai pot eu de ei!). M-am instalat confortabil cu *O noapte de neuitat* în față și cu caietul deschis ca să iau notițe, normal. Profa P a început să ne citească tare capitolul întâi și trebuie să recunosc că citea bine. Făcusem aproape trei ore și îmi plăcuseră toate. Era oare posibil ca această școală vampirească chiar să fie mai mult decât un loc plicticos în care merg în fiecare zi pentru nu am încotro și în plus toți prietenii mei sunt acolo? Nu zic eu că toate orele de la liceul South Intermediate erau

plucticoase, dar acolo nu ne învăța nimeni despre amazoane și despre Titanic (iar profa trăise pe vremea în care se scufundase!).

Am aruncat o privire împrejur la ceilalți puștani, în timp ce profa P citea.

Eram vreo cincisprezece, cam ca la celelalte ore la care fusesem. Toți aveau cărțile deschise și erau atenți.

Însă privirea mi-a fost reținută de o claie roșcovană pe partea cealaltă, mai spre spatele clasei. Mă pripisem; nu toți elevii erau atenți. Așa avea capul sprijinit pe braț și dormea buștean și știu asta pentru că avea fața dolofană și mult prea albă și pistruiată întoarsă spre mine. Stătea cu gura deschisă și cred că i se prelingea din ea și un firisor de salivă. M-am întrebat ce o să-i facă profa P puștiului ăstuia. Nu părea genul de profesoară care să accepte ca în spatele clasei vreun puturos de elev să tragă și el un pui de somn; însă ea a continuat să citească și din când în când strecura și câte vreo informație direct de la sursă despre începutul secolului XX, care îmi plăcea mult de tot (mă înnebuneam după poveștile despre tipele rebele din vremea aia; categoric aș fi fost și eu o țipă rebelă dacă trăiam în anii '20.) Când mai era puțin până să se sune, profa P nea dat următorul capitol ca temă și ne-a spus că putem să vorbim încet între noi și abia atunci a dat semne că l-ar fi văzut pe puști dormind. Începuse să se ridice alene și și-a înălțat în sfârșit capul, lăsând la vedere cerculețul roșu de pe tâmplă care arăta ciudat și nelalocul lui lângă Semn.

— Elliot, vreau să vorbesc cu tine, a spus profa P de la catedră. Puștiul s-a ridicat agale și apoi și-a târât picioarele cu șireturile dezlegate până la catedră.

— Cee?

— Elliot, este evident că o să pici la literatură. Însă cel mai important lucru este că-ți ratezi viața. Bărbații vampiri sunt puternici, respectabili și unici. Ne sunt războinici și protectori de gene-rații și generații. Cum te aștepți tu să te Transformi într-o ființă mai mult războinic decât bărbat, din moment ce ți-e greu până și să respecti disciplina necesară pentru a sta treaz la ore?

Tipul a dat din umerii cam grăsuni.

Expresia ei a devenit tăioasă.

— Îți dau o șansă să repari nota zero pe care ai primit-o azi pentru participarea la oră scriind un eseu despre orice chestiune importantă pentru America de la începutul secolului XX. Trebuie să mi-l predai mâine.

Fără să scoată un sunet, el a dat să se întoarcă.

— Elliot, a coborât profa P vocea care, fiind acum încărcată de iritare, o făcea să pară mult mai înspăimântătoare decât atunci când citise și ne predase lecția. Simțeam cum emana forță și m-a făcut să mă întreb la ce

Dumnezeu i-ar trebui ei un bărbat s-o protejeze. Puștiul s-a oprit și s-a întors din nou către ea.

— Nu am terminat cu tine. Ce hotărâre ai luat în legătură cu eseul cu care poți să te revanșezi pentru nota zero de astăzi?

Puștiul a rămas pe loc fără să spună nimic.

— Aștept un răspuns la întrebarea asta, Elliot. Imediat! Cuvintele ei au biciuit aerul din jur și mi s-a făcut pielea de găină.

Vădit indiferent, Elliot a ridicat iar din umeri.

— Cre' că n-o să-l fac.

— Asta spune ceva despre caracterul tău, Elliot, și nu e un lucru bun. Nu arunci o lumină negativă doar asupra ta, ci și asupra mentorului tău.

El a ridicat iar din umeri și s-a scobit distrat în nas.

— Dragonul știe deja cum sunt.

Soneria a sunat, iar profa P i-a făcut semn lui Elliot cu un aer scârbit să părăsească sala. Damien, Stevie Rae și cu mine tocmai ne ridicasem și ne pregăteam să ieșim pe ușă, când Elliot s-a târât pe lângă noi, totuși mai repede decât m-aș fi așteptat din partea unui melc ca el. În drum s-a lovit de Damien care era în fața noastră. Damien a scos un „oops“ și s-a clătinat un pic.

— Poponar bășit, mișcă-te din fața mea, a răbufnit puștanul ăla ratat, împingându-l pe prietenul nostru cu umărul ca să poată ieși pe ușă înaintea lui.

— I-aș trage o bătaie soră cu moartea cretinului ăstuia! a spus Stevie Rae, grăbind pasul până la Damien care ne aștepta.

El a clătinat din cap.

— Nu-ți face griji! Elliot ăsta are mari probleme.

— Problema lui e că are căcuță în loc de creier, am spus eu privind pe hol în urma puturosului. Și îi mai și stătea părul ca naiba.

— Căcuță în loc de creier? a râs Damien și ne-a luat pe mine de un braț și pe Stevie Rae de un braț, cum mergeau personajele din Vrajitorul din Oz.

— Asta îmi place mie la Zoey a noastră, a spus el. Știe să mânuiască cu delicatețe limbajul vulgar.

— Căcuță nu e un cuvânt vulgar, m-am apărat eu.

— Cred că la asta se referă și el, drăguță, a spus Stevie Rae râzând.

— A, am râs și eu și chiar m-a uns pe suflet felul în care zisese Zoey „a noastră“... ca și când... ca și când aici aș fi acasă.

Cursul de scrimă a fost super, lucru care m-a surprins. Ora s-a ținut într-o sală enormă din apropiere de sala de sport, care semăna cu un studio de dans, cu un perete acoperit cu oglinzi de sus până jos. Din tavan atârneau dintr-un capăt într-altul niște manechine ciudate în mărime naturală, care îmi aminteau de niște ținte de tir în trei dimensiuni. Toate lumea îl numea pe profesorul Lankford Dragonul Lankford sau pur și simplu Dragonul. Nu mi-a luat prea mult până să mă prind de ce. Desenul lui reprezenta doi dragoni ca niște șerpi care îi coborau în spirală până sub bărbie. Capetele lor îi treceau de sprâncene, iar gurile lor deschise scuipau foc în semiluna de pe frunte. Era fascinant și complicat să nu căști gura la el. Pe lângă asta, Dragonul era primul bărbat vampir adult pe care îl vedeam de aproape. La început m-a uimit. Cred că dacă mă întreba cineva cum mă aștept să fie un bărbat vampir, aș fi zis că exact opusul lui. Sinceră să fiu, aveam în minte stereotipul vampirului cu aspect de vedetă de cinema, înalt, amenințător și frumușel foc. Ceva în genul Vin Diesel. Dar Dragonul, săracul, e scund, are părul lung și blonduț, îl prinde într-o coadă în ceafă și, cu excepția desenului înfiorător cu dragonii, este drăguț la față și are un zâmbet cald. Numai când a început cu noi exercițiile de încălzire mi-am dat seama ce forță are. Din clipa în care a luat în mână sabia (care mai târziu am aflat că se numește spadă) pentru a executa salutul tradițional, a părut să devină un alt om, care se mișca incredibil de rapid și de grațios. Simula atacuri, fanda și îi făcea cu ușurință pe toți elevii din clasă, chiar și pe puștii care erau destul de buni, ca Damien, să pară niște momâi. Când a terminat cu încălzirea, Dragonul ne-a aranjat câte doi și ne-a pus să lucrăm la ceea ce el numea „standarde“. Ce ușurată am fost când i-a făcut semn lui Damien să fie partenerul meu!

— Zoey, mă bucur că ni te-ai alăturat aici în Casa Noptii, m-a întâmpinat Dragonul și mi-a dat mâna în stilul tradițional al amazoanelor vampir.

— Damien îți va explica din ce este compusă uniforma de scrimer și am să-ți dau o prezentare pe care s-o studiezi în următoarele zile. Presupun că nu ai mai practicat sportul acesta, nu?

— Nu - am răspuns. Apoi am adăugat emoționată: Dar aș vrea să învăț. Mi se pare super să învăț să mânuiesc sabia.

Dragonul a zâmbit.

— De fapt se numește floretă - m-a corectat el -, vei învăța să mânuiești floreta. Este cea mai ușoară dintre cele trei tipuri de arme pe care le avem aici, iar pentru o femeie este perfectă. Știai că scrima este unul dintre puținele sporturi în care femeile și bărbații pot concura pe picior de

egalitate?

— Nu, am spus intrigată.

Cât de meseriaș trebuie să fie să-l bați pe un tip la un sport să-i sune apa în cap?

— Asta datorită faptului că un scrimer inteligent și concentrat poate compensa cu succes orice dezavantaj pe care l-ar putea avea și poate chiar reuși să transforme dezavantaje precum forța sau lungimea brațului în avantaje. Cu alte cuvinte, poți să nu fii la fel de puternic sau rapid ca adversarul tău, dar poți fi mai deștept sau să te concentrezi mai bine, ceea ce înclină balanța în favoarea ta. Nu-i așa, Damien?

Damien a zâmbit larg.

— Așa e.

— Damien este unul dintre scrimerii cu cea mai mare capacitate de concentrare pe care am avut privilegiul săi antrenez în zeci de ani de profesorat, iar acest lucru face din el un adversar periculos.

Mi-am aruncat privirea spre Damien, care s-a îmbujorat de mândrie și de plăcere.

— Mai toată săptămâna viitoare Damien o să repete cu tine manevrele de deschidere. Nu uita, în scrimă trebuie să stăpânești abilități secvențiale și progresive prin natura lor. Dacă nu este dobândită una dintre abilități, următoarele vor fi foarte greu de stăpânit, iar scrimerul va fi într-un permanent și serios dezavantaj.

— Am să țin minte, am spus.

Dragonul mi-a zâmbit cu căldură, apoi a trecut la următoarele perechi.

— Cu asta vrea să spună să nu te descurajezi și să nu te plictisești dacă te pun să faci același exercițiu întruna.

— Cu alte cuvinte, o să fii stresant, dar ai tu motivele tale?

— Mda. Și unul dintre motive îți va mai ridica un pic fundul ăla drăgălaș, a spus el obraznic și m-a atins cu partea exterioară a floretei.

I-am tras una și am dat ochii peste cap, dar după douăzeci de minute de fandări și retrageri în gardă și alte și alte fandări, mi-am dat seama că avusese dreptate. Mâine avea să mă doară fundul ca naiba.

După oră am făcut un duș rapid; din fericire, aveam cabine individuale cu perdele în vestiarul fetelor și nu a trebuit să facem duș la grămadă într-o sală mare, deschisă, ca pârnaieșii; apoi m-am înghesuit alături de restul mulțimii spre sala în care luam prânzul, sau sala de mese, cum i se spunea.

Și m-am înghesuit la propriu, pentru că muream de foame.

Prânzul era gen bufet, o chestie enormă, și îți pregăteau singur salata; găseai de toate, de la salată cu ton (îhh!), până la știuleți de porumb din ăia

ciudați, micuți, care nici măcar nu au gust de porumb. Ce Dumnezeu sunt de fapt? Pui de știuleți de porumb? Știuleți pitici? Știuleți mutanți? Mi-am umplut farfuria până la refuz, mi-am luat ceva ce mirosea și aducea cu o bucată imensă de pâine proaspăt scoasă din cuptor și m-am strecurat în separeu lângă Stevie Rae, urmată îndeaproape de Damien. Erin și Shaunee se certau deja pe tema al cui eseu la literatură este mai bun, deși amândouă luaseră nota 9 la el.

— Hai, Zoey, dă-i drumul! Care e faza cu Erik Night? m-a întrebat Stevie Rae în clipa în care mi-am îndesat gura cu salată. Vorbele lui Stevie Rae le-au redus instantaneu la tăcere pe gemene și m-au plasat în centrul atenției tuturor celor prezenți la masă. Meditasem la ce avem să le spun despre Erik și hotărâsem că nu eram pregătită să povestesc nimănui despre nefericita scenă de sex oral. Așa că am zis doar: „S-a uitat întruna la mine“. Când i-am văzut încruntându-se, mi-am dat seama că din cauza salatei îndesate în gură spusese de fapt „ha uuthat îtruna la mmine“. Am înghițit și am mai făcut o încercare.

— S-a uitat întruna la mine. La ora de artă teatrală. A fost derutant, ca să zic așa.

— Explică-ne puțin „s-a uitat la mine“, a cerut Damien.

— Păi ce să zic, s-a uitat la mine imediat cum a intrat în clasă, dar a fost și mai evident când ne-a dat un exemplu de monolog. A recitat din Othello și când a ajuns la partea cu dragostea etc, s-a uitat drept la mine. Înclinam să cred că a fost fără intenție, dar s-a uitat la mine și înainte să înceapă monologul, și după aia, când ieșea din clasă.

Am oftat, stânjenită de privirile lor mult prea pătrunzătoare.

— De fapt nu contează. Probabil era parte din interpretare.

— Erik Night e cel mai sexy tip din școala asta, a spus Shaunee.

— Care școală, vrei să spui de pe planetă, a corectat-o Erin.

— Nu, nu e mai sexy decât Kenny Chesney, a adăugat Stevie Rae iute.

— Hai, mă, mai termină cu obsesia ta pentru country! s-a încruntat Shaunee la Stevie Rae, iar apoi și-a îndreptat din nou atenția către mine.

— Nu care cumva să ratezi șansa asta!

— Mda, nu care cumva s-o ratezi!

— S-o ratez? Și ce-ați vrea să fac? Nici măcar nu mi-a zis nimic.

— Ăă, auzi, Zoey, tu i-ai zâmbit băiatului? m-a întrebat Damien. Am clipit. Oare îi zâmbisem? Ah, rahat! Pun pariu că nu. Parcă văd că am stat ca fraiera și poate am și salivat la el. Mă rog, poate că n-am salivat, dar totuși.

— Habar n-am, am răspuns, în loc să le trântesc crudul adevăr, însă Damien nu s-a lăsat păcălit.

- Data viitoare să-i zâmbești, a răbufnit el.
- Și poate să-l și saluți, a indicat și Stevie Rae.
- Eu credeam că Erik e doar un tip arătos, a zis Shaunee.
- Și cu caroserie meseriașă, a adăugat Erin.
- Asta până a părăsit-o pe Afrodita, a continuat Shaunee. Când i-a dat papucii mi-am dat seama că poate băiatul are ceva bun la mansardă.
- Asta că știm deja cu siguranță că la parter are ceva foarte bun! a dat din sprâncene Erin.
- Îhî, a aprobat Shaunee și s-a lins pe buze, de parcă ar fi avut în față o ciocolată imensă.
- Ce scârboase sunteți, a zis Damien.
- Ne-am referit la faptul că are cel mai meseriaș fund din zonă, bunicuțo, a spus Shaunee.
- Că tu n-oi fi observat, a aruncat Erin.
- Dacă vorbești cu Erik, o s-o scoți din minți pe Afrodita, a precizat Stevie Rae.
- Toți s-au întors și s-au holbat la Stevie Rae de parcă tocmai ar fi despărțit apele, sau ceva de genul ăsta.
- Are dreptate, a aruncat Damien.
- Foarte mare, a adăugat Shaunee, iar Erin a dat din cap.
- Aha, deci circulă zvonul că ar fi umblat cu Afrodita, am spus.
- Mda, a aprobat Erin.
- Zvonul ăsta e îngrozitor, dar adevărat, a zis Shaunee. Și întrucât acum te place pe tine, asta face lucrurile și mai interesante!
- Oameni buni, poate că se uita la Semnul ăsta ciudat al meu, am izbucnit eu.
- Sau poate că nu. Zoey, ești foarte drăguță, m-a complimentat Stevie Rae cu un zâmbet dulce.
- Sau poate că la început l-a atras Semnul, dar apoi a observat că ești drăguță și de-aia s-a tot uitat la tine, m-a lămurit Damien.
- Indiferent de situație, asta o s-o enerveze rău pe Afrodita, a zis Shaunee.
- Un lucru foarte bun, de altfel, a spus Erin.
- Stevie Rae a dat din mână, parcă pentru a le alunga vorbele.
- Mai las-o moale cu Afrodita și cu Semnul și toate chestiile astea. Data viitoare când îți mai zâmbește! salută-l. Atâta tot.
- O nimica toată, m-a încurajat Shaunee.
- O banalitate, i-a ținut isonul Erin.
- Biine, am mormăit și m-am întors la salata mea, dorindu-mi cu înflăcărare ca toată chestia asta cu Erik să fie o banalitate, cum credeau ei.

Ceea ce avea în comun prânzul din Casa Noptii cu cel de la liceul South Intermediate sau cu cel de la oricare altă școală în care mâncasem vreodată era că se termina prea repede. Iar ora de spaniolă a fost ca o ceață totală.

Profesoara Garmy era ca o mică tornadă hispanică. Mi-a plăcut pe dată (desenele ei arătau ca niște pene ciudate și mi-a amintit de o mică pasăre spaniolă), dar toată ora n-a vorbit decât în spaniolă. Decât în spaniolă. Ar trebui să menționez că n-am mai făcut spaniolă din clasa a opta și recunosc pe față că atunci nu prea eram atentă la ore. Prin urmare am fost în ceață rău, dar am scris ce temă aveam și mi-am promis ' că o să învăț cuvintele.

Nu pot să sufăr să fiu în ceață.

Ora de introducere în echitație s-a ținut în arena sportivă. Era o clădire lungă și joasă, din cărămidă, în apropiere de zidul dinspre sud, lipită de o arenă acoperită de călărie enormă, înăuntru mirosea a praf de rumeguș amestecat cu miros de cal, care în combinație cu mirosul de piele dădea ceva foarte plăcut, deși știu că partea „plăcută“ a mirosului era căcuță, căcuță de cal.

Stăteam emoționată alături de un grup de puști într-un țarc unde ne spusese să așteptăm un tip înalt cu un aer sever, din clasele mai mari. Nu eram decât vreo zece și toți în clasa a treia. Super, Elliot, roșcovanul ăla enervant, zăcea sprijinit de un zid și dădea cu piciorul în stratul de rumeguș de pe jos. A ridicat suficient praf încât s-o facă să strănute pe o față aflată în apropierea lui. Ea s-a uitat urât la el și s-a dat câțiva pași mai încolo. Doamne, chiar enerva pe toată lumea? Și de ce Dumnezeu nu-și dădea cu ceva (sau poate chiar cu un pieptăn) prin părul ăla ciufulit?

Zgomotul unor copite mi-a abătut atenția de la Elliot și m-a făcut să-mi înalț privirea la timp pentru a vedea o iapă neagră splendidă alergând prin țarc la galop. S-a oprit cu o ușoară alunecare la câțiva metri în fața noastră.

În timp ce noi o priveam cu toții prostiți, stăpâna calului a descălecat cu grație. Avea un păr bogat, care îi ajungea până la talie, și atât de blond încât mai că bătea spre argintiu, iar ochii ei aveau o culoare ciudată, gri-ardezie. Era micuță la trup și, după atitudinea corpului, îmi amintea de fetele alea care iau disperate lecții de dans, pentru ca mai apoi să stea până și când nu dansează de parcă ar avea un băț înfipt în fund. Desenul ei consta din niște noduri complicate care îi încadrau fața, iar în liniile de culoarea safirului bag mâna în foc că se întrezăreau niște cai surprinși în timpul unei sărituri.

— Bună seara! Mă numesc Lenobia, iar acesta - a spus ea și a arătat spre iapă, aruncând grupului nostru o privire disprețuitoare înainte să termine propoziția - este un cal.

Vocea i-a răsunat, iar iapa cea neagră a furnăit, parcă pentru a-i întări spusele.

— Și voi sunteți grupul meu cel nou de elevi de clasa a treia. Ați fost aleși să luați lecții cu mine pentru că suntem de părere că este posibil să aveți aptitudini pentru călărie. Adevărul este că mai puțin de jumătate dintre voi veți ajunge cu bine la sfârșitul semestrului și mai puțin de jumătate dintre cei care rezistați veți ajunge niște călăreți bunicei. Aveți întrebări? Pauza pe care a făcut-o a fost prea scurtă pentru ca cineva să aibă timp să pună vreo întrebare.

— Bun! Atunci urmați-mă și puneți-vă pe treabă!

S-a întors și a luat-o înapoi spre grajd. Noi am urmat-o.

Voiam s-o întreb cine anume era de părere că eu aș putea avea aptitudini pentru călărie, dar mi-era teamă să spun ceva și m-am îmbulzit în urma ei ca toți ceilalți. S-a oprit în fața unui rând de grajduri goale. Lângă ele erau furci și roabe. Lenobia s-a întors către noi.

— Caii nu sunt ca niște câini mai mari. Nici cea mai bună prietenă care te înțelege întotdeauna, desprinsă din visele romanțioase ale unei fetițe.

Două fete de lângă mine au fremătat cu un aer vinovat, iar Lenobia le-a săgetat cu ochii ei cenușii.

— Caii presupun multă muncă. Caii implică dedicație, inteligență și timp.

Vom începe cu munca. În încăperea în care se ține harnașamentul, la capătul holului, o să găsiți cizme de cauciuc. Luați-vă fiecare repejor câte o pereche, cât timp vă puneți și mănuși. Apoi fiecare dintre voi luați câte un grajd și puneți-vă pe treabă.

— Doamna profesoară Lenobia, a spus o fată plinuță, drăguță la față, care a ridicat emoționată mâna.

— E suficient Lenobia. Numele pe care mi l-am ales în onoarea străvechii regine vampir nu are nevoie de alt titlu.

Habar n-aveam cine este Lenobia și mi-am zis să nu uit să caut.

— Poftim! Ai vreo întrebare, Amanda?

— Mda, ăă, da.

Lenobia a ridicat din sprâncene la fată. Amanda a înghițit în sec.

— Să ne punem pe ce treabă, doamna profe..., ăă Lenobia?

— Să curățați grajdurile, desigur. Bălegarul trebuie pus în roabă. Când se umple roaba o aruncați în aria de compostare lângă zidul grajdului. Găsiți rumeguș proaspăt în depozit, lângă încăperea în care se ține harnașamentul. Aveți cincizeci de minute la dispoziție. Revin în patruzeci și cinci de minute să verific grajdurile.

Am clipit cu toții.

— Puteți începe. Imediat. Și am început.

Da, bun, știu că o să sune ciudat, dar nu m-a deranjat să curăț grajdul care îmi fusese repartizat. Pe bune, căcuța de cal nu e ceva chiar așa de scârbos. Mai ales că era clar că grajdurile astea erau curățate toată ziua, bună ziua.

Mi-am luat cizmele de cauciuc (niște chestii mari din cauciuc urâte cu crăci, dar măcar îmi acopereau blugii până la genunchi) și o pereche de mănuși și m-am apucat de treabă. Din niște difuzoare dementiale se revărsa muzică - sunt aproape sigură că era ultimul album al Enyei; mama asculta Enya înainte să se mărite cu John, dar apoi el a hotărât că este muzică vrăjitoarească și ea a renunțat să mai asculte, motiv pentru care o să-mi placă întotdeauna Enya. Așa că am ascultat versurile frumoase, dar triste în gaelică și am strâns la căcuță cu furca. Nu mi s-a părut că trecuse prea mult timp atunci când m-am dus să golesc roaba și s-o umplu cu rumeguș. Tocmai îl împrăștiam bine prin grajd când am avut senzația aia ca o furnicătură că cineva se uită la mine.

— Bravo, Zoey!

Am tresărit, m-am răsucit și am văzut-o pe Lenobia în fața grajdului pe care îl curătasem. Într-o mână avea o țesală mare cu păr moale, iar în cealaltă ținea de pripon o iapă murgă, cu ochi ca de căprioară.

— Ai mai făcut asta, a spus Lenobia.

— Bunica mea avea un cal cenușiu foarte drăguț, căruia i-am pus numele Bunny, am spus eu înainte să-mi dau seama ce stupid sună. Îmbujorată toată, am continuat în grabă:

— Aveam zece ani, iar culoarea lui îmi amintea de Bugs Bunny, așa că i-am zis Bunny și așa i-a rămas numele. Lenobia a schițat un zâmbet.

— Și curățai grajdul lui Bunny?

— Da. Îmi plăcea să-l călăresc, iar bunica mi-a zis că nimeni n-ar trebui să călărească un cal dacă nu și curăță după el, am explicat și am ridicat din umeri.

— Bunica ta este o femeie înțeleaptă. Am dat din cap.

— Și te deranja să cureți după Bunny?

— Nu, nu tocmai.

— Mă bucur. Ți-o prezint pe Persephone, a arătat Lenobia cu capul spre iapa de lângă ea. Al ei este grajdul pe care l-ai curățat.

Iapa a intrat în grajd și a venit direct la mine, și-a întins botul spre fața mea și a fornăit ușor; m-a gădilat și m-a făcut să chicotesc. Am mângâiat-o pe nas și am sărutat-o pe botul cald și catifelat.

— Bună, Persephone! Frumușico!

Lenobia a dat din cap, în timp ce eu și iapa ne împrieteneam.

— Mai sunt cinci minute până se termină orele, deci nu este obligatoriu să mai rămâi, dar dacă vrei, cred că ți-ai câștigat privilegiul de a o țesăla pe Persephone.

În acest răstimp eu mângâiam calul pe grumaz, iar la auzul vorbelor ei, mi-am înălțat surprinsă privirea.

— Sigur, rămân, m-am trezit vorbind.

— Excelent. Când termini, poți să lași țesala în încăperea în care e harnașamentul. Pe mâine, Zoey!

Lenobia mi-a înmânat țesala, a mângâiat ușor iapa și ne-a lăsat singure în grajd.

Persephone și-a afundat capul în ieslea metalică în care avea fân proaspăt și s-a pus pe mestecat, iar eu m-am pus de țesălat. Uitasem ce relaxant este să țesali un cal. Bunny murise de un atac de cord neașteptat și îngrozitor acum doi ani, iar bunica fusese prea supărată, ca să-și ia altul. Spusese că „iepurele“*, așa îi spunea ea, era de neînlocuit. Așa că de doi ani nu mai avusesem niciun cal prin preajmă, dar imediat mi-am amintit absolut tot.

Mirosurile, zgomotul reconfortant, plăcut pe care îl face un cal care mănâncă și foșnetul delicat al țesalei când alunecă pe pielea lucioasă a iepei.

Ca din depărtare am auzit vag vocea Lenobiei, ascuțită și înfuriată, desființând un elev care, am bănuț eu, era enervantul ăla de puștan roșcovan. M-am uitat cu greu peste umărul lui Persephone și apoi am aruncat o privire rapidă spre celelalte grajduri. Cum spuneam, puștanul roșcovan zăcea în fața grajdului pe care îl avusesse de curățat. Lenobia stătea lângă el, cu mâinile în șolduri. Chiar și dintr-o parte mi-am putut da seama că era supărată foc. Puștanul ăsta oare chiar își propusese să-i enerveze pe toți profesorii de aici? Și zicea că Dragonul e mentorul lui?

Da, mă rog, tipul părea de treabă, asta până punea mâna pe o sabie, pardon, floretă, și atunci se transforma din tipul de treabă în vampirul războinic, periculos de moarte.

— Cred că roșcovanului ăstuia puturos i s-a urât cu binele, i-am comunicat lui Persephone când mi-am reluat țesălatul.

Iapa a dat o ureche pe spate și a fornăit.

— Mda, știam că o să fii de acord cu mine. Vrei să-ți spun teoria mea despre felul în care generația mea ar putea singură-singurică să șteargă de pe fața pământului puturoșii și ratații din America?

A părut interesată, așa că mi-am lansat discursul pe tema „Nu faceți copii cu toți fraierii“...

— Zoey, aici erai!

— Dumnezeu! Stevie Rae! Mi-a stat ceasul de frică!
Cu o bătaie ușoară am liniștit-o pe Persephone, care se speriasse de la
chițăiala mea.

— Ce mama naibii faci, mă, aici? Am agitat țesala spre ea.

— Ce părere îți face asta, cumva că îmi fac pedichiura?

— Termină cu tâmpeniile! Ritualul Lunii Pline începe peste vreo zece
minute.

— La naiba!

Am mai mângâiat-o un piculeț pe Persephone, apoi am ieșit în grabă din
grajd și am luat-o spre încăperea unde țineau harnașamentul.

— Ai uitat cu desăvârșire, nu? a spus Stevie Rae și m-a luat de mână ca să
mă ajute să-mi țin echilibrul, în timp ce dădeam din picioare ca să-mi scot
cizmele de cauciuc și să-mi pun iar balerinii mei drăguți.

— Nu, am mințit eu.

Apoi mi-am dat seama că uitasem și de ritualul Fiicelor Întunericului de
după.

Ah, la naiba!

Capitolul 15

Pe la jumătatea drumului spre Templul lui Nyx mi-am dat seama că Stevie
Rae era neobișnuit de tăcută. Mi-am aruncat privirea spre ea. Și parcă
părea și palidă? M-a luat cu tremurat.

— Stevie Rae, ai pățit ceva?

— Mda, e, ce să zic, e trist și înfiorător.

— Ce anume? Ritualul Lunii Pline? M-a luat durerea de stomac.

— Nu, ăsta o să-ți placă, sau măcar ăsta de acum.

Am înțeles că se raporta la ritualul Fiicelor Întunericului la care trebuia să
particip pe urmă, dar nu aveam chef să vorbesc despre asta. Ce a spus
Stevie Rae în continuare a avut însă darul de a face ca toată chestia asta cu
Fiicele Întunericului să pară o nimica toată.

— Ora trecută a murit o fată.

— Ce? Cum?

— Așa cum mor toți. Nu a rezistat la Transformare, iar corpul ei pur și simplu... - Stevie Rae s-a oprit cutremurată. - S-a întâmplat spre sfârșitul orei de tae-kwon-do. La începutul încălzirii începuse să tușească de ziceai că nu poate să respire. Dar nu mi-a trecut prin cap una ca asta. Sau poate că îmi trecuse, dar am alungat gândul.

Stevie Rae a schițat un zâmbet trist și a părut rușinată.

— N-ai cum să-i salvezi? După ce, știi tu, după ce încep să..., m-am oprit și am făcut un gest ambiguu și crispat.

— Nu, n-are nimeni cum să te salveze odată ce organismul tău începe să respingă Transformarea.

— Atunci nu te mai simți aiurea pentru că ai refuzat să te gândești la fata aia care tușea. Și așa n-aveai ce să faci.

— Știu. Numai că... a fost îngrozitor. Iar Elizabeth era așa o fată de treabă...

Am simțit de parcă mi-ar fi dat cu ceva în cap.

— Elizabeth Fărănumedefamilie? Ea e fata care a murit? Stevie Rae a dat din cap și a strâns din ochi, semn clar că se străduiește să nu plângă.

— E cumplit! am spus cu glas pierit, aproape șoptit. Mi-am adus aminte ce discretă fusese în legătură cu Semnul meu și cum observase că Erik se uita la mine.

— Dar abia am văzut-o la ora de artă teatrală și nu avea nimic!?

— Așa se întâmplă. Acum arată absolut normal, acum..., a zis Stevie Rae și s-a înfiorat din nou.

— Și totul o să continue ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat? Chiar dacă a murit un elev din școală?

Mi-am amintit cum anul trecut, când un grup de elevi de clasa a zecea de la liceul South Intermediate avuseseră un accident de mașină în weekend, iar doi dintre ei muriseră, luni veniseră în școală mai mulți consilieri și toate întrecerile sportive din săptămâna respectivă fuseseră anulate.

— Lucrurile își reiau cursul normal. Ideea e să ne obișnuim cu gândul că i se poate întâmpla oricui. Ai să vezi. Toți o să se poarte ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, mai ales cei din clasele mai mari. Ai să vezi o reacție numai la cei de clasa a treia și la prietenii buni ai lui Elizabeth, ca de exemplu colega ei de cameră. Cei din clasa a treia, adică noi, trebuie să ne purtăm normal și să uităm incidentul. Colega de cameră a lui Elizabeth și cei mai buni prieteni ai ei poate că o să fie pleoștiți câteva zile, dar apoi se presu-pune că trebuie să-și revină.

A coborât vocea.

— Să fiu sinceră, nu cred că vampirii ne iau prea în serios până nu ne Transformăm.

Am meditat la asta. Neferet nu păruse să mă trateze ca pe cineva aflat temporar aici, spusese chiar că era un lucru bun că Semnul meu era deja colorat complet, nu că eu aş fi fost la fel de încrezătoare în viitorul meu pe cât părea ea. Însă n-aveam de gând să suflu o vorbă, ca nu cumva să creadă ceilalți că Neferet îmi acordă un tratament preferențial. Nu voiam să fiu „ciudata“, voiam doar să fiu prietena lui Stevie Rae și să mă integrez în noul meu grup.

— E îngrozitor!

E tot ce am reușit să îngaim.

— Mda, dar măcar, dacă e să ți se întâmple, e rapid.

Pe de o parte voiam să știu detaliile, dar pe de alta eram prea speriată să întreb măcar.

Din fericire, Shaunee ne-a întrerupt înainte să-mi fac curaj să întreb ceea ce eram prea speriată să vreau să știu.

— Haideți, mă, gata cu trâncănitul, a strigat Shaunee de pe treptele templului. Erin și Damien sunt deja înăuntru și ne țin locuri în cerc, dar știți că după ce începe ritualul, nu mai are nimeni voie să intre. Grăbiți-vă! Am urcat treptele în grabă și am urmat-o iute pe Shaunee în templu. Când am intrat în vestibulul slab luminat, cu arcade, din templul lui Nyx, m-a învăluit mirosul dulce de fum de tămâie. Am șovăit. Stevie Rae și Shaunee s-au întors spre mine.

— Nu-ți face griji, n-are de ce să-ți fie frică. Stevie Rae mi-a căutat privirea și a adăugat:

— Cel puțin aici înăuntru.

— Ritualul Lunii Pline este extraordinar. O să-ți placă. A, când vampirul îți desenează pentagrama pe frunte și spune „fii binecuvântată“ trebuie să spui și tu „fii binecuvântat“ - a explicat Shaunee. Apoi vino după noi la locurile noastre din cerc.

Mi-a zâmbit încurajator și s-a afundat în grabă în încăperea slab luminată.

— Stai puțin, am spus, prinzând-o pe Stevie Rae de mânecă. Poate sună stupid, dar pentagrama nu este semnul diavolului sau ceva de genul ăsta?

— Așa credeam și eu până să vin aici. Dar toată chestia asta cu diavolul e o frecție pe care vor să ne facă s-o credem Oamenii credinței, așa că... La naiba - a dat ea din umeri. - Nici nu știu de ce le-a intrat oamenilor, mă rog, ființelor umane în cap că este semnul diavolului. Adevărul e că o grămadă de vreme pentagrama a simbolizat înțelepciune, protecție, perfecțiune. Chestii din astea pozitive. În fond, e doar o stea cu cinci

colțuri. Patru dintre ele simbolizează elementele. Al cincilea, ăla cu vârful în sus, simbolizează spiritul. Atâta tot. Nici urmă de baubau!

— E vorba de control, am murmurat, bucuroasă că avem motiv să schimbăm subiectul despre moarte și despre Elizabeth.

— Ă?

— Oamenii credinței vor să controleze totul, iar ca lucrul ăsta să fie posibil, toată lumea trebuie să creadă același lucru. De aceea vor ei să credem că pentagrama e simbolul răului.

Am clătinat scârbită din cap.

— Nu contează. Haide! Sunt mai pregătită decât mi-am închipuit. Hai să intrăm!

Am intrat în vestibul și am auzit un susur de apă. Am trecut pe lângă o fântână frumoasă, iar apoi drumul a cotit ușor la stânga, în zidul gros de piatră era o deschidere boltită și în cadrul ei stătea o femeie vampir pe care nu o mai văzusem până atunci. Era îmbrăcată complet în negru, cu o fustă neagră și o bluză de mătase cu mâneci evazate. Sigura podoabă pe care o avea era broderia reprezentând silueta argintie a zeiței în dreptul inimii. Avea părul lung, de culoarea grâului. Din semiluna de pe fruntea ei plecau spirale de culoarea safirului, care îi încadrau chipul fără cusur.

— Ea e Anastasia. Predă cursul de descântece și ritualuri. E soția Dragonului, mi-a șoptit Stevie Rae iute, înainte să pășească spre femeia vampir și să-și ducă respectuos pumnul la inimă.

Anastasia a zâmbit și și-a înmuiat degetul în vasul de piatră pe care îl ținea în mână. Apoi i-a desenat lui Stevie Rae pe frunte o stea cu cinci colțuri.

— Fii binecuvântată, Stevie Rae, a spus ea.

— Fii binecuvântată, a răspuns și Stevie Rae. Mi-a aruncat o privire încurajatoare, apoi s-a făcut nevăzută în încăperea învăluită în fum din spate.

Am tras adânc aer în piept și mi-am propus să las deoparte orice gând despre Elizabeth, moarte și mai știu eu ce, cel puțin în timpul ritualului. M-am deplasat cu hotărâre până în fața Anastasiei. Am imitat gestul lui Stevie Rae și mi-am dus pumnul strâns la inimă.

Femeia vampir și-a înmuiat degetul în ulei, după cum puteam vedea acum.

— Bucuroasă de întâlnire, Zoey Redbird, bun venit în Casa Noptii și în noua ta viață, a spus ea, în timp ce îmi desena pentagrama pe frunte peste Semn. Fii binecuvântată.

— Fii binecuvântată, am șoptit, uimită de fiorul care mi-a traversat corpul atunci când steaua umedă s-a conturat pe fruntea mea.

— Mergi la prietenii tăi, a spus ea cu bunătate. Nu ai de ce să fii

emoționată. Cred că zeița deja te are în paza ei.

— Mm... mulțumesc, am zis și am intrat în grabă în încăperea. Aceasta era presărată cu lumânări. Unele enorme, albe, erau prinse în policandre de fier atârinate de tavan. Mai erau și altele în sfeșnice mari, rânduite de-a lungul zidurilor. Aici în templu uleiul nu ardea tihnit în felinare, ca în restul școlii. Aici felinarele erau autentice. Știam că asta fusese mai demult o biserică a Oamenilor credinței, care purta hramul sfântului Augustin, dar nu semăna cu nici-o biserică pe care o văzusem vreodată. Pe lângă faptul că era luminată numai cu lumânări, nu avea bănci. (Și între noi fie vorba, nu pot să sufăr băncile din biserici, incomode ca naiba.) De fapt, singurul mobilier din încăperea asta imensă era o masă veche de lemn așezată în mijloc și care semăna cu aia din sala de mese, numai că nu era încărcată cu mâncăruri și vin și altele la fel. Pe asta din biserică se afla doar o statuie de marmură care o reprezenta pe zeiță cu brațele înălțate și care semăna izbitor de mult cu broderia pe care o aveau vampirii. Pe masă se mai găseau un sfeșnic mare în care ardeau cu o lumină vie lumânări albe din seu și câteva bețe groase și fumegânde de tămâie.

Apoi privirea mi-a fost atrasă de flacăra deschisă care ardea într-un lăcaș din pardoseala de piatră. Aceasta tremura sălbatic, iar limba sa galbenă ajungea aproape până la brâul zidului. Era frumoasă, ca o primejdie ținută în frâu, și mă atrăgea ca un magnet. Din fericire, am văzut-o pe Stevie Rae dând din mâini, ceea ce mi-a distras atenția și m-a oprit, înainte să-mi urmez impulsul de a mă apropia de flacăra; apoi am remarcat - ceea ce m-a făcut să mă întreb cum de nu văzusem de la început - că pe marginea încăperii era un cerc format din elevi și vampiri adulți. Emoționată și uimită, mi-am urnit picioarele spre locul meu din cerc, lângă Stevie Rae.

— A dat Dumnezeu, a mormăit Damien.

— Scuze pentru întârziere, am spus.

— Las-o în pace! Și așa are destule emoții, l-a pus la punct Stevie Rae.

— Șșt, că începe, a șoptit Shaunee.

Patru mogâldețe au părut să ia ființă din colțurile întunecate ale încăperii, transformându-se în femei care s-au îndreptat spre patru locuri din interiorul cercului însuflețit, în poziția punctelor cardinale de pe busolă. Li s-au alăturat încă două persoane venite din direcția ușii pe care tocmai intrasem eu. Una dintre ele era un bărbat înalt, rectific, un vampir mascul (toți adulții erau vampiri), și Doamne, ce tare era! Mda, ăsta era exemplul perfect de vampir mascul superb în carne și oase. Avea peste un metru optzeci și aspect de vedetă de cinema.

— ăsta e singurul motiv pentru care merg la cursul ăla facultativ scârbos

de poezie, a spus Shaunee în șoaptă.

— De acord cu tine, geamăno, a șoptit Erin visătoare.

— Cine e tipul? am întrebat-o pe Stevie Rae.

— Loren Blake, poet vampir laureat. Este primul poet de sex masculin laureat din ultimii două sute de ani, a șoptit ea. Și are numai douăzeci și ceva de ani pe bune, nu numai după aspect.

Înainte să apuc să spun ceva, a început să vorbească, iar vocea lui mi-a captat toată atenția, așa că era imposibil să-mi mai ardă și de altceva.

Ea lunecă-n splendoare, lesne

Ca-n asfințit un stol de nori, în timp ce vorbea, s-a apropiat ușor de cerc. Femeia care intrase în încăperea alături de el a prins să se lege pe muzica glasului lui, apoi a început să danseze plină de grație în afara și împrejurul cercului animat.

De soare-nvăpăiați, și-n bezne

Lumină-s ochii-i lucitori,

Privirea tuturor era ațintită asupra dansatoarei. Când mi-am dat seama că aceasta era Neferet, am tresărit. Purta o rochie lungă din mătase, cusută cu cristale mici, astfel încât lumina lumânărilor făcea ca fiecare mișcare a ei să fie vizibilă și să sclipească asemenea cerului unei nopți înstelate.

Mișcările ei păreau să dea viață versurilor vechiului poem (măcar îmi mai mergea încă mintea și am recunoscut poezia Ea lunecă-n splendoare, de lord Byron).

Mai gingașă, din cap la glezne,

Ca raza tainică din zori.

Fără să-mi dau seama cum, Neferet și Loren au reușit să ajungă în mijlocul cercului atunci când el a terminat de recitat strofa. Apoi Neferet a luat un pocal de pe masă și l-a ridicat, ca și când l-ar fi oferit celor din cerc.

— Fii ai lui Nyx, vă urez bun venit la sărbătoarea zeiței, sărbătoarea Lunii Pline!

Adulții vampir au rostit într-un glas:

— Bucuroși de întâlnire!

Neferet a zâmbit, a pus pocalul la loc pe masă și a luat o lumânare lungă de culoare albă, deja aprinsă, dintr-un sfeșnic cu un braț. Apoi a mers în partea cealaltă a cercului și s-a oprit în fața unei femei vampir pe care nu o cunoșteam și care ocupa, presupun, locul de frunte în cerc. Femeia vampir a salutat-o cu mâna pe piept, iar apoi s-a întors cu spatele la Neferet.

— Psst! a spus Stevie Rae în șoaptă. Trebuie să ne întoarcem cu toții cu fața către fiecare dintre cele patru puncte cardinale atunci când Neferet spune numele elementelor și formează cercul lui Nyx. Mai întâi, răsăritul

și aerul.

Apoi toată lumea, inclusiv eu, deși m-am mișcat cam încet, ne-am întors spre răsărit. Cu coada ochiului am văzut-o pe Neferet ridicându-și brațele deasupra capului, iar vocea i-a răsunat când s-a lovit de zidurile de piatră ale templului.

— De la răsărit te invoc pe tine, aer, și îți cer să reverși asupra acestui cerc darul cunoașterii, ca să domnească învățătura peste ritualul nostru.

În clipa în care Neferet și-a început invocația, am simțit că aerul e diferit. S-a plimbat în jurul meu, mi-a ciufulit părul și am auzit freamăt de frunze scuturate de vânt. Am privit în jur și mă așteptam să-i văd și pe ceilalți prinși într-un soi de vârtej, dar nu am mai observat pe nimeni cu părul zbârlit. Ciudată treabă!

Femeia vampir care stătea la răsărit a scos o lumânare groasă și galbenă din faldurile fusteii, iar Neferet a aprins-o. A ridicat-o în sus, apoi a așezat-o la picioarele ei, cu flacăra tremurândă.

— Întoarce-te la dreapta pentru invocarea focului, mi-a șoptit din nou Stevie Rae.

Ne-am întors, iar Neferet a continuat:

— Dinspre miazăzi te invoc pe tine, focule, și îți cer să reverși asupra acestui cerc darul tăriei voinței, pentru ca ritualul nostru să fie neștrămutat și puternic.

Adierea care mă dezmierdase a fost înlocuită de arșiță. Însă nu era neplăcută, era ca senzația de căldură pe care o ai când intri în cada cu apă fierbinte, dar suficient de arzătoare încât să-mi simt corpul cuprins de un val de sudoare. Am privit-o pe Stevie Rae. Avea capul ușor ridicat și ochii închiși. Nu era nici urmă de sudoare pe fața ei. Dintr-odată arșița a devenit și mai intensă și am privit din nou spre Neferet. Aceasta aprinsese lumânarea mare și roșie pe care o ținea Penthesilea în mână. Apoi, la fel ca și femeia vampir care era orientată spre răsărit, Penthesilea a ridicat-o în sus în semn de ofrandă, iar apoi și-a așezat-o la picioare.

De data aceasta n-a mai fost nevoie să-mi facă Stevie Rae semn să mă întorc din nou la dreapta, cu fața spre apus. Știam pur și simplu nu numai că trebuie să ne întoarcem, dar și că următorul element invocat era apă.

— Dinspre apus te invoc pe tine, apă, și-ți cer să-ți reverși compasiunea asupra acestui cerc, pentru ca lumina lunii pline să ne dea puterea de a ne vindeca și de a înțelege.

Neferet a aprins lumânarea albastră a femeii vampir care era orientată spre apus. Aceasta din urmă a ridicat-o și apoi și-a lăsat-o la picioare, iar eu am fost invadată de sunetul valurilor și de mirosul sărat al mării.

Nerăbdătoare, am închis cercul, întorcându-mă spre miazănoapte, și știam că aveam să îmbrățișez pământul.

— Dinspre miazănoapte te invoc pe tine, pământ, și-ți cer să reverși asupra acestui cerc darul împlinirii, pentru ca dorințele și rugile ce se rostesc în această noapte să se îndeplinească.

Dintr-odată am simțit sub tălpi moliciunea unei pajiști înverzite, miros de fân și am auzit ciripit de păsărele. A fost aprinsă o lumânare verde și așezată la picioarele „pământului“.

Poate că fi trebuit să-mi fie frică de senzațiile ciudate care mă încercau, însă ele m-au umplut de un sentiment de imponderabilitate aproape insuportabilă. Mă simțeam bine! Atât de bine, încât atunci când Neferet s-a întors cu fața spre flacăra care ardea în mijlocul încăperii, iar noi ne-am întors spre interiorul cercului, a trebuit să-mi strâng cu putere buzele ca să nu râd cu glas tare. Poetul mortal de frumos stătea vizavi de Neferet, dincolo de foc, și am observat că ținea în mână o lumânare purpurie.

— Și în ultimul rând, te invoc pe tine, spirit, să ne închizi cercul și îți cer să reverși asupra noastră unirea, pentru ca noi, fiii tăi, să trăim împreună în prosperitate.

Când poetul a aprins lumânarea de la flacăra cea mare, așezând-o apoi pe masă, în mod incredibil mi-am simțit și eu spiritul cum se înalță, ca și când pieptul mi-ar fi prins dintr-odată aripi. Apoi Neferet a început să se deplaseze în interiorul cercului, să ne vorbească, să ne caute privirile și să ne cuprindă în vorbele ei.

— Acum este momentul în care luna a atins plinătatea. Totul se înalță și decade, chiar și fiii lui Nyx, vampirii ei. Însă în această noapte izvoarele vieții, ale magiei și ale creației au atins apogeul, asemenea lunii zeiței noastre. A venit vremea plăsmuirii... a facerii.

O priveam pe Neferet vorbind, iar inima îmi bătea să-mi spargă pieptul și am înțeles cu o ușoare tresărire că, de fapt, ținea o predică. Asta era o slujbă, însă formarea cercului, împletită cu vorbele lui Neferet, a avut darul de a mă emoționa așa cum nu mai reușise nici-o predică niciodată. Am aruncat o privire înjur. Poate că de vină era locul. Atmosfera încărcată de fum de tămâie și de magie era scăldată în lumina tremurătoare a lumânărilor. Neferet reprezenta tot ceea ce ar trebui să fie o Mare Preoteasă. Frumusețea ei era și ea o flacăară, iar vocea îi era ca o incantație care te atrăgea ca un magnet. Nimeni nu stătea pitit și dormitând în bancă sau făcând sudoku pe ascuns.

— Este momentul în care vâlul dintre lumea pământescă și tărâmurile străni și fascinante ale zeiței se subțiază. Într-o noapte ca aceasta poți

depăși cu ușurință hotarele dintre lumi și afla frumusețea și farmecul lui
Nyx.

Am simțit cum vorbele ei îmi mângâie pielea și mi s-a pus un nod în gât. M-a cuprins un tremur și am simțit cum Semnul de pe frunte mă arde și mă furnică. Apoi a început să vorbească poetul, cu vocea lui adâncă și puternică.

— Este momentul să dăm trup eterului, să împletim vinele spațiului și timpului pentru a purcede la Creație. Căci viața este un ciclu și în același timp un mister. Zeița noastră știe aceasta, și la fel și consortul său, Erebus. În timp ce vorbea nu m-am mai simțit atât de rău în legătură cu moartea lui Elizabeth. Dintr-odată nu mi s-a mai părut atât de înfricoșător, atât de groaznic, ci mai degrabă o etapă normală într-o lume în care fiecare dintre noi își avea locul său.

— Lumină... întuneric... zi... noapte... moarte... viață... toate sunt împreunate de spirit și de atingerea zeiței. Dacă păstrăm echilibrul și ne închinăm zeiței, putem învăța să facem o vrajă din lumina lunii și din ea să plămădim o țesătură dintr-o esență magică pură, pe care să o păstrăm tot restul zilelor.

— Închideți ochii, fii ai lui Nyx, ne-a îndemnat Neferet, și adresați o dorință secretă zeiței voastre. Astă seară, când vălul dintre lumi se subțiază, când lumea magică se întrepătrunde cu cea pământească, poate că Nyx vă va îndeplini ruga și va sufla peste voi ceața fină a viselor îndeplinite.

„Magie“ spusese! Se rugau pentru magie! Oare avea să funcționeze? Putea să funcționeze? Chiar exista magie în lumea asta?

Mi-am amintit cum spiritul meu reușise să vadă cuvintele, cum mă chemase zeița cu vocea ei palpabilă în crevasă și apoi mă sărutase pe frunte, schimbându-mi viața pentru totdeauna. Și mi-am mai amintit cum cu câteva clipe în urmă simțisem forța invocării elementelor de către Neferet. Nu îmi închipuisem că era posibil și nici nu aveam cum să-mi închipui așa ceva.

Am închis ochii și m-am gândit la magia care părea să mă înconjoare, apoi mi-am pus o dorință și am încredințat-o nopții. Dorința mea secretă este să fac parte... în sfârșit, să-mi fi găsit un cămin pe care să nu mi-l poată lua nimeni.

Deși Semnul meu era neobișnuit de încins, aveam capul ușor și mă simțeam neînchipuit de fericită atunci când Neferet ne-a spus să deschidem ochii și a continuat ritualul cu o voce blândă și puternică în același timp, femeie și războinică laolaltă.

— Este momentul prielnic pentru a călători nevăzut de nimeni în lumina lunii pline. Pentru a asculta muzica neplăsmuită de mâini omenești sau vampirești. Este momentul prielnic pentru a deveni una cu vânturile care ne dezmiardă - Neferet și-a plecat ușor capul către răsărit - și cu fulgerul care semnifică scânteia vieții dintâi.

A clătinat din cap spre miazăzi.

— Este momentul prielnic pentru a ne bucura de marea eternă și de ploile calde care ne alină, de pământul înverzit care ne înconjoară și ne ține în viață.

S-a înclinat spre apus și apoi spre miazănoapte.

De fiecare dată când Neferet rostea numele unui element simțeam un fior dulce care îmi scutura corpul.

Apoi cele patru femei care întruchipau elementele s-au îndreptat spre masă. Împreună cu Neferet și Loren, au ridicat fiecare câte un pocal.

— Salutare, Zeiță a Noptii și a lunii pline! a rostit Neferet.

— Salutare, Noapte care ne trimiți binecuvântarea ta. În această noapte îți arătăm recunoștința noastră!

Cu pocalele în mâini, cele patru femei și-au reluat fiecare locul în cerc.

— În numele atotputernic al lui Nyx, a spus Neferet.

— Și al lui Erebus, a adăugat poetul.

— Îți cerem din cercul tău cel sfânt să pogori asupra noastră știința de a vorbi limba celor sălbatici, de a zbura liberi ca pasărea, de a avea puterea și grația felinei și de afla desfătarea și bucuria vieții care să ne ducă pe cele mai înalte culmi. Fii binecuvântată!

Nu mă puteam abține să zâmbesc. Nu mai auzisem așa ceva într-o biserică în viața mea și categoric nu mă mai simțisem nici așa de plină de energie într-un asemenea loc!

Neferet a băut din pocalul pe care îl ținea în mână, apoi i l-a oferit lui

Loren, care a băut din el la rândul său și a rostit: „fii bine-cuvântată“.

Imitându-le gesturile, cele patru femei s-au deplasat rapid în jurul cercului și le-au dat fiecăruia, atât novicilor, cât și adulților, să bea din pocal. Când mi-a venit rândul, am constatat cu bucurie că cea care îmi dă să beau din pocal și mă binecuvântează este Penthesilea. Vinul era roșu și mă așteptam să fie amar, ca și cabernetul dosit de mama, din care gustasem odată - și care nu-mi plăcuse deloc -, dar nu era așa. Era dulce și aromat și de la el mi-am simțit capul și mai ușor.

După ce fiecare dintre noi a băut, pocalele au fost duse din nou la masă.

— În noaptea aceasta vreau ca fiecare dintre voi să stea câteva clipe singur în lumina lunii pline. Lăsați-i lumina să vă împrășteze și să vă ajute să

vă amintiți că sunteți... sau că veți deveni diferiți.

Le-a zâmbit câtorva novici, printre care și mie.

— Bucurați-vă de unicitatea voastră, de forța voastră. Darurile noastre ne țin departe de lume. Să nu uitați niciodată asta, pentru că puteți fi siguri că lumea nu va uita. Și acum, haideți să închidem cercul și să îmbrățișăm noaptea!

Neferet a mulțumit fiecărui element, în ordine inversă, și le-a trimis la locul lor pe măsură ce fiecare lumânare era stinsă; acest lucru m-a umplut de tristețe, de parcă m-aș fi despărțit de niște prieteni dragi. Apoi a încheiat ritualul cu următoarele cuvinte:

— Acest ritual se sfârșește. Bucuroși de întâlnire, drum bun și să ne revedem bucuroși!

Mulțimea a răspuns:

— Bucuroși de întâlnire, drum bun și să ne revedem bucuroși!
Și cu asta s-a terminat. Primul ritual al zeiței la care participam luase sfârșit.

Cercul s-a destrămat repede, mai repede decât aș fi vrut. Simțeam nevoia să rămân pe loc și să mă gândesc la lucrurile extra-ordinare pe care le simțisem, mai ales în timpul invocării elementelor, dar era imposibil. Am fost purtată afară din templu de un val de murmure. Mă bucuram că toată lumea era prea ocupată să trăncănească, astfel că nimeni nu observase că nu scoteam un sunet. Nu credeam că pot să le explic ce mi se întâmplase.

La naiba! Nici măcar mie nu puteam să-mi explic.

— Ce credeți, în seara asta o să mai fie la cină mâncare chinezească? Ce mi-a plăcut la ultimul ritual al lunii pline, când ne-au dat moo goo“ din ăla gustos, a spus Shaunee. Asta ca să nu mai spun că în prăjitura mea cu răvaș am găsit mesajul „Vei deveni celebră“, ceea ce a fost o chestie foarte tare!

— Mi-e așa de foame, că nici nu-mi pasă ce e de mâncare, cât timp e, a ciripit Erin.

— Și mie la fel, a întărit Stevie Rae.

— Suntem și noi o dată de acord, a spus Damien luându-ne de braț pe mine și pe Stevie Rae. Haideți să mâncăm!

Dintr-odată mi-am adus aminte.

— A, băieți și fete!

Sentimentul plăcut pe care mi-l dăduse ritualul a dispărut ca prin farmec.

— Nu pot să merg cu voi. Trebuie să...

— Ce fraieri suntem, a zis Stevie Rae și și-a dat una peste frunte, destul de tare încât să se audă un plici. Am uitat complet.

— Rahat! a mârâit Shaunee.

- Cotoroaștele infernale, și-a amintit și Erin.
- Vrei să-ți păstrez o farfurie cu ceva? m-a întrebat Damien, ca un dulce ce e.
- Nu, Afrodita a zis că îmi dau ei de mâncare.
- Probabil carne crudă, a presupus Shaunee.
- Mda, de la vreun puști pe care l-a prins în pânza ei scârboasă de păianjen, a spus Erin.
- Vrea să zică, aia dintre picioarele ei, a explicat Shaunee.
- Terminați, mă, c-o băgați pe Zoey în sperieți, le-a cerut Stevie Rae, în timp ce mă împingea spre ușă. Îi arăt unde este sala de recreere și apoi vin la masa noastră.
- Când am ajuns afară i-am zis:
- Pe bune, spune-mi că glumesc atunci când vorbesc de carne crudă.
- Oare glumesc? a spus Stevie Rae fără convingere.
- Da' nu se poate! Nici măcar nu-mi place friptura în sânge. Ce mă faci dacă îmi dau carne crudă?
- Am refuzat să mă gândesc la ce fel de carne crudă ar putea fi.
- Cred că am ceva de stomac pe undeva prin geantă. Vrei să-ți dau? m-a întrebat Stevie Rae.
- Mda, am mormăit. Îmi era deja greață.

Capitolul 16

— Aici e.

- Stevie Rae s-a oprit cu un aer stingher, de parcă și-ar fi cerut scuze, în fața treptelor care duceau spre clădirea circulară din cărămidă, așezată pe o ridicătură de pământ și orientată spre partea estică a zidului care înconjura școala. Câțiva stejari uriași o umbreau, în întunericul și așa profund al nopții, astfel încât abia dacă vedeam licăr de felinare sau de lumânări la ușa de la intrare. Prin ferestrele înalte și arcuite, care parcă aveau vitralii, nu se vedea nici-o rază de lumină.
- Bine, mersi pentru pastila de stomac, am spus eu și am încercat să par curajoasă. Și ține-mi și mie un loc. Nu cred să dureze prea mult aici. Cred că termin repede și vin și eu cu voi la masă.
- Nu te grăbi! Pe bune! Poate cunoști pe cineva care îți place și vrei să mai stai de vorbă. Dacă e așa, nu-ți face griji în privința noastră. Nu mă supăr și o să le spun lui Damien și gemenelor că ești în recunoaștere.
- Stevie Rae, nu o să devin ca ele.

— Te cred, a spus ea, dar mă privea cu niște ochi ciudat de mari și rotunzi.

— Hai, ne vedem curând!

— Bine. Ne vedem, a răspuns și a luat-o înapoi pe trotuar spre clădirea principală.

Nu voiam s-o privesc plecând; părea tristă, ca un cățeluș bătut. Așa că am urcat scările și mi-am spus că nu avea să fie mare lucru, în niciun caz mai rău decât atunci când mironosița de soră-mea m-a convins să merg cu ea în tabăra de antrenament a grupei de majorete. Nu știu ce naiba mă apucase.

Măcar porcăria asta nu avea să dureze o săptămână. Probabil că o să formeze iar un cerc, chestie foarte tare de altfel, o să se roage din nou, în felul ăla ciudat în care se rugase Neferet, iar apoi aveam să luăm pauză pentru cină. Ocazie pentru mine să zâmbesc amabil și s-o tai. O nimica toată. Torțele aflate de-o parte și de alta a ușii groase de lemn erau alimentate cu gaz, nu erau felinare cu flacără deschisă, ca în templul lui Nyx. Am întins mâna spre inelul greu de metal ca să bat la ușă, dar aceasta s-a deschis înainte să bat, cu un zgomot care mi-a părut înfricoșător, ca un geamăt.

— Bucuros de întâlnire, Zoey.

Dumnezeule, era Erik! Era îmbrăcat complet în negru, iar părul lui negru și cârlionțat și ochii teribil de albaștri îmi aminteau de tipul din serialul Smallville, mă rog, fără ochelarii stupizi și părul dat pe spate, ca de točilar... așa că... am presupus că de fapt îmi amintește, din nou, de Superman, fără mantie, pantaloni mulați și S-ul de pe piept.

Apoi bodogăneala din capul meu a încetat atunci când degetul lui uns cu ulei mi-a alunecat pe frunte, trasând cele cinci colțuri ale pentagramei.

— Fii binecuvântată, a spus el.

— Fii binecuvântat, am răspuns și am să-i fiu veșnic recunoscătoare cerului că vocea nu mi-a sunat găjăită, răgușită sau pițigăiată. Doamne, ce bine mirosea, dar nu am reușit să ghicesc a ce mirosea. Nu era parfum din ăla învechit, de care găsești pe toate drumurile și din care își dau tipii cu tonele. Mirosea a... mirosea a... pădure, noaptea după ploaie... a pământ și a curat și...

— Poți să intri, spunea el în timpul ăsta.

— Ăă, a, mersi, am mulțumit eu cât se poate de puțin inteligent. Am intrat și m-am oprit. Interiorul era format dintr-o singură încăpere imensă.

Zidurile circulare erau drapate cu catifea neagră care acoperea complet ferestrele și ținea departe lumina argintie a lunii. Sub perdelele grele se întrezăreau forme stranii, iar acest lucru mi-a dat fiori, până să-mi dau seama că, în fond și la urma urmei, este o sală de recreere. Probabil că au

dosit televizoarele și aparatele de jocuri pe marginea încăperii și le-au acoperit pentru ca totul să pară, de fapt, mai înfricoșător. Apoi privirea mi-a fost atrasă de cerc. Era dispus în mijlocul încăperii și format numai din lumânări așezate în suporturi înalte din sticlă roșie, asemănătoare cu lumânările de la rugăciune pe care le găsești în magazine în zona cu alimente mexicane și care miros a trandafiri și a bunicuță. Cred că erau peste o sută și își aruncau lumina asupra puștanilor care erau strânși în grup în spatele lor și vorbeau și râdeau scăldați într-o lumină roșiatică, fantomatică. Cei prezenți erau îmbrăcați complet în negru și am observat imediat că niciunul dintre ei nu purta vreo emblemă brodată care să trădeze categoria din care făceau parte, însă fiecareia îi strălucea în jurul gâtului un lanț gros de argint de care era atârnat un simbol ciudat. Aducea cu două semiluni cu colțurile spre exterior, așezate în fața unei luni pline.

— Zoey, ai apărut!

Vocea Afroditei s-a prelins prin încăpere și imediat după aceea a apărut și ea. Purta o rochie lungă neagră, presărată cu pietricele de onix, care, în mod ciudat, m-a dus cu gândul la o versiune pe negru a frumoasei rochii a lui Neferet. Și ea avea la gât același colier ca și ceilalți, însă al ei era mai mare și pe exterior avea pietre roșii, probabil granate. Părul blond îi era despletit și o cuprindea ca un văl de aur. Era enervant de drăguță.

— Erik, îți mulțumesc că ai întâmpinat-o pe Zoey. Mă ocup eu de ea acum, a spus cu un aer normal și chiar și-a pus degetele îngrijite pe brațul lui Erik preț de o clipă, gest interpretabil de neștiutori ca unul prietenesc, însă fața ei exprima altceva. Era dură și rece și părea să îl privească țintă în ochi. Erik abia dacă s-a uitat la ea și în mod vizibil și-a retras brațul ca să îi evite atingerea. Apoi mi-a aruncat un zâmbet grăbit și, fără s-o mai privească pe Afrodita, s-a îndepărtat.

Demențial! Exact ce-mi trebuia mie acum, să nimeresc în plină despărțire amoroasă. Nu m-am putut abține și l-am urmat cu privirea prin încăpere.

Ce fraieră sunt! Iar am dat-o-n bară. Și am scăpat un oftat.

Afrodita și-a dres glasul, iar eu am încercat, fără prea mare succes, să nu par că aș fi fost prinsă asupra faptului. Zâmbetul ei viclean și răutăcios mi-a dat de înțeles că observase fără doar și poate interesul meu pentru Erik și, de asemenea, interesul lui pentru mine. Și din nou m-am întrebat dacă se prinsese că eu fusesem cea de pe coridor cu o zi în urmă. Treaba era că nu puteam s-o întreb.

— Trebuie să ne grăbim, dar mai întâi ți-am adus haine de schimb, a spus Afrodita în grabă și mi-a făcut semn să o urmez în toaleta fetelor. Mi-a aruncat peste umăr o privire scârbită.

— Nu poți să vii îmbrăcată așa la un ritual al Fiicelor Întunericului. Odată ajunse la toaletă, mi-a dat o rochie care era atârnată pe peretele despărțitor și aproape că m-a împins într-o toaletă.

— Poți să-ți pui hainele pe umeras, ca să ți le duci înapoi în cameră. Nu-mi lăsa loc de întors și, în orice caz, și așa mă simțeam ca măgarul între oi. Cum eram îmbrăcată diferit, mă simțeam de parcă m-aș fi dus la un chef deghizată în rață, pentru că nu-mi spusese nimeni că nu e bal mascat, iar toți ceilalți erau în blugi.

Am sărit rapid din hainele mele și mi-am tras rochia pe cap, respirând ușurată că mi se potrivea. Era simplă, dar mă avantaja. Era din genul ăla de material care nu se șifonează niciodată. Avea mâneci lungi, era rotunjită la gât și îmi lăsa umerii la vedere (bine că aveam pe mine sutienul negru). La gât, la tivul mânecii și pe poalele care îmi cădeau până deasupra genunchiului avea cusute pietricele roșii scânteietoare. Era chiar drăguță. Mi-am luat iar pantofii în picioare, gândindu-mă bucuroasă că o pereche de balerini frumusei foc merg mai cu orice gen de costumație, și am ieșit din toaletă.

— Măcar e bună de mine, am spus.

Însă am remarcat că Afrodita nu se uita la rochia mea. Se uita la Semnul meu, ceea ce m-a iritat la culme. Da, bine, am Semnul colorat complet, termină odată cu zgâitul! Cu toate astea nu am spus nimic. Nu, pe bune, era „petrecerea“ ei, iar eu eram invitată. În traducere liberă: eram în minoritate, așa că mai bine mă potolesc.

— Eu o să conduc ritualul, desigur, așa că am să fiu prea ocupată să te țin de mână în timpul lui.

Știu, ar fi trebuit să-mi țin gura, dar mă călca rău pe nervi.

— Ascultă, Afrodita. Nu e nevoie să mă ții de mână.

A mijit ochii și mă pregăteam de încă o criză de isterie. Însă mi-a zâmbit acru, ca un câine care-și arată colții. Nu că aș face-o „cățea“, dar analogia părea înfricoșător de exactă.

— Bineînțeles că nu ai nevoie să te țină nimeni de mână. O să ai ritualul ăsta la degetul mic, ca mai toate lucrurile de aici. Că doar, la urma urmei, tu ești noua preferată a lui Neferet.

Demențial! Pe lângă chestia cu Erik și ciudățenia cu Semnul meu, mai era și invidioasă pentru că Neferet era mentorul meu.

— Afrodita, eu nu cred că sunt noua preferată a lui Neferet. Pur și simplu sunt nouă.

Am încercat să fiu rezonabilă și chiar am schițat și un zâmbet.

— Mă rog. Bun, ești gata?

Am renunțat să mai încerc s-o conving și am dat afirmativ din cap, dorindu-mi cu înflăcărare ca ritualul ăsta să se termine cât mai repede posibil.

— Bine, hai să mergem.

Am ieșit împreună din toaletă și am luat-o spre cerc. Le-am recunoscut pe fetele spre care ne-am îndreptat ca fiind două dintre „cotoroașele infernale“ care umblau după ea în sala de mese. Numai că, în loc să afișeze aerul ăla de mironosițe cu fețe acre, de parcă tocmai ar fi mâncat o lămâie, îmi zâmbeau cu căldură.

Nu, nu mă păcăleau ele pe mine. Am arborat și eu un zâmbet. Când ești în tabăra dușmanului, cel mai bine e să te amesteci în mulțime și să dai impresia că ești o figură ștearsă și/sau un cretin.

— Bună, eu sunt Enyo, a spus cea mai înaltă dintre ele. Normal, era blondă, dar buclele ei lungi și vâlurite erau mai degrabă de culoarea grâului decât aurii. Deși la lumina lumânării era greu de spus cu siguranță ce lucru ar fi corespuns unei descrieri exacte. Și-mi mențineam părerea că nu era blondă natural.

— Bună, am spus și eu.

— Eu sunt Deino, s-a prezentat cealaltă fată.

Era evident mulțră și avea o combinație superbă de piele frumoasă, de culoarea cafelei cu mult lapte și păr extraordinar de gros și creț, care probabil că nu avusese niciodată tupeul să i se pleoștească nici măcar o secundă, indiferent de umiditatea din aer.

Amândouă erau dubios de perfecte.

— Bună, am spus din nou.

Cum simțeam că mă ia claustrofobia, m-am așezat în spațiul pe care îl lăsaseră între ele.

— Fetelor, sper să vă distrați la ritual, a spus Afrodita.

— Cu siguranță o să ne distrăm, au afirmat Enyo și Deino în același timp. Cele trei au făcut un schimb de priviri care mi-au dat fiori. Mi-am întors capul de la ele înainte ca judecata să-mi înfrângă mândria și să țâșnesc afară din încăpere.

Acum vedeam mai bine interiorul cercului. Era asemănător cu cel din templul lui Nyx, numai că lângă masa de aici era tras un scaun pe care stătea cineva. Stătea e un fel de a spune. Acel cineva era prăvălit pe scaun și pe cap avea îndesată gluga unei mantii.

Hm...

Mă rog, masa era drapată cu aceeași catifea neagră ca și pereții, iar pe ea se aflau statuia unei zeițe, un bol cu fructe și pâine, mai multe pocale și o

carafă. Și un cuțit. Am făcut ochii mici, ca să fiu sigură că văd bine. Ei, bine, da, era un cuțit cu mâner de os și cu lama lungă, curbată și amenințătoare, care părea prea ascuțită să poți tăia fructe sau pâine fără teamă. O fată pe care mi s-a părut că o recunosc de la dormitoare aprindea câteva bețișoare uleioase de tămâie în suporturile decorate cu sculpturi așezate pe masă. Nici nu lua seama la cel prăvălit pe scaun. Dumnezeu mare, oare puștiul ăla dormea?

Imediat, aerul s-a umplut de un fum care zău că bătea spre verde și se învolbura fantomatic prin încăpere. Mă așteptam să aibă un miros dulce, ca tămâia din templul lui Nyx, dar atunci când un fuior pufos de fum a ajuns la mine și l-am respirat, m-a uimit amăreala sa. Îmi părea cunoscut și m-am încruntat încercând să-mi amintesc de unde îl știam... rahat, ce naiba era? Era o combinație de foi de dafin și cuișoare. (Să nu uit să-i mulțumesc bunicii Redbird că m-a învățat despre plantele aromatice și să le recunosc mirosul.)

Am adulmecat din nou, intrigată, și am simțit că mă ia un pic cu amețea.

Ciudată treabă. Da, cam dubioasă tămâia asta. Mirosul ei părea să se metamorfozeze pe măsură ce se răspândea în încăpere, ca parfumurile scumpe care capătă arome diferite la fiecare persoană care le folosește. Am tras din nou aer în piept. Mda. Cuișoare și dafin, dar la final mai era ceva, o acreală și o amărăciune... o negură, ceva mistic și necuviincios de... ademenitor.

Necuviincios? Atunci mi-am dat seama.

La naiba! Răspândeau prin încăpere fum de marijuana și plante aromatice.

Incredibil! Mă ținusem tare și ani de zile refuzasem și cele mai amabile oferte de a încerca o scârboșenie din aia de țigară făcută artizanal, care circulă de la unul la altul pe la chefuri și la te miri ce alt eveniment. Pe bune, acum. Nici măcar nu e igienic. Și, în fond și la urma urmei, de ce aș vrea să mă droghez cu ceva care mă face să fiu obsedată de potoale care mai și îngrașă?) Și uite unde ajunseseam, să înot în fum de marijuana. Am oftat. Dacă îi spun Kaylei, nici n-o să mă creadă.

Apoi, cuprinsă de neîncredere, probabil un efect secundar al inhalării fumului de marijuana, mi-am aruncat privirea împrejurul cercului, pentru că aș fi băgat mâna în foc că vreun prof era gata să-și facă apariția, să ne ia pe sus și să ne ducă, știu și eu, într-un loc din ăla oribil, cum e tabăra corecțională în care își trimite Maury invitații adolescenți cu probleme*. Dar, din fericire, spre deosebire de cercul din templul lui Nyx, aici nu erau vampiri adulți, doar vreo douăzeci de puștani. Vorbeau încetișor și se purtau de parcă marijuana asta al dracului de ilegală folosită pe post de

tămâie nu era nici-o scofală. (Drogaților!) M-am întors spre fata din dreapta mea, în timp ce încercam să respir din vârful plămânilor. Când ai dubii, sau ești speriat, sfatul meu e să faci conversație.

— Mă gândeam... numele de Deino este, ăă, deosebit. Înseamnă ceva anume?

— Deino înseamnă „teribil“, m-a lămurit ea și mi-a zâmbit dulce.

Din stânga mea, blonda mai înaltă hop și ea, plină de veselie:

— Iar Enyo înseamnă „războinic“.

— Îhî, am articulat eu, străduindu-mă să fiu politicoasă.

— Mda, iar Pemphredo, care înseamnă „viespe“, este fata care aprinde tămâia, mi-a explicat Enyo. Ne-am luat numele din mitologia greacă. Erau cele trei surori ale Gorgonelor și ale Scyllei. În mit se spune că s-au născut bătrâne și aveau împreună un singur ochi, dar noi am hotărât că asta trebuie să fie frecție propagandistică, scornită de bărbații din specia umană care voiau să suprime femeile puternice.

— Serios? nu știam ce altceva să zic, pe bune.

— Mda, mi-a răspuns Deino. Bărbații din specia umană sunt nașpa.

— Merită toți omorâți, a spus și Enyo.

Pentru a însoți această idee adorabilă, s-a auzit dintr-odată o muzică, ceea ce a făcut imposibilă, din fericire, continuarea conversației.

Trebuie să recunosc, muzica era angoasantă. Avea un ritm profund, ca un zvâcnet, care suna străvechi și modern în același timp. Era ca și când cineva ar fi amestecat o melodie din aia nesuferită de dat din fund cu un dans tribal executat în timpul ritualului de împerechere. Iar apoi, spre uimirea mea, Afrodita a început să se deplaseze în pași de dans în jurul cercului. Da, cred că se putea spune că e bună. Arăta bine și se mișca precum Catherine Zeta-Jones în filmul Chicago. Dar nu era pe gustul meu, și nu spun asta pentru că nu sunt lesbiană (și chiar nu sunt lesbiană). Nu era pe gustul meu pentru că părea o imitație jalnică a dansului lui Neferet pe versurile poemului Ea lunecă-n splendoare. Dacă pe muzica asta ar fi și versuri, s-ar numi mai degrabă Ea-și scutură splendoarea.

În timp ce Afrodita își vântura bazinul, toată lumea se uita, normal, la ea, așa că eu am aruncat o privire împrejurul cercului, chipurile eu nu mă uitam după Erik, până când... a, rahat... l-am văzut aproape în fața mea.

Era singurul puști din încăpere care nu se uita la Afrodita. El se uita la mine. Înainte să mă hotărâsc dacă să-mi întorc privirea, să-i zâmbesc, să-i fac cu mâna sau mai știu eu ce (să nu uit că Damien îmi spusese să-i zâmbesc tipului, iar Damien era un expert autoproclamat în tipi), muzica s-a oprit, mi-am luat privirea de la Erik și am privit-o pe Afrodita. Stătea în

picioare în mijlocul cercului, în fața mesei. A luat cu hotărâre o lumânare mare și groasă de culoare purpurie într-o mână și cuțitul în cealaltă. Lumânarea era aprinsă, iar ea a purtat-o în fața ei ca pe un far călăuzitor până în marginea cercului, unde am observat că printre lumânările roșii se afla o alta de culoare galbenă. N-am avut nevoie să-mi facă semn Războinica sau Teribila (îhh) să mă întorc spre răsărit. S-a stârnit un vânt care mi-a fluturat părul; cu coada ochiului am văzut că aprinsese lumânarea galbenă și acum ridica cuțitul, trasa o pentagramă în aer și spunea:

O, vânturi ale furtunii, vă invoc în numele lui Nyx Vă conjur, pogorâți-vă binecuvântarea voastră Peste vraja care se va face aici!

Trebuie să recunosc că era pricepută. Nu avea vocea la fel de puternică precum Neferet, dar era evident că și-o antrena, iar cuvintele ei mătăsoase lunecau cu ușurință. Ne-am întors spre miazăzi, iar ea s-a apropiat de lumânarea mare, roșie, dintre celelalte lumânări roșii și dintr-odată am simțit ceea ce deja recunoșteam ca fiind puterea focului și cercul magic care îmi dezmierdau pielea.

O, foc al fulgerului, te invoc în numele lui Nyx Stârnitor de furtuni, puterea magiei, Ocrotiți vraja pe care o fac aici!

Ne-am întors din nou și, alături de Afrodita, m-am simțit îmbujorată și atrasă irezistibil spre lumânarea albastră care se adăpostea între cele roșii. Deși lucrul ăsta mă neliniștea complet, a trebuit să mă abțin să ies din cerc și să mă alătur ei în invocarea apei.

O, puhoai de apă, vă invoc în numele lui Nyx. Pogorâți asupra-mi puterea voastră de înecăciune Ca să purced la cel mai puternic dintre ritualuri! Ce naiba mi se întâmplă? Asudam, chiar fără să simt pic de căldură, ca la ritualul de mai devreme, Semnul de pe frunte îmi ardea ca focul iadului și jur că auzeam vuietul mării. M-am întors amorțită spre dreapta.

O, tu pământ, profund și reavăn, te invoc în numele lui Nyx, Ca să simt cum maica Geea însăși freamătă în furia furtunii, în furia puterii Care se stârnește când îmi vii în ajutor în ritualul la care purced!

Afrodita a străpuns din nou aerul și am simțit o furnicătură în mâna dreaptă, ca și când eu aș fi ținut mânerul cuțitului și eu aș fi străpuns aerul.

Am simțit miros de iarbă proaspăt cosită și am auzit strigătul unui caprimulg țipător ca și când s-ar fi adăpostit în aerul din jurul meu, nevăzut de nimeni. Afrodita a revenit în mijlocul cercului. A pus lumânarea aprinsă încă la locul ei, în mijlocul mesei, și a continuat invocația.

O, tu, spirit, neîmblânzit și neînlănțuit, te invoc în numele lui Nyx! Răspunde-mi! Însotește-mă în acest puternic ritual și dă-mi puterea zeiței!

Nu știu cum se face, dar știam ce avea să facă în continuare. Cuvintele îmi răsunau în minte, în spirit. Când a înălțat pocalul și a început să umble în interiorul cercului i-am simțit cuvintele și, deși nu avea forța și siguranța lui Neferet, vorbele ei m-au aprins pe dinăuntru, ca și când aș fi fost în flăcări.

— A sosit clipa ca luna zeiței noastre să devină plină. Această noapte este măreață. Cei din vechime cunoșteau misterele acestei nopți și se foloseau de ea pentru a deveni mai puternici... și ca să străpungă vălul dintre lumi și să se lase purtați de aventuri la care noi astăzi putem doar visa. Frumusețea și forța tainică... misterioasă... magică... și autentică în forma sa vampirească, neîntinată de legile și regulile omenești. Noi nu suntem ființe umane!

Când a spus asta vocea ei chiar a răsunat, așa cum răsunase și cea a lui Neferet mai devreme.

— Și ceea ce-ți cerem astă seară, cu prilejul acestei ceremonii, noi, Fiicele și Fiii tăi ai Întunericului, este ceea ce-ți cerem cu ocazia fiecărui Ritual al Lunii Pline din ultimul an. Descătușează-ne forța interioară, pentru ca, asemenea felinei, să cunoaștem suplețea mlădie a surorilor noastre, fiarele, și să nu fim încătușați de lanțurile ființelor umane sau întemnițați în slăbiciunile lor ignorante.

Afrodita s-a oprit exact în fața mea. Știam că eram îmbujorată și respiram greu, ca și ea. A înălțat pocalul și mi l-a oferit.

— Bea, Zoey Redbird, și alătură-te nouă, ca să-i cerem împreună lui Nyx ceea ce ne aparține prin dreptul sângelui și al trupului și al Semnului marii Transformări, Semnul cu care deja te-a binecuvântat.

Da, știu. Poate că ar fi trebuit să spun „nu“. Dar cum era s-o fac? Și parcă dintr-odată nici n-am mai vrut. Sigur că nu-mi plăcea Afrodita și nici nu aveam încredere în ea, dar, în fond și la urma urmei, nu era adevărat ce spunea ea? Reacția mamei și a tatălui meu vitreg la vederea Semnului mi-a revenit cu claritate și forță în memorie, ca și privirea înfricoșată a Kaylei și repulsia lui Drew și a lui Dustin. Și mi-am mai amintit că nu mă sunase nimeni sau măcar să-mi trimită un SMS de când plecasem. Pur și simplu se descotorosiseră de mine, mă lăsasera să-mi înfrunt singură noua viață.

Gândul ăsta m-a întristat, dar m-a și înfuriat.

Am luat pocalul pe care mi-l întindea Afrodita și am băut o înghițitură zdravănă. Era vin, dar nu avea același gust ca cel de la celălalt ritual. Și asta era dulce, dar avea o aromă cum nu mai simțisem până acum. Mi-a declanșat în gură o explozie de senzații care mi s-a prelins fierbinte, dulce-amăruie pe gât în jos și m-a umplut de dorința amețitoare de a bea fără

oprire.

— Fii binecuvântată, mi-a aruncat Afrodita pe când îmi smulgea pocalul, vărsându-mi pe degete puțin din lichidul roșu. Apoi a schițat un zâmbet crispat și triumfător.

— Fii binecuvântată, am răspuns automat, iar capul încă mi se învârtea de la gustul vinului. A trecut în fața lui Enyo și i-a oferit pocalul; nu am rezistat tentației și mi-am lins degetele, să mai simt un pic gustul vinului care mi se vărsase acolo. Era delicios peste toate. Iar mirosul... mirosul îmi era cunoscut, dar, amețită cum mă simțeam, nu am reușit să mă concentrez suficient încât să-mi dau seama unde mai simțisem aroma asta incredibilă.

Într-o clipită Afrodita a trecut pe la fiecare puști din cerc și i-a dat să guste din pocal. Am privit-o cu atenție și mi-am dorit să mai pot bea un pic atunci când ea s-a întors la masă. A ridicat din nou pocalul.

— Măreață și magică zeiță a Noptii și a lunii pline, care se avântă prin tunet și furtună, păstoriță a spiritelor și a Străbunilor, frumoasă și splendidă, căreia trebuie să i se supună până și cei mai străvechi, ajută-ne!

Umple-ne cu forța, cu magia și cu puterea ta!

Apoi a ridicat pocalul și am privit-o plină de invidie cum l-a băut până la ultima picătură. Când a terminat de băut, s-a auzit din nou muzica. Pe ritmul acesteia a luat-o înapoi în jurul cercului, dansând, râzând, în timp ce stingea fiecare lumânare în parte și își lua rămas bun de la fiecare element. Și nu știu cum se face că, în timp ce se mișca în jurul cercului, vederea mi s-a închețat pentru că am văzut ca prin ceață cum corpul i se schimbă și am avut sentimentul că o văd din nou pe Neferet, numai că acum era varianta mai tânără, nerafinată, a Marii Preotese.

— Bucuroși de întâlnire, drum bun și să ne revedem bucuroși! a spus ea. Am răspuns cu toții; eu am strâns din ochi ca să-mi limpezesc vederea, iar imaginea ciudată a Afroditei - Neferet s-a destrămat, ca și arsura pe care o simțeam în frunte. Însă mai simțeam încă gustul vinului în gură. Era foarte ciudat. Mie nu-mi place alcoolul. Pe bune! Pur și simplu nu-mi place gustul. Însă vinul ăsta avea ceva delicios în el, mai delicios decât... trufele de ciocolată neagră Godiva. Știi că pare greu de crezut. Și totuși nu reușeam să înțeleg de ce îmi părea așa de cunoscut.

Apoi cercul s-a spart și cu toții au început să discute și să râdă. Luminile din tavan s-au aprins și explozia de lumină ne-a făcut pe toți să clipim. Am privit în partea opusă a cercului, ca să văd dacă Erik se mai uită la mine, dar privirea mi-a fost atrasă de ceva care se mișca lângă masă. Cel care stătuse prăvălit pe scaun și nemișcat pe parcursul ritualului începuse în

sfârșit să dea semne de viață. S-a smucit și a încercat cu greutate să se așeze în capul oaselor. Gluga de la mantia neagră i-a căzut pe spate și, spre uimirea mea, am zărit părul scărmanat, roșcovan spălăcit și fața excesiv de albă, durdulie și pistruiată.

Era stresantul ăla de Elliot! Ce ciudat că era aici. Ce voiau de la el Fiicele și Fiii Întunericului? Am privit din nou împrejur. Mda, după cum bănuisem, nu era nici urmă de tip urât sau tâmpițel. Toți, absolut toți, cu excepția lui Elliot, erau atrăgători. Era clar că n-avea ce căuta aici. Clipea des, căsca și dădea impresia că a tras pe nas prea multă tămâie. A ridicat mâna să-și șteargă nasul (o fi fost vreun muc din ăla după care îi plăcea să se scormonească) și i-am văzut bandajele albe de la încheieturi.
Ce mama naibii...?

Am simțit un fior cumplit pe șira spinării. Enyo și Deino stăteau aproape de mine și vorbeau cu însuflețire cu fata pe care spusese că o cheamă Pemphredo. M-am dus la ele și am așteptat un moment de respiro în conversația lor. M-am prefăcut că nu-mi simt stomacul ca un ghem, am zâmbit și am dat din cap în direcția lui Elliot.

— Ce face puștiul ăla acolo?

Enyo a privit spre Elliot, apoi și-a dat ochii peste cap.

— Nimic, e doar „frigiderul“ nostru din seara asta.

— Un ratat, a precizat Deino plină de scârbă față de Elliot.

— E mai mult uman, a spus Pemphredo dezgustată. Nu e de mirare că nu e bun decât pe post de snack-bar.

Am simțit cum mi se întoarce stomacul pe dos.

— Poftim? Ce vrei să spui? Frigider? Snack-bar?

Deino cea Teribilă și-a întors ochii de culoarea ciocolatei, plini de aroganță, spre mine.

— Așa le spunem ființelor umane, frigidere și snack-baruri. Știi la ce mă refer, mic dejun, prânz și cină.

— Sau vreuna dintre gustările dintre mese, s-a pisicit războinica Enyo.

— Eu tot nu..., am început, dar Deino m-a întrerupt.

— Haide, lasă! Nu te mai prefăc că nu ți-ai dat seama ce era în vin și că nu ți-a plăcut la nebunie gustul.

— Da, recunoaște, Zoey! Era limpede. L-ai fi dat pe tot peste cap; ți-a plăcut chiar mai mult decât nouă. Te-am văzut cum ți-l lingeai de pe degete, a spus Enyo aplecându-se până foarte aproape de mine, ca să-mi privească Semnul.

— Asta înseamnă că ești o ciudată, nu crezi? Cum, necum, ești și novice, și vampir în același timp și ai fi vrut mai mult decât o înghițitură din

sângele puștiului ăluia.

— Sânge? am spus cu o voce pe care nu mi-am recunoscut-o. Cuvântul „ciudată“ îmi răsuna încă în minte fără încetare.

— Da, sânge, a replicat Teribila.

M-a luat cu frisoane, le-am evitat privirile cu tâlc și am privit-o direct în ochi pe Afrodita. Stătea în partea cealaltă a încăperii și vorbea cu Erik. Privirile ni s-au încrucișat și mi-a zâmbit ușor, cu subînțeleș. Avea din nou pocalul în mână și l-a ridicat în semn de salut abia schițat spre mine, înainte să ia o sorbitură, să se întoarcă spre Erik și să râdă la vorbele lui.

Cu greu mi-am ținut firea, am inventat o scuză oarecare față de Războinica, de Teribila și de Viespe și am ieșit liniștită din încăpere. În clipa în care am închis în urma mea ușa grea de lemn a sălii de recreere am luat-o înnebunită, orbește la fugă. Nu știam încotro mă duc, știam doar că vreau să mă fac nevăzută.

Am băut sânge, sângele puștiului ăluia oribil, și mi-a plăcut! Și mai rău de atât era că mirosul îmi părea cunoscut pentru că îl mai simțisem atunci când Heath se mânjise de sânge pe mâini. Nu fusesem atrasă de un nou parfum cu care își dăduse, ci de sângele lui. Și îl mai simțisem și ieri pe hol, când Afrodita îi crestase coapsa lui Erik și îmi dorisem să-i ling și eu sângele.

Eram o ciudățenie a naturii.

Am simțit că nu mai pot să respir, m-am prăbușit pe piatra rece a zidului exterior al școlii, cu respirația întretăiată, și am vomitat și sufletul din mine.

Capitolul 17

Tremurând toată, m-am șters la gură cu dosul mâinii și m-am îndepărtat târâș de pata de vomă (am refuzat să arunc măcar o privire la ce vomitasem și să văd cum arată); am ajuns la un stejar uriaș crescut atât de aproape de zid, încât jumătate dintre crengile sale atârnav dincolo de el.

M-am sprijinit de copac și m-am concentrat să nu mi se facă iar rău.

Ce făcusem? Ce se întâmpla cu mine?

Deodată, de undeva dintre crengile stejarului am auzit un mieunat. Mă rog, nu era mieunatul normal, cum îl știm cu toții, pisicesc. Era mai degrabă un miorl-aau-miorl-aau morocănos și sforăitor.

M-am uitat în sus. Pe o creangă mare, sprijinită de zid, era o pisicuță roșcată. Se uita fix la mine cu ochii ei imenși și avea un aer posac.

— Cum ai ajuns acolo?

— Miorl-aau, a făcut ea, a strănutat și a făcut câțiva pași mici de-a lungul crengii, încercând în mod evident să se apropie de mine.

— Hai, pis, pis, pis, am ademenit-o.

— Mior-la-aau, a miorlăit ea, târându-se încă puțin spre mine.

— Hai, încă un pic, fetița! Hai, pune-ți lăbuțele pe aici!

Da, recunosc, încercam să uit că eram terorizată și mă concentram pe salvarea pisicii, dar adevărul e că nu mă puteam gândi la ce se petrecuse cu câteva clipe în urmă. Cel puțin nu acum. Era prea curând, prea proaspăt. Așa că pisica era un mod excelent de a uita și, în plus, îmi părea cunoscută.

— Hai, fetița, hai..., am continuat eu să-i vorbesc și mi-am înfipt vârful balerinului în zidul dur de cărămidă; am reușit să mă ridic suficient încât să apuc să mă prind de partea cea mai lăsată a crengii pe care stătea pisica. Apoi m-am folosit de creangă ca de o sfoară ca să urc și mai sus spre zid, vorbindu-i în timpul ăsta neîncetat pisicii care mi se tot văicărea.

În sfârșit, am reușit să ajung la ea cu mâna. Ne-am privit fix un răstimp și m-am întrebat dacă știa ce făcusem. Oare își dădea seama că tocmai băusem sânge și că îmi plăcuse? Oare îmi simțea respirația mirosind a vomă cu sânge? Oare arătam altfel? Îmi crescuseră colți? (Știu, ultima întrebare era stupidă. Vampirii adulți nu au colți, dar totuși...)

A făcut „mior-la-aau“ la mine din nou și s-a mai apropiat un pic. Am întins mâna și am scărpinat-o pe cap, ceea ce a făcut-o să-și dea urechile pe spate, să închidă ochii și să toarcă.

— Parcă ai fi o leoaică mică, i-am spus. Vezi ce frumușică ești dacă nu te mai vaiți?

Apoi am clipit uimită, pentru că mi-am dat seama de unde o știam.

— Te-am visat.

Zidul de greață și teamă care mă apăsa a fost străpuns de o rază de fericire.

— Tu ești pisica mea!

Pisica a deschis ochii, a căscat și a strănutat din nou, de parcă ar fi făcut un comentariu în legătură cu motivul pentru care îmi luase atât de mult timp să îmi dau seama. Nu fără efort am reușit să mă cațăr cu un icnet sus pe zid, pe partea mai lată, lângă creanga pe care era cocoțată pisica. Cu un suspin de mătă a sărit cu delicatețe de pe creangă pe marginea zidului, a pășit cu lăbuțele ei micuțe și albe până la mine și mi s-a cuibărit în poală. Ce altceva puteam să fac decât s-o mai scarpin puțin pe cap? A închis ochii și a început să toarcă tare. Am mângâiat-o și am încercat să domolesc furtuna din mintea mea. Mirosea a ploaie, însă noaptea era neobișnuit de călduroasă pentru sfârșitul lui octombrie și mi-am dat capul pe spate,

respirând adânc și lăsând lumina argintie a lunii care arunca priviri furișe printre nori să mă liniștească.

M-am uitat la pisică.

— Ei, uite, Neferet a spus să stăm în lumina lunii. Am privit din nou cerul nopții.

— Ar fi și mai bine dacă s-ar da la o parte norii ăia proști, dar mă rog... Abia rostisem cuvintele astea, când o pală de vânt a șuierat în jurul meu și a alungat norii delicați.

— Mersi, am strigat eu tare în eter. Vântul ăsta a picat la tanc. Pisica a mormăit, atrăgându-mi atenția că avusesem obrăznicia să uit s-o mai scarpin.

— Cred că am să te numesc Nala, pentru că ești o micuță leoaică, i-am spus reluându-mi scărpinatul. Știi, fetiță, cât de mult mă bucur că te-am găsit azi? Chiar aveam nevoie să mi se întâmple ceva bun după noaptea pe care am avut-o. Ai fi uimită...

Dintr-odată am simțit un miros ciudat. Era atât de ciudat, că am amuțit. Ce e asta? Am adulmecat și mi-am încrețit nasul. Mirosea a prăfos, a vechi. Mirosea a casă părăsită sau a subsol de demult, care te băga în sperieți. Nu era deloc un miros plăcut, dar nici nu era atât de scârbos încât să-mi vină să icnesc. Pur și simplu era aiurea. Parcă nu avea ce căuta aici, în aer liber, noaptea.

Apoi am zărit ceva cu coada ochiului. Am privit în josul zidului lung și șerpuitor de cărămidă. Și am văzut o fată care stătea în picioare, oarecum cu spatele la mine, de parcă nu se hotăra încotro s-o ia. Lumina lunii și noua mea capacitate de vampir novice, îmbunătățită, de a vedea în întuneric mi-au permis s-o văd, deși în partea asta a zidului nu erau felinare. Eram încordată. Oare mă urmărise una dintre nesuferitele alea de Fiice ale Întunericului? Nu aveam niciun chef să mai am de-a face cu porcăriile lor în noaptea asta.

Probabil că am dat glas mârâitului pe care credeam că l-am scos în minte, pentru că fata s-a uitat în sus spre locul în care stăteam eu pe marginea zidului.

Am icnit de uimire și m-au cuprins fiorii.

Era Elizabeth! Elizabeth Fărănumedefamilie, care se presupune că murise.

Când m-a văzut, ochii ei de un roșu straniu, strălucitor s-au mărit, apoi a scos un sunet ciudat, ascuțit, după care s-a răsucit și a dispărut în noapte cu o viteză supraomenească.

În aceeași clipă Nala și-a arcuit spatele și a sâsâit cu atâta forță, încât i-a tremurat trupușorul.

— Stai liniștită! Stai liniștită, am spus întruna, încercând s-o liniștesc și pe ea și să mă liniștesc și pe mine.

Amândouă tremuram, iar Nala încă mai mârâia încetișor, din gât.

— Nu putea fi o fantomă. N-avea cum. Era doar... doar... un copil dubios.

Probabil că am speriat-o și...

— Zoey, Zoey, tu ești?

Am tresărit și mai că am căzut de pe zid. Pentru Nala deja a fost prea mult.

A sâșâit iar ca lovită de streche și a sărit cu agilitate din poala mea pe pământ. Speriată de moarte, m-am prins de creangă ca să-mi recapăt echilibrul și am mijit ochii să văd ceva în întuneric.

— Cine... cine e? am strigat, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul.

M-am trezit orbită de fasciculele a două lanterne îndreptate direct spre mine.

— Ba da, ea e! Ce crezi, că nu-i recunosc vocea prietenei mele celei mai bune? Hai, mă, că nu e plecată de atât de mult timp!

— Kayla? am spus încercând să-mi protejez ochii cu mâna, care îmi tremura nebunește, de lumina lanternelor.

— Ți-am spus eu c-o găsim? s-a auzit vocea unui tip. Mereu te dai bătută prea repede.

— Heath? Cred că visam.

— Mda! Uhuu! Te-am găsit, păpușă! a strigat Heath și chiar și în lumina cumplită a lanternei l-am văzut cum se aruncă pe zid și se urcă în grabă, ca o maimuță fotbalistă, înaltă și blondă.

Teribil de ușurată că era el, nu vreun baubau, i-am strigat:

— Heath! Ai grijă, să nu cazi și să-ți rupi ceva.

Asta în cazul în care nu cădea în cap, că atunci probabil n-ar fi pățit nimic.

— Eu? Niciodată! a spus el cățărându-se pe zid și așezându-se lângă mine, cu picioarele de-o parte și de alta a zidului.

— Hee, ia uite, Zoey, uită-te la mine! Sunt stăpânul lumii! a strigat el și și-a întins brațele, rânjind prostește și suflându-mi în față damf de alcool.

Nu e de mirare că nu mai voisem să ies cu el.

— Hai, mai lasă-mă; nu e cazul să faci permanent bășcălie de mine că am fost îndrăgostită de Leonardo.

L-am fulgerat cu privirea și în felul ăsta m-am simțit eu însămi, cum nu mi se mai întâmplase de câteva ore bune.

— De fapt, am fost îndrăgostită și de tine, spre nefericirea mea. Diferența e că nu m-a ținut atât de mult cu tine și în plus tu nu ai făcut o grămadă de filme îndoielnice, dar meseriașe.

— Nu-mi spune că încă mai ești supărată din cauza lui Dustin și a lui

Drew. Dă-i încolo! Sunt niște handicapați, a spus Heath și mi-a aruncat privirea lui de cățeluș, drăgălașă foc când era în clasa a opta. Păcat că de vreo doi ani încoace i se cam terminase drăgălășenia.

— Mă rog, treaba e că am venit până aici să te umflam.

— Ce? am clătinat din cap și l-am privit cruciș. Stai așa! Stingeți lanternele alea! Îmi termină ochii!

— Dacă le stingem, nu te mai vedem, a spus Heath.

— Bine, atunci dați-le din ochii mei. Ce știu eu, îndreptați-le spre încolo, am arătat eu cu mâna departe de școală și de mine.

Heath a îndreptat fasciculul luminos al lanternei pe care o ținea strâns în mână spre bezna din jur, imitat apoi și de Kayla. Astfel am putut să-mi las mâna în jos, constatând cu încântare că nu-mi mai tremură, și am reușit să privesc normal. Heath a făcut ochii mari când mi-a văzut Semnul.

— Ia uite! E colorată de tot. Drace! E ca... ca... la televizor. Era plăcut să vezi că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Heath era în continuare el însuși, un tip drăguț, dar nu tocmai regele neuronilor.

— Hei, și cu mine cum rămâne? Sunt și eu pe aici, ce naiba! a strigat Kayla. Ajutați-mă și pe mine să urc, dar cu grijă. Stai să-mi las geanta cea nouă jos. Hm, ar fi bine să-mi las și pantofii aici. Zoey, n-o să-ți vină să crezi ce reduceri ai ratat ieri la Bakers. Au scos toată încălțăminte de vară cu reduceri masive. Reduceri adevărate. Șaptezeci la sută! Mi-am luat cinci perechi de...

— Ajut-o, i-am spus lui Heath. Mai repede. Numai așa îi mai închizi gura. Mda. Unele lucruri chiar nu se schimbă.

Heath s-a întors repede pe burtă, apoi s-a aplecat să-i întindă mâinile Kaylei. Ea i le-a apucat cu un chicotit și s-a lăsat trasă în sus pe marginea zidului, lângă noi. Și în timp ce ea chicotea, iar el o trăgea în sus, am observat felul inconfundabil în care Kayla zâmbea stânjenită, chicotea și se înroșise. Era evident ce se întâmpla, la fel de evident ca imposibilitatea ca eu să ajung vreodată matematician. Kaylei îi plăcea de Heath. Mă rog, nu-i plăcea și atât, ci îi plăcea pe bune.

Dintr-odată comentariul făcut de Heath cu un aer vinovat că mă înșelase la petrecerea la care nu fusesem era limpede ca bună ziua.

— Ce mai face Jared? am întrebat-o brusc, punând capăt astfel chicotelilor morii stricate de Kayla.

— Presupun că bine, a spus ea fără să mă privească în ochi.

— Presupui?

A dat din umeri și am văzut că pe sub jacheta de piele foarte drăguță purta

maieuțul crem din dantelă căruia îi ziceam „tricoul cu țâțe“, nu doar pentru că lăsa la vedere decolteul, dar mai era și de culoarea pielii, așa că dădea impresia că arată și mai multe.

— Habar n-am. Nu prea am mai vorbit de câteva zile încoace. Tot nu s-a uitat la mine, dar a aruncat o privire spre Heath, care avea un aer absent, dar, ca să fiu sinceră, așa era Heath întotdeauna. Care va să zică cea mai bună prietenă a mea se dădea la prietenul meu. Chiar mă enervasem și pentru o clipă mi-am dorit să nu mai fie așa o noapte plăcută și călduroasă. Mi-am dorit să fie frig, iar Kaylei să-i înghețe instantaneu sânii ăia supra-dezvoltați.

Dintr-odată s-a pornit un vânt dinspre nord care s-a agitat furios în jurul nostru și aproape mi-a dat fiori.

Ca să nu bată la ochi, Kayla și-a strâns jacheta în jurul corpului și s-a hlizit din nou, de data asta nervoasă, nu din cochetărie, ocazie cu care am simțit iar un damf de bere și încă ceva. Era un miros pe care îl simțisem atât de curând, încât m-a surprins că nu-l recunoscusem imediat.

— Kayla, ai băut și pe deasupra ai mai și fumat?

A tremurat și a clipit spre mine ca un iepuraș tare lent.

— Numai vreo câteva. Ăă, beri, vreau să zic. Și, ăă, Heath a fumat o țigărică cu marijuana și cum mi-era foarte, foarte frică să vin încoace am tras și eu câteva fumuri.

— Avea nevoie de un întăritor, a spus Heath, dar cuvintele cu mai mult de două silabe îi pun mari probleme, deci s-a auzit mai degrabă ceva de genul „într-itor“.

— Și tu de când te-ai apucat să fumezi marijuana? l-am întrebat pe Heath.
A rânjit.

— Nu e nici-o o scofală, Zo. Din când în când mai trag și eu câte una. Sunt mai puțin dăunătoare decât țigările cu tutun.

Nu puteam să sufăr să-mi zică Zo.

— Heath, am spus eu încercând să fiu calmă. Nu sunt mai puțin dăunătoare decât țigările cu tutun și, chiar dacă e așa, nu are importanță. Țigările sunt o scârboșenie și pot provoca moartea. Și acum, pe bune, cei mai mari ratați din școală fumează marijuana. Asta pe lângă faptul că nu-ți permiți să-ți mai distrugi și alți neuroni, și mai că era să adaug și „spermatozoizi“, dar nu voiam să ating subiectul ăsta. Cu siguranță avea să mă înțeleagă greșit dacă făceam aluzie la bărbăția lui.

— Nț, nț, a făcut Kayla.

— Poftim, Kayla?

Încă își mai ținea jacheta strânsă în jurul corpului. Privirea ei evoluase de

la cea de iepuraș amărât la cea de pisică vicleană și cu coada zbârlită. Am recunoscut schimbarea. Făcea tot timpul așa cu oamenii pe care îi considera din afara grupului ei de prieteni. Mă scotea din sărite și-mi venea să strig la ea să nu mai fie așa de nesuferită. Și acum făcea așa și cu mine?

— Am spus nț, nț pentru că nu numai ratații fumează sau cel puțin nu doar din când în când. Îți știi pe tipii ăia meseriași rău care joacă pe post de running-back la Union, Chris Ford și Brad Higeons? I-am văzut la petrecerea lui Katie noaptea trecută și fumau.

— Hei, nu sunt chiar așa de meseriași, a spus Heath. Kayla nu l-a luat în seamă și a continuat:

— Și din când în când fumează și Morgan.

— Morgan? Adică Morgie alias „pardon, eu sunt din familia Tigette“? Da, eram supărată pe K, dar bârfa de calitate nu e de ignorat.

— Mda. Și în plus și-a pus piercinguri în limbă și în..., K a dat din buze, „clitoris“. Îți dai seama cât trebuie să fi durut?

— Ce? În ce și-a pus piercing? a întrebat Heath.

— Nimic, am spus eu și K într-un glas, dând, în mod ciudat, impresia pentru o clipă că suntem din nou cele mai bune prietene, ca pe vremuri.

— Kayla, te abați de la subiect. Să reluăm. Jucătorii de la Union întotdeauna au cochetat cu drogurile. Se aude? Adu-ți aminte că se umflau de steroizi, motiv pentru care ne-a luat șaisprezece ani să-i batem.

— Haaaide, Tigrii! Suntem buni, i-am snopit p-ăia de la Union! a exclamat Heath.

M-am întors spre el și am dat ochii peste cap.

— Iar Morgan se vede treaba că a luat-o razna dacă și-a făcut piercing... - am aruncat o privire spre Heath și am reformulat - pe corp și s-a mai luat și de fumat. Dă-mi și mie un exemplu de om normal care fumează.

K s-a gândit o clipă.

— Eu!

Am oftat.

— Mă, mie nu mi se pare prea înțelept.

— Ei, nu le știi tu chiar pe toate, a spus ea cu același licăr răutăcios în ochi.

Mi-am mutat privirea de la ea la Heath și apoi din nou la ea.

— Sigur, ai dreptate. Nu le știu eu chiar pe toate.

Privirea ei răutăcioasă a căpătat un aer speriat, apoi a redevenit răutăcioasă și nu am putut să n-o compar cu Stevie Rae; deși n-o cunoșteam decât de câteva zile, aș fi băgat mâna în foc că nici-odată în viața ei nu s-ar da la

prietenul meu, fie că era fostul sau nu. De asemenea, nu credeam că ar fi fugit de mine și că ar fi fost în stare să se poarte cu mine ca și când aș fi fost un monstru, exact când aveam mai mare nevoie de ea.

— Cred că ar fi bine să pleci, i-am spus Kaylei.

— Bine, a răspuns ea.

— Și poate că ar fi bine să nu mai vii pe aici.

A ridicat dintr-un umăr, așa încât i s-a deschis jacheta. Am zărit cum îi alunecă breteaua subțire de la maiou pe umăr și am văzut clar că nu poartă sutien.

— Mă rog, a spus ea.

— Heath, ajut-o să coboare!

Heath se pricepea foarte bine la urmat instrucțiuni simple, așa că a lăsat-o pe Kayla jos. Ea a înșfăcat lanterna și s-a uitat în sus la noi.

— Grăbește-te, Heath! Mi se face frig rău.

Apoi s-a răsucit pe călcâie și a pornit îmbufnată spre drum.

— Ăă - a spus Heath un pic jenat - chiar că s-a făcut frig dintr-o-dată.

— Mda, acum poate să se oprească, am spus eu cu gândul aiurea și aproape nici n-am remarcat când, deodată, vântul s-a oprit.

— Auzi, ăă, Zo! Eu chiar am venit să te scot de aici.

— Ba nu.

— Ăă? a făcut Heath.

— Heath, uită-te un pic la fruntea mea!

— Mda, ai semiluna asta. Și e colorată de tot, o treabă ciudată, pentru că mai înainte nu era așa.

— Ei, acum este. Heath, uite ce e, concentrează-te! Am fost însemnată. Asta înseamnă că trupul meu suferă Transformarea în urma căreia devin vampir.

Privirea lui Heath s-a mutat de la Semnul meu și apoi mi-a străbătut corpul. Am văzut că a rămas un moment fixă pe sânii mei și apoi pe picioare, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că le aveam goale până aproape sus de tot, pentru că mi se ridicase rochia când m-am cățarat sus pe zid.

— Zo, indiferent ce se întâmplă cu corpul tău, nu mă deranjează. Pe bune, arăți marfă. Mereu ai fost frumoasă, dar acum arăți ca o zeiță.

Mi-a zâmbit și mi-a atins ușor obrazul, amintindu-mi astfel de ce îmi plăcea de atâta timp. În ciuda defectelor lui, Heath putea să fie foarte dulce și întotdeauna mă făcea să mă simt foarte frumoasă.

— Heath, am spus cu blândețe. Îmi pare rău, dar lucrurile s-au schimbat.

— Pentru mine, nu.

Total pe neașteptate s-a aplecat, și-a plimbat mâna în sus pe piciorul meu și m-a sărutat.

M-am tras înapoi și l-am apucat de încheietură.

— Heath, încetează! Încerc să am o discuție cu tine.

— Ce-ar fi ca tu să discuți și eu să te sărut? a șoptit el. Voiam să-l opresc din nou.

Însă apoi am simțit.

I-am simțit pulsul cu degetele.

Era asurzitor și accelerat. Jur, puteam să i-l aud. Și când s-a aplecat spre mine să mă sărute din nou, i-am văzut vena de pe gât. Se mișca și pulsa cu forță, în timp ce sângele îi era pompat prin corp. Sânge... Buzele lui le-au atins pe ale mele și mi-am amintit gustul sângelui din pocal. Sângele acela fusese rece și amestecat cu vin și provenea de la un puști slab și ratat, un zero absolut. Sângele lui Heath avea să fie fierbinte, hrănitor... dulce... mai dulce decât al Frigiderului Elliot...

— Ah! La naiba, Zoey! M-ai zgâriat! Și-a smuls încheietura din mâna mea.

— La dracu', Zo îmi curge sânge. Dacă nu voiai să te sărut, trebuia să-mi spui.

Și-a dus încheietura însângerată la gură și a supt picătura de sânge care îi lucea acolo. Apoi și-a ridicat privirea spre mine și a înghețat. Avea sânge pe buze. Îi simțeam mirosul, era ca vinul, numai că mult mai bun, infinit mai bun. Aroma lui m-a învăluit și mi s-a făcut pielea de găină.

Voiam să-l gust. Voiam să-l gust mai mult decât orice altceva din viața mea.

— Vreau..., m-am auzit șoptind cu o voce necunoscută mie.

— Da...? a răspuns Heath, de parcă ar fi fost în transă. Da... tot ce vrei tu. Fac tot ce vrei tu.

De data asta eu m-am aplecat spre el și i-am atins buzele cu limba, gustând din picătura de sânge care, odată ce mi-a invadat gura, a explodat într-o arșiță, o senzație și un val de plăcere pe care nu o mai simțisem niciodată.

— Mai vreau, am spus cu o voce răgușită.

Heath și-a ridicat încheietura spre mine, de parcă ar fi amuțit și tot ce mai putea face era să dea din cap. Abia dacă mai sângera puțin și, când am lins firisorul stacojiu, Heath a scos un geamăt. Cred că atingerea limbii mele a provocat o reacție, pentru că imediat sângele a început să-i picure, iute... iute... Când i-am dus încheietura la gură și mi-am lipit buzele de pielea lui caldă, mâinile îmi tremurau. M-am înfiorat și am gemut de plăcere și...

— Dumnezeu! Ce-i faci?

Vocea Kaylei căpătase accente stridente și a pătruns prin ceața stacojie care
îmi învăluia capul.

Am dat drumul încheieturii lui Heath, ca și când m-ar fi ars.

— Pleacă de lângă el! a țipat Kayla. Lasă-l în pace! Heath a rămas
nemișcat.

— Du-te, i-am spus. Du-te și să nu te mai întorci niciodată.

— Nu, a spus el, părând ciudat de lucid.

— Ba da. Pleacă de aici!

— Dă-i drumul! a țipat Kayla.

— Kayla, dacă nu-ți ții gura, zbor la tine și îți sug până la ultima picătură
de sânge din corpul ăla de vacă trădătoare! m-am stropșit eu la ea.

A chițăit și a luat-o din loc. M-am întors din nou spre Heath, care încă se
uita fix la mine.

— Acum trebuie să pleci și tu.

— Nu mi-e teamă de tine, Zo.

— Heath, mi-e mie teamă cât pentru amândoi.

— Dar mie nu-mi pasă ce ai făcut. Te iubesc, Zoey. Te iubesc mai mult
decât te-am iubit vreodată.

— Termină odată!

Nu voisem să-l sperii, dar forța vorbelor mele l-a făcut să tresară. Am
înghițit cu putere și mi-am liniștit vocea.

— Te rog, pleacă!

Apoi, căutând o cale să-l conving să plece, am adăugat:

— Kayla s-a dus probabil să caute un polițist. Niciunul dintre noi nu are
nevoie de așa ceva.

— Bine, plec. Dar n-am să stau departe de tine.

M-a sărutat iute și apăsat. M-a cuprins un fior de plăcere aprigă când am
simțit gustul de sânge pe care încă îl aveam amândoi pe buze. Apoi a
alunecat în jos pe zid și s-a făcut nevăzut în întuneric, până când n-am mai
văzut din el decât un punctuleț luminos de la lanternă și până la urmă nici
măcar atât.

Nu voiam să mă gândesc la asta. Nu încă. Cu mișcări metodice, ca un
robot, m-am ținut de creangă în timp ce coboram. Îmi tremurau atât de tare
genunchii, încât am reușit să merg numai câțiva pași, până la copac, m-am
prăbușit pe pământ și m-am lipit cu spatele de coaja lui străveche, unde mă
simțeam la adăpost. Nala a apărut din senin și mi-a sărit în poală de parcă
ar fi fost pisicuța mea de ani de zile, nu doar de câteva minute, iar când am
început să plâng în hohote, s-a târât din poală spre pieptul meu și și-a lipit
fața caldă de obrazul meu șiroind de lacrimi.

După mult timp, așa mi s-a părut mie, hohotele de plâns s-au transformat în sughituri și mi-a părut rău că fugisem din sala de recreere fără geantă.

Aveam mare nevoie de o batistută.

— Poftim. Cred că ți-ar prinde bine.

Nala s-a arătat nemulțumită când am tresărit, la auzul vocii. Am clipit printre lacrimi și am văzut că cineva îmi întindea un șervețel.

— Mm... mersi, am spus eu și mi-am șters nasul.

Cu plăcere, a spus Erik Night.

Capitolul 18

— Te simți bine?

— Mda, mă simt bine. Cum nu se poate mai bine, am mințit eu.

— N-aș prea zice, a replicat Erik. Pot să mă așez?

— Te rog, am spus eu fără vlagă.

Puteam să jur că am nasul roșu. Bineînțeles că îmi curgeau muci când s-a apropiat el și mă cuprindea bănuiala că fusese martor, cel puțin parțial, și la coșmarul dintre mine și Heath. Lucrurile se înrăutățeau și mai mult. L-am privit și mi-am spus: Ce mama naibii, hai s-o ținem tot așa!

— În caz că nu ți-ai dat seama, eu eram cea care a asistat la scena dintre tine și Afrodita ieri pe hol.

Fără nici-o ezitare a spus:

— Știu, și mi-aș dori să nu fi asistat la ea. Nu vreau să-ți formezi o părere greșită despre mine.

— Și cam care ar fi această părere?

— Că între mine și Afrodita e mai mult decât e de fapt.

— Nu e treaba mea, am răspuns. A dat din umeri.

— Vreau doar să știi că noi doi nu mai suntem împreună. Mi-a venit să spun că Afrodita nu părea să fie la curent, dar apoi m-am gândit la ceea ce se petrecuse între mine și Heath și am realizat surprinsă că poate nu ar trebui să-l judec prea dur pe Erik.

— Bine, am înțeles, nu sunteți împreună, am spus.

A stat tăcut lângă mine un răstimp, iar apoi, când a vorbit din nou, mi s-a părut aproape iritat.

— Afrodita nu ți-a spus că este sânge în vin. Nu era întrebare, dar eu am răspuns oricum:

— Nu.

A clătinat din cap și am văzut cum i se încordează fălcile.

— A zis că o să-ți spună. A zis că o să te anunțe în timp ce te schimbi și că, dacă nu ești de acord, poți să nu bei din pocal.

— Ei, bine, a mințit.

— Nici nu mă surprinde, a replicat el.

— Chiar așa?

Am simțit cum mă cuprinde furia.

— Totul a fost aiurea de la bun început. Mai întâi sunt obligată să particip la ritualul Fiicelor Întunericului, unde mi se dă să beau sânge fără să mi se spună. Apoi mă întâlnesc cu aproape-fostul meu prieten, care din întâmplare este sută la sută uman, și nimeni nu s-a deranjat să-mi spună că cea mai mică picătură de sânge de-a lui face din mine un... un... monstru.

Mi-am mușcat buzele și am încercat să-mi stăpânesc mânia, ca să nu izbucnesc iar în plâns. De asemenea, am hotărât să nu suflu o vorbă cum că aș fi avut sentimentul că am văzut fantoma lui Elizabeth; ar fi fost deja prea multă bizarerie pentru o singură noapte.

— Nu ți-a explicat nimeni pentru că nu ar fi trebuit să ți se întâmple mai devreme de clasa a șasea, a spus el domol.

— Ce? am exclamat eu, redevenind măiastră într-ale exprimării.

— De obicei nu apare pofta de a bea sânge înainte de clasa a șasea și până nu ești aproape complet Transformată. Din când în când mai auzi de un elev în clasa a cincea care se lovește mai devreme de problema asta, dar nu se întâmplă prea des.

— Stai puțin, ce vrei să spui?

Am simțit de parcă mi-ar fi bâzâit în cap un roi de albine.

— În clasa a cincea începi să înveți despre pofta de a bea sânge și alte lucruri cu care se confruntă vampirii, iar apoi, în ultimul an, pe asta se axează școala, pe asta și pe materia în care îți alegi tu să te specializezi.

— Bine, dar eu sunt abia în clasa a treia, sunt însemnată abia de câteva zile.

— Da, dar Semnul tău este diferit, și tu ești diferită, a venit replica lui.

— Nu vreau să fiu diferită!

Mi-am dat seama că am ridicat tonul și mi-am stăpânit vocea.

— Tot ce vreau eu este să înțeleg cum să trec cu bine prin asta, ca toți ceilalți.

— E prea târziu, Z, a spus el.

— Și acum ce e de făcut?

— Cred că cel mai bine ar fi să vorbești cu mentorul tău. Neferet e mentorul tău, nu?

— Mda, am zis eu necăjită.

— Haide, nu mai fi tristă. Neferet este extraordinară. Foarte rar mai acceptă să fie mentorul novicilor, deci presupun că are mare încredere în tine.

— Știu asta. Numai că mă simt...

De fapt, cum mă simțeam când mă gândeam să vorbesc cu Neferet despre cele petrecute în noaptea asta? Mă simțeam jenată. Mă simțeam de parcă aș fi avut doisprezece ani și ar fi trebuit să-i spun prafului de sport că mi-a venit ciclul și că trebuie să mă duc la vestiare să-mi schimb șortul. Am privit pieziș spre Erik. Era lângă mine, superb, atent, perfect. La naiba! Nu puteam să-i spun lui așa ceva. În loc de asta am izbucnit:

— Ca o proastă! Mă simt ca o proastă.

Ceea ce nu era o minciună, dar în primul rând, pe lângă jenată și proastă, mă simțeam înspăimântată. Nu-mi doream să mi se întâmple chestia asta care făcea adaptarea mea imposibilă.

— Nu te mai simți proastă! De fapt, ești cu mult peste noi, ceilalți.

— Deci... - am șovăit, după care am tras adânc aer în piept și am continuat grăbită - ți-a plăcut gustul sângelui din pocal din noaptea asta?

— Uite cum a fost. Am participat la primul Ritual al Lunii Pline împreună cu Fiicele Întunericului la sfârșitul clasei a treia. Cu excepția „frigiderului“ din noaptea aia, eu eram singurul elev de clasa a treia, ca și tine în seara asta.

A râs ușor, nu pentru că ar fi fost ceva amuzant.

— M-au invitat doar pentru că m-am calificat în finala con-cursului de monologuri din Shakespeare și a doua zi mă duceam la concurs la Londra.

M-a privit ușor stânjenit.

— Nimeni din Casa Noptii nu mai reușise să ajungă până la etapa de la Londra. Era o chestie importantă.

A clătinat din cap autoironic.

— De fapt, și eu credeam că sunt o chestie importantă. Și așa Fiicele Întunericului m-au invitat să mă alătur lor, lucru pe care l-am și făcut. Știam de chestia cu sângele. Mi s-a dat posibilitatea să refuz, dar n-am făcut-o.

— Și ți-a plăcut?

De data asta chiar râdea amuzat.

— Am icnit și am vomitat până n-am mai putut. Era cel mai dezgustător lucru din viața mea.

Am oftat adânc. Mi-a căzut capul în piept și mi-am afundat fața în palme.

— Nu mă ajuți deloc.

— Pentru că ție ți s-a părut bun?

— Bun e puțin spus, am zis, cu fața încă afundată în palme. Spui că ție ți s-a părut cel mai dezgustător lucru din viața ta? Mie mi s-a părut cel mai delicios lucru din viața mea. De fapt, cel mai delicios până să..., m-am oprit când mi-am dat seama ce eram pe cale să spun.

— Până să guști sânge proaspăt? m-a întrebat el cu blândețe. Am dat din cap. Eram prea înfricoșată să vorbesc.

M-a prins de mâini, ca să mi le iau de pe față. Apoi mi-a pus un deget sub bărbie, forțându-mă să-l privesc în ochi.

— Nu trebuie să te simți stânjenită sau rușinată. E normal.

— Nu e normal să-ți placă la nebunie gustul sângelui. Cel puțin, nu pentru mine.

— Ba da, este. Toți vampirii trebuie să se confrunte cu nevoia de a bea sânge, a zis el.

— Eu nu sunt vampir!

— Poate că nu... încă. Dar nici nu ești ca orice novice și nu e nimic rău în asta. Ești deosebită, Zoey, și acesta poate fi un lucru extraordinar.

Și-a luat ușor degetul de pe bărbia mea și a desenat cu blândețe o pentagramă pe Semnul meu colorat, cum făcuse și mai devreme. Mi-a plăcut senzația atingerii lui pe piele, a fost caldă și ușor aspră. Mi-a mai plăcut și că prezența lui nu îmi stârnea toate acele reacții ciudate pe care le avusesem în prezența lui Heath. Vreau să spun că nu auzeam cum îi era pompat sângele prin vene și nici nu-i simțeam pulsul pe gât. Nu că m-ar fi deranjat dacă mă săruta...

La naiba! Oare deveneam un vampir-târfuliță? Ce avea să urmeze? Că niciun mascul din nici-o specie (și aici ar putea intra și Damien) nu avea să mai fie în siguranță în preajma mea? Poate că ar trebui să evit orice tip până mă lămuresc ce mi se întâmplă și știu sigur că pot să mă controlez. Apoi mi-am amintit că de fapt asta tot făcusem, încercasem să evit pe toată lumea, motiv pentru care sfârșisem aici.

— De ce ai venit aici, afară, Erik?

— Am venit după tine, a spus el fără ocolișuri.

— De ce?

— Mi-am dat seama că Afrodita te-a păcălit și m-am gândit că o să ai nevoie de un prieten. Ești colegă de cameră cu Stevie Rae, nu?

Am încuviințat din cap.

— Da, mă gândisem să o caut pe ea și s-o trimit după tine, dar nu știam dacă vrei să afle despre..., a făcut el o pauză și a schițat un gest spre sala de recreere.

— Nu! Nu... nu vreau să știe, m-am bâlbâit eu din cauza vitezei cu care

vorbisem.

— Așa m-am gândit și eu. De-aia te-ai pricopsit cu mine. Mi-a zâmbit și apoi m-a privit cam jenat.

— N-am vrut să trag cu urechea la ce vorbeai tu cu Heath. Îmi pare rău că s-a întâmplat așa.

Am mângâiat-o pe Nala. Care va să zică, îl văzuse pe Heath sărutându-mă și apoi văzuse chestia cu sângele. Doamne, ce jenant... Dintr-odată m-a străfulgerat un gând, mi-am înălțat privirea spre el și i-am zâmbit ironic.

— Cu asta suntem chit, presupun. Nici eu n-am vrut să trag cu urechea la tine și la Afrodita.

Mi-a zâmbit și el.

— Suntem chit. Îmi place.

Zâmbetul lui mi-a dat fiori pe la burtică.

— Să știi că n-aș fi fost în stare să zbor până jos la Kayla să-i sug sângele, am reușit să îngaim.

A râs. Și ce râs avea...

— Știu. Vampirii nu zboară.

— Da, dar pe ea a speriat-o, am adăugat.

— Din câte am văzut, a meritat-o.

A făcut o mică pauză, apoi a continuat:

— Pot să-ți pun o întrebare? E personală.

— Ce pot să zic, m-ai văzut bând sânge dintr-o cupă și că mi-a plăcut, m-ai văzut vomitând, sărutând un tip, ai văzut că i-am lins sângele ca un cățeluș hămesit și apoi că am plâns de-a sărit cămașa de pe mine. Iar eu am văzut că ai refuzat o partidă de sex oral. Cred că pot să mă descurc cu o întrebare personală.

— Chiar era în transă? După cum arăta și vorbea, așa ai fi zis. M-am foit, lucru neplăcut pentru Nala, care s-a văicărit la mine până am mângâiat-o să se liniștească.

— Așa părea, am reușit să spun. Nu știu dacă era în transă sau nu și chiar nu am vrut să-l subjug sau mai știu eu ce ciudățenie de genul ăsta, dar adevărul e că era schimbat. Habar n-am. Pe de altă parte, era băut și fumase. Poate că era pur și simplu drogat.

Dintr-odată vocea lui Heath mi-a revenit în memorie, învăluindu-mă ca o ceață grețoasă: „Da... tot ce vrei tu... Fac tot ce vrei tu“. Și i-am văzut privirea aia pătrunzătoare. La naiba, nici măcar nu știam că Gigi Mușchi era în stare de atâta profunzime (cel puțin, nu în afara terenului de fotbal).

Măcar știam sigur că nu era în stare să scrie cuvântul ăsta (mă refer la „profunzime“, nu la „fotbal“).

— S-a purtat așa tot timpul sau numai după ce... ăă... ai început să...

— Nu tot timpul. De ce?

— Bun, păi asta exclude două posibile motive pentru care s-ar fi putut comporta ciudat. Primul: dacă era de la droguri, s-ar fi purtat așa tot timpul. Și al doilea: e posibil să se fi purtat așa pentru că ești tare drăguță și este un motiv suficient pentru ca un tip să se simtă în preajma ta ca și când ar fi în transă.

Vorbele lui mi-au dat iar fiori la burtică, ceva ce nu mai simți-sem cu niciun tip până atunci. Nici cu Gigi Mușchi ăla de Heath, nici cu Jordan Puturosul, nici cu Jonathan Rockerul Prost ca Noaptea (experiența mea într-ale amorului nu este prea vastă, dar e pitorească.)

— Serios? am spus acefalie.

— Serios, a repetat și el și mi-a zâmbit „ne-acefalic“.

Cum de mă plăcea tipul ăsta? Doar sunt o fraieră care bea sânge.

— Dar nu poate fi nici asta, pentru că ar fi trebuit să remarce ce sexy arăți înainte să-l săruți, iar din câte spui tu nu a părut hipnotizat până să apară și sângele în peisaj.

(Hipnotizat, hi, hi, chiar a folosit cuvântul „hipnotizat“.) Eram prea ocupată să rânjesc prostește la auzul vocabularului complex pe care îl folosisse ca să mai gândesc înainte de a-i răspunde:

— De fapt, s-a întâmplat când am început să-i aud sângele.

— Poftim?

A, rahat! N-am vrut să spun asta. Mi-am dres glasul.

— Heath a început să se poarte altfel când i-am auzit sângele pulsându-i în vene.

— Numai vampirii adulți au capacitatea de a auzi sângele - a făcut o pauză și apoi a adăugat cu un zâmbet scurt -, iar numele de Heath zici că e de star homosexual dintr-o telenovelă.

— Ești pe aproape. Este quarterback-ul vedetă al echipei Broken Arrow. Erik a dat din cap cu un aer amuzat.

— A, apropo, îmi place numele pe care ți l-ai ales. „Night“ e un nume de familie super, am spus eu, încercând să mențin conversația la nivel înalt, dovedind cât de cât perspicacitate.

A zâmbit larg.

— Nu mi l-am schimbat. Mă cheamă Erik Night de când m-am născut.

— Hm, mă rog. Îmi place. Ce gafă!

— Mersi.

S-a uitat la ceas și am văzut că era aproape șase și jumătate dimineța, ceea ce încă mi se părea ciudat.

— În curând se luminează de ziuă, a spus el.

Am bănuț că asta înseamnă că acum fiecare se duce în treaba lui, așa că mi-am strâns picioarele sub mine și am prins-o mai bine pe Nala, ca să mă pot ridica, dar am simțit cum Erik mă prinde de cot ca să nu mă dezechilibrez. M-a ajutat să mă ridic și a rămas pe loc, așa de aproape de mine, încât Nala îl atingea cu coada pe puloverul negru.

— Te-aș întreba dacă vrei să mănânci ceva, dar singurul loc în care mai găsești mâncare la ora asta este sala de recreere și presupun că nu vrei să te întorci acolo.

— Categorie nu. Dar, oricum, nu mi-e foame.

Imediat ce am terminat de zis, mi-am dat seama că mințeam. Cum am pomenit cuvântul „mâncare“, mi s-a făcut o foame de lup.

— Pot să te conduc la tine în cameră? m-a întrebat.

— Sigur, am spus eu, încercând să par relaxată.

Ar muri Stevie Rae, Damien și gemenele să mă vadă cu Erik.

Am pornit în tăcere, dar nu era genul ăla de tăcere incomodă, jenantă. De fapt, era plăcut. Din când în când brațele ni se atingeau ușor unul de celălalt și m-am gândit ce înalt și drăguț era și cât de mult mi-ar plăcea să mă ia de mână.

— A, nu ți-am dat tot răspunsul la întrebare mai devreme. Prima dată când am băut sânge la unul dintre ritualurile Fiicelor Întunericului nu mi-a plăcut absolut deloc, dar cu timpul a fost din ce în ce mai bine. Nu pot să spun că mi se pare delicios, dar a început să-mi placă. Și pot să spun că îmi place felul în care mă face să mă simt.

L-am privit fix.

— Adică amețit și simți că-ți tremură genunchii? Ca și când ai fi beat.

— Mda. Apropo, știai că vampirii nu se îmbată niciodată? Am clătinat din cap.

— În timpul Transformării se întâmplă ceva cu metabolismul nostru. Până și novicilor le e greu să se matolească.

— Deci așa se matolesc vampirii, bând sânge?

A ridicat din umeri.

— Presupun că da. În orice caz, novicilor le este interzis să bea sânge uman.

— Și atunci de ce nu le-a dat nimeni de veste profilor ce avea Afrodita de gând să facă?

— Ea nu bea sânge uman.

— Erik, am fost de față. Categorie era sânge în vin și era de la puștanul ăla, Elliot. - M-am cutremurat. - Și ce mai alegere scârboasă...

— Da, dar el nu este uman, a spus Erik.

— Stai puțin... este interzis să bei sânge uman, am spus rar. (La naiba! Asta făcusem eu mai devreme.) Dar n-are nimic dacă bei sângele unui novice?

— Numai dacă și el este de acord.

— Mi se pare o tâmpenie.

— Deloc. Este normal să ni se dezvolte nevoia de a bea sânge pe măsură ce ni se Transformă corpul, așa că trebuie să ne-o potolim cumva. Novicii se vindecă repede, așa că nu pățește nimeni nimic. Și nici nu apar efecte întârziate, ca atunci când un vampir se hrănește dintr-o ființă umană vie. Cuvintele lui îmi bubuiau în cap ca muzica aia stresantă și dată la blană din magazinele de țoale și am întrebat primul lucru care mi s-a conturat mai bine în cap.

— Ființă umană vie? am chițăit. Spune-mi că nu te referi la comparația cu hrănitul dintr-un cadavru.

Iar mi se făcea un pic greață. A râs.

— Nu, vreau să spun în comparație cu sângele recoltat de la donatorii de sânge vampiri.

— N-am auzit niciodată de așa ceva.

— Majoritatea ființelor umane n-au auzit de așa ceva. Nu înveți despre asta până nu ajungi în clasa a cincea.

Apoi încă ceva din ce spusese și-a făcut loc prin confuzia care pusese stăpânire pe mintea mea.

— La ce te referi când spui efecte întârziate?

— Abia am început să învățăm despre asta la sociologie vampirească, nivelul mediu. Se pare că, atunci când un vampir adult se hrănește dintr-o ființă umană vie, se poate forma o legătură foarte strânsă între cei doi. Nu întotdeauna din partea vampiru-lui, însă ființele umane se îndrăgostesc destul de repede. Pentru ființa umană este periculos. Gândește-te puțin! Pierderea de sânge este în sine un lucru rău. La asta se mai adaugă și faptul că trăim mai mult decât ființele umane cu zeci de ani, uneori chiar cu secolele. Gândește-te din punctul de vedere al unei ființe umane; ar fi nasol de tot să fii îndrăgostit până peste cap de cineva care nu pare să îmbătrânească deloc, în timp ce tu îmbătrânești și faci riduri și apoi mori. M-am gândit din nou la cât de uimit, dar intens mă privise Heath și mi-am dat seama că, oricât de greu ar fi, va trebui să-i spun totul lui Neferet.

— Mda, ar fi tare nasol, am spus fără vlagă.

— Am ajuns.

Am constatat cu surprindere că ne aflam în fața dormitoarelor fetelor. Mi-

am înălțat privirea spre el.

— Mersi că ai venit cu mine, presupun, am spus cu un zâmbet crispat.

— Oricând ai nevoie de vizitatori nepoftiți, contează pe mine.

— Am să țin minte, am zis. Mersi.

Am ridicat-o pe Nala pe șold și mă pregăteam să deschid ușa.

— Auzi, Z, m-a strigat el. M-am întors.

— Să nu-i dai rochia înapoi Afroditei. Prin faptul că te-a invitat în cerc în seara asta ți-a oferit oficial un loc în rândul Fiicelor Întunericului și tradiția spune că cea care se pregătește să devină Mare Preoteasă îi face un cadou noului membru în prima noapte. Nu cred că vrei să fii membră, dar, totuși, ai dreptul să păstrezi rochia. Mai ales că ție îți vine mai bine decât i-a venit vreodată Afroditei.

S-a întins și m-a prins de mână, nu de cea cu care îmi țineam pisica, și mi-a întors încheietura în sus. Apoi m-a mângâiat cu degetul pe vena care mi se vedea pe sub piele, ceea ce a făcut ca pulsul să mi-o ia la trap.

— Și trebuie să mai știi și că poți conta pe mine dacă te hotărăști să mai bei puțin sânge. Să ții minte și asta.

Erik s-a aplecat, privindu-mă încă în ochi, a mușcat ușor lăcașul în care se simte pulsul, iar apoi l-a sărutat abia simțit. De data aceasta fiorii din burtică au prins aripi. Am simțit o zbatere ușoară la îngemănarea coapselor și am început să respir adânc. Cu buzele încă pe încheietura mea, mi-a căutat privirea și am simțit fiorul dorinței străbătându-mi trupul. Știam că simte cum tremur. Mi-a atins încheietura cu limba și am fost din nou cuprinsă de fiori. Apoi mi-a zâmbit și s-a făcut nevăzut în lumina slabă a zorilor născânzi.

Capitolul 19

Încă simțeam o furnicătură pe încheietură de la sărutul (și mușcătura, și linsul) total neașteptat al lui Erik și nu știu dacă îmi venise glasul, așa că m-am simțit ușurată că nu erau decât câteva fete în sala mare de la intrare și nu mi-au aruncat decât o privire, după care au continuat să se uite la televizor la ceea ce părea a fi America's Next Top Model*. M-am dus în grabă în bucătărie și i-am dat Nalei drumul jos pe podea, sperând că n-o să fugă în timp ce eu îmi pregătesc un sendviș. Însă nu a fugit; m-a urmat prin încăpere ca un cățel roșcovan și s-a văicărit la mine cu miorlăitul ei ciudat. Îi tot spuneam „știu“ și „înțeleg“, închipuindu-mi că țipă la mine pentru că fusem o fraieră în noaptea asta și, trebuie să recunosc, avea dreptate.

Odată terminat sendvișul, am înșfăcat o pungă cu covrigei (Stevie Rae avea dreptate, n-am găsit în niciun dulap nimic de ronțait mai de Doamne ajută), niște cola (nu prea contează de care, cât timp e maro și nu e light, îhh!), mi-am luat pisica și am pornit-o agale în sus pe scări.

— Zoey! Ce griji mi-am făcut din cauza ta! Povestește tot! Stevie Rae stătea încolăcită în pat, cu o carte în mână, și era evident că mă aștepta. Era îmbrăcată în pijamale cu pălării de cowboy peste tot pe pantalonii de bumbac cu șiret și avea părul scurt turtit pe o parte, ca și când ar fi dormit pe partea aia. Jur că nu-i dădeai mai mult de doisprezece ani.

— Păi, ce să zic, am spus eu veselă. Se pare că avem un animal de casă. M-am întors pentru ca Stevie Rae s-o vadă pe Nala, care stătea lipită de șoldul meu.

— Ajută-mă, să nu-mi pice ceva. Dacă pică pisica, n-o mai oprești din miorlăit.

— E adorabilă!

Stevie Rae a sărit din pat, s-a repezit și a încercat s-o ia pe Nala, dar pisica s-a agățat de mine de parcă o duceai la tăietor, așa că prietena mea a luat mâncarea și mi-a pus-o pe noptieră.

— Mamă, ce rochie dementială!

— Mda, m-am schimbat înainte de ritual.

Cu ocazia asta mi-am adus aminte că va trebui să i-o dau înapoi Afroditei. Nu voiam să păstrez „cadoul“, deși Erik spusese că așa ar trebui să fac. Și în orice caz, dacă i-o dădeam înapoi, era o ocazie bună să-i „mulțumesc“ pentru că „a uitat“ să pomenească de sânge. Scârbă afurisită!

— Ia zi, cum a fost?

M-am așezat la mine în pat și i-am dat Nalei un covrigel pe care a început instantaneu să-l lovească cu lăbuța (măcar nu se mai văicărea), apoi am luat o mușcătură zdravănă din sendviș. Da, mi-era foame, dar trăgeam și de timp. Nu știam ce să-i spun lui Stevie Rae și ce să țin pentru mine. Chestia cu sângele era așa de neliniștitoare și de scârboasă... Oare o să creadă că sunt îngrozitoare? Oare o să-i fie teamă de mine?

Am înghițit și m-am hotărât să conduc discuția spre un subiect mai sigur.

— Erik Night m-a condus acasă.

— Nu se poate!

S-a agitat în pat ca un omuleț pe arcuri.

— Povestește-mi tot!

— M-a sărutat, am continuat eu ridicând din sprâncene la ea.

— Pe bune? Unde? Cum? A fost meseriaș?

— Mi-a sărutat mâna.

Am tras o minciună. Nu voiam să povestesc toată faza cu încheietura/pulsul/ sângele/muşcătura.

— Când și-a luat la revedere. Eram chiar în fața dormitorului. Și da, a fost meseriaș.

Am rânjit la ea cu gura plină.

— Pun pariu că Afrodita a turbat când te-a văzut plecând din sala de recreere cu el.

— Hm, de fapt am plecat înainte și el a venit după mine. Mă... ăă... dusesem să mă plimb pe lângă zid; așa am dat peste Nala, am spus și am scărpinat pisica pe cap.

S-a încolăcit lângă mine, a închis ochii și a început să toarcă.

— De fapt, cred că ea m-a găsit pe mine. Ideea e că m-am suit pe zid pentru că mă gândeam că nu poate să se dea jos, iar apoi, n-o să-ți vină să crezi, mi s-a părut că am văzut fantoma lui Elizabeth, și pe urmă au apărut aproape-fostul meu prieten de la liceul South Intermediate, Heath, și fosta mea cea mai bună prietenă.

— Poftim? Cine? Mai încet! Începe cu faza cu fantoma lui Elizabeth!

Am clătinat din cap și am mestecat. I-am spus printre mușcăături:

— A fost tare ciudat și înfricoșător. Stăteam pe zid și o mângâiam pe Nala și privirea mi-a fost atrasă de ceva. M-am uitat în jos și am văzut-o pe fata asta, stătea în picioare nu foarte departe de mine. S-a uitat în sus la mine cu ochii roșii și strălucitori și bag mâna în foc că era Elizabeth.

— Hai, mă! Ți-a fost frică?

— Eram moartă de frică. Când m-a văzut a scos un țipăt cumplit și apoi a fugit.

— Eu aș fi turbat.

— Chiar am turbat, dar nu prea am avut timp să mă gândesc la asta, pentru că au apărut Heath și Kayla.

— Cum adică? Cum au reușit să intre?

— Nu, nu au intrat, erau dincolo de zid. Cred că m-au auzit când încercam s-o liniștesc pe Nala, care și-a ieșit din minți când a văzut fantoma lui Elizabeth, pentru că au venit repede la mine.

— Și Nala a văzut-o? Am încuviințat din cap. Stevie Rae s-a cutremurat.

— Atunci înseamnă că a fost acolo pe bune.

— Ești sigură că a murit? am întrebat aproape șoptit. Nu cumva s-a comis o greșală, iar ea este încă în viață și dă târcoale școlii?

Suna ciudat, dar nu mai ciudat decât faptul că eu văzusem cu adevărat o fantomă.

Stevie Rae a înghițit în sec.

- A murit. Doar am văzut-o cum a murit. Toată clasa a văzut-o. Părea gata să izbucnească în lacrimi, iar cum subiectul ăsta mă băga în sperieți, am abordat un altul mai puțin înspăimântător.
- Poate mă înșel. Poate că era o puștoaică cu ochi ciudați care semăna cu ea. Era întuneric și brusc au apărut Heath și Kayla.
- Care a fost treaba cu ei?
- Heath cică a venit să mă „umfle“ - am dat ochii peste cap - îți vine să crezi așa ceva?
- Sunt tâmpiți la cap?
- Așa se pare. A, și apoi Kayla, fosta mea cea mai bună prietenă, mi-a dat de înțeles că umblă după Heath!
- Ce târfă! s-a stropșit Stevie Rae.
- Pe bune! Dar oricum, le-am spus să plece și să nu mai calce pe aici, iar apoi m-am supărat și în momentul ăla m-a găsit Erik.
- Aaa! A fost dulce și romantic?
- Mda, se poate spune și așa. Și mi-a zis Z.
- Ooo, te alintă, ăsta e semn bun.
- Așa m-am gândit și eu.
- Și apoi te-a condus până la dormitoare?
- Da, a zis că ar vrea să mă invite să mâncăm ceva, dar numai sala de recreere mai era deschisă și nu aveam chef să mă duc iar acolo.
- Rahat! Imediat ce am zis asta mi-am dat seama că nu ar fi trebuit să spun atât de mult.
- A fost nasol cu Fiicele Întunericului?
- Am privit-o pe Stevie Rae, cu ochii ei mari ca de căprioară, și mi-am dat seama că nu puteam să-i spun de faza cu băutul sângelui. Cel puțin, nu deocamdată.
- Mai știi ce sexy, frumoasă și rafinată era Neferet? Stevie Rae a dat din cap.
- Afrodita a făcut cam ce-a făcut și Neferet, numai că ea arăta ca o prostituată.
- Întotdeauna am fost de părere că este o ființă dezgustătoare, a zis colega mea și a clătinat scârbită din cap.
- Mie-mi spui?
- Am privit-o și am izbucnit:
- Ieri, chiar înainte să mă conducă Neferet aici la dormitoare, am văzut-o pe Afrodita încercând să-i facă sex oral lui Erik.
- Nu se poate! Dumnezeule, ce scârboasă! Stai puțin, ai spus că încerca.
- Ce s-a întâmplat?

— El a refuzat și a împins-o. I-a spus că n-o mai vrea. Stevie Rae a chicotit.

— Pun pariu că asta a făcut-o să-și piardă mințile, așa puține cum sunt. Mi-am amintit cum nu-l slăbea un moment, chiar și când el spunea foarte clar că nu vrea.

— Să fiu sinceră, în mod normal mi-ar fi fost milă de ea, dacă nu ar fi fost așa de... de..., m-am chinuit eu să găsesc cuvântul potrivit.

— Cotoroanță infernală? mi-a sărit Stevie Rae în ajutor.

— Mda, cred că se poate spune așa. Se poartă ca și când ar fi dreptul ei să fie cât de rea și de nesuferită vrea, iar noi trebuie să plecăm capul și să o acceptăm.

Stevie Rae a încuviințat din cap.

— Prietenele ei sunt la fel.

— Mda, am cunoscut și eu trioul ăla de groază.

— Te referi la Războinica, Teribila și Viespea?

— Exact. Ce-o fi fost în capul lor când și-au luat numele astea oribile? am spus îndopându-mă cu covrigei.

— Au gândit la fel ca toate celelalte din grupul ei, că sunt buricul pământului și de neatins pentru că scârba aia de Afrodita o să fie Mare Preoteasă.

Am spus cu glas tare cuvintele care mi-au răsunat în minte.

— Nu cred că Nyx va fi de acord cu așa ceva.

— Ce vrei să spui? Deja sunt în grupul de privilegiate, iar Afrodita este conducătoarea Fiicelor Întunericii de când afinitatea ei a devenit evidentă, când era în clasa a cincea.

— Care e afinitatea ei?

— Are viziuni despre tragedii care urmează să se întâmple, s-a strâmbat Stevie Rae.

— Crezi că le inventează?

— Nu, în niciun caz! E foarte exactă. Însă eu cred, iar Damien și gemenele sunt de acord cu mine, că, dacă are o viziune, vorbește despre ea numai dacă este surprinsă de persoane din afara grupului ei.

— Stai puțin, vrei să spui că știe despre lucruri rele care urmează să se întâmple la timp ca să le poată opri, dar totuși nu face nimic în sensul ăsta?

— Mda. Săptămâna trecută a avut o viziune în timpul mesei de prânz, dar cotoroanțele au făcut cerc în jurul ei și au scos-o din sala de mese. Dacă Damien nu s-ar fi întâlnit cu ele din întâmplare, pentru că întârziase și venea în fugă la masă, și n-ar fi trecut printre ele să vadă că Afrodita avea chiar în momentul ăla o viziune, nu ar fi aflat nimeni niciodată. Și probabil

că un avion plin cu oameni s-ar fi prăbușit.

M-am înecat cu un covrigel, dar am reușit să exclam în timp ce tușeam:

— Un avion plin cu oameni! Ce naiba s-a întâmplat?

— Mda, Damien și-a dat seama că Afrodita are o viziune, așa că s-a dus la Neferet. Afrodita a trebuit să-i spună că vedea un avion prăbușindu-se imediat după decolare. Viziunea ei era așa de clară, încât a putut să descrie aeroportul și să citească numerele de pe coada avionului. Neferet s-a folosit de informația asta și a sunat la aeroportul Denver. Au verificat încă o dată avionul și au remarcat o problemă pe care n-o văzuseră înainte și au spus că, dacă n-ar fi reparat defecțiunea, avionul s-ar fi prăbușit imediat după decolare. Dar bag mâna în foc că Afrodita n-ar fi suflat o vorbă dacă nu o prindea, deși ea a băgat o minciună gogonată că prietenele ei o scoteau din sala de mese pentru că știau că vrea să se ducă imediat la Neferet. Vax!

Era cât pe ce să spun că nu pot să cred că Afrodita și cotoroanțele ei ar fi în stare să lase sute de oameni să moară cu bună știință, dar apoi mi-am adus aminte de chestia aia plină de ură pe care o spusese în noaptea aia: „Bărbații din specia umană sunt nașpa... Merită toți omorâți“ și mi-am dat seama că nu fusese doar o vorbă-n vânt, că vorbiseră serios.

— Și atunci de ce n-a mințit-o pe Neferet? Adică să-i spună numele altui aeroport, ori să spună aiurea numerele de pe avion, sau ceva de genul ăsta?

— Este aproape imposibil să minți un vampir, mai ales când îți pune o întrebare directă. Și nu uita că Afrodita vrea mai mult ca orice pe lume să fie Mare Preoteasă. Dacă Neferet își dă seama că este așa de crudă, planurile ei de viitor ar avea serios de suferit.

— Afrodita nu are cum să ajungă Mare Preoteasă. Este egoistă, haină și nici prietenele ei nu sunt mai breze.

— Mda, mă rog, Neferet nu e de părerea asta și i-a fost mentor. Am clipit, surprinsă.

, - Pe bune? Și n-a reușit să vadă dincolo de fațada ei de rahat?

Nu se poate! Neferet e o țipă deșteaptă! Stevie Rae a ridicat din umeri.

— În preajma lui Neferet se poartă altfel.

— Da, dar totuși...

— Și în plus are o afinitate importantă, ceea ce înseamnă că Nyx are planuri mari cu ea.

— Sau este un diavol din iad și își ia puterea de la partea întunecată. Pe bune, mă! Chiar n-a văzut nimeni Războiul Stelelor? Era greu de crezut că Anakin Skywalker avea să se dea cu partea întunecată, și totuși uite ce s-a întâmplat.

— Ăă, Zoey! Asta e din filme.

— O fi, dar eu cred că are dreptate.

— Păi, încearcă să-i spui asta lui Neferet.

Am mestecat din sendviș și am meditat la asta. Poate că așa ar trebui să fac. Neferet era prea deșteaptă să cadă în plasa Afroditei. Probabil că știa deja că era ceva dubios cu cotoroațele. Poate că cineva trebuia să se ducă la ea și să-i spună ce se întâmplă.

— Și a încercat vreodată cineva să-i spună lui Neferet de treaba cu Afrodita? am întrebat.

— Din câte știu eu, nu.

— De ce?

Stevie Rae a părut stânjenită.

— Păi, cred că ar suna mai degrabă a bârfă. Și ce am putea să-i spunem lui Neferet? Că noi credem că e posibil ca Afrodita să nu spună că are viziuni, dar că singura noastră dovadă este că e o scârbă nesuferită?

Stevie Rae a clătinat din cap.

— Nu, nu cred că Neferet o să accepte asta. Și în plus, dacă printr-o minune ne crede, atunci ce ar putea face? În niciun caz n-o s-o dea afară din școală, ca să ajungă pe stradă să tușească până își dă duhul. Va continua să stea aici, înconjurată de gașca aia de cotoroațe și de toți tipii ăia care ar face orice pentru ea, numai să le facă un semn cu mâna aia plină de gheare. Cred că nu merită efortul.

Stevie Rae avea dreptate, dar nu-mi plăcea. Chiar nu-mi plăcea deloc. Lucrurile s-ar putea schimba dacă o novice mai puternică i-ar lua locul Afroditei la conducerea Fiicelor Întunericului.

Am tresărit cuprinsă de remușcări, dar am disimulat cu o înghițitură generoasă de suc. Ce naiba îmi trecea prin cap? Eu nu eram însetată de putere. Nu voiam să ajung Mare Preoteasă ori să mă trezesc prinsă la mijloc într-o bătălie stresantă cu Afrodita și cu jumătate de școală, și-n plus, cu jumătatea mai atractivă a școlii. Tot ce voiam era să-mi găsesc locul în noua mea viață, un loc în care să mă simt ca acasă, un loc în care să mă adaptez și să fiu ca oricare alta. Apoi mi-am amintit de fiorii pe care i-am simțit în timpul formării celor două cercuri, cum elementele păruseră să-mi șuiere prin corp și ce efort trebuise să fac să rămân în cerc, în loc să mă alătur Afroditei la formarea lui.

— Stevie Rae, când se formează cercul, tu simți ceva? am întrebat brusc.

— La ce te referi?

— Păi, de exemplu, când este invocat focul în cerc. Simți vreodată arșița?

— No. Sincer, îmi place chestia cu cercul și uneori, când Neferet se roagă,

- simt o undă de energie cum circulă prin cerc, dar atâta tot.
- Și adică niciodată n-ai simțit o briză când invocă vântul sau mirosul ploii când invocă apa, sau iarba sub tălpi când invocă pământul?
- Da' de unde? Numai o Mare Preoteasă cu o mare afinitate față de elemente ar putea să simtă așa ceva...
- Brusc a amuțit și a făcut ochii mari.
- Vrei să spui că tu simți toate chestiile astea? Pe oricare dintre ele?
- M-am agitat stânjenită.
- Poate.
- Poate! a chițăit ea. Zoey, tu ai idee ce înseamnă asta? Am clătinat din cap.
- Chiar săptămâna trecută învățam la ora de sociologie despre cele mai renumite Mari Preotese vampir din istorie. Nu a mai existat niciuna cu afinitate față de toate cele patru elemente de câteva sute de ani.
- Cinci, am spus timid.
- Toate cinci! Ai simțit și spiritul!
- Cred că da.
- Zoey! E extraordinar. Nu cred să fi existat vreodată vreo Mare Preoteasă care să fi simțit toate cele cinci elemente.
- A dat din cap spre Semnul meu.
- De la ăsta e. ăsta înseamnă că ești deosebită și chiar ești.
- Stevie Rae, poate să rămână între noi o vreme? Adică să nu le spunem nici măcar lui Damien și gemenelor. Chestia e că... vreau să încerc să înțeleg ce se întâmplă. Simt că totul se întâmplă cu prea mare repeziciune.
- Zoey, acum ce să...
- Și poate că mă înșel, am întrerupt-o iute. Dacă era de la emoții, că nu mai participasem niciodată la un ritual? Îți dai seama ce jenant ar fi să spui tuturor „știți, eu sunt singura novice din toate timpurile care are o afinitate față de toate cele cinci elemente“ și până la urmă să ne dăm seama că de fapt era de la emoții?
- Stevie Rae s-a strâmbat.
- Știu și io, io cred că ar trebui să spui cuiva de chestia asta.
- Da, pentru ca apoi Afrodita și gașca ei să-mi râdă în nas dacă se dovedește că au fost închipuiri de-ale mele.
- Stevie Rae a pălit.
- Ah, la naiba! Ai dreptate. Ar fi o chestie îngrozitoare. Promit să nu scot un sunet până nu ești tu gata.
- Reacția ei a făcut să-mi amintesc de o chestie.
- Ia zi, ce ți-a făcut Afrodita?

Stevie Rae și-a coborât privirea în poală, și-a împreunat mâinile, iar umerii i s-au cutremurat de parcă ar fi cuprins-o brusc un fior.

— M-a invitat să particip la un ritual. Nu eram de mult timp aici, numai de vreo lună, și eram entuziasmată că grupul de privilegiate voia să mă alătur lor. A clătinat din cap cu privirea coborâtă încă. A fost o prostie din partea mea, dar nu prea cunoșteam pe nimeni încă și m-am gândit că poate o să fie prietenele mele. Și m-am dus. Dar nu voiau să fiu una dintre ele. Mă chemaseră ca să fiu... donatoare de sânge pentru ritualul lor. Mi-au zis chiar „frigider“, ca și când n-aș fi fost bună la nimic altceva, decât să le țin sângele proaspăt. Am plâns și, când am refuzat, au râs de mine și m-au dat afară. Așa am dat peste Damien și apoi peste Erin și Shaunee. Erau împreună și m-au văzut fugind din sala de recreere, așa că au venit după mine și m-au încurajat. De atunci suntem prieteni.

Și-a ridicat în sfârșit privirea spre mine.

— Îmi pare rău. Voiam să-ți spun mai înainte, dar știam că n-ar avea curajul să-ți facă ție una ca asta. Tu ești prea puternică, iar Afrodita vrea să afle care e treaba cu Semnul tău. Și, în plus, tu ești destul de frumoasă încât să poți fi din grupul lor.

— Dar și tu ești!

M-am gândit la Stevie Rae prăbușită pe scaun ca Elliot... că beau din sângele lui Stevie Rae și mi s-a făcut greață.

— Nu, eu sunt doar drăguță. Eu nu sunt ca ele.

— Nici eu nu sunt ca ele! am strigat, ceea ce a făcut ca Nala să se trezească și să mârâie la mine neliniștită.

— Știu că nu ești ca ele. Nu asta am vrut să zic. Voiam doar să spun că știu că vor să faci parte din grupul lor, așa că nu au să încerce să te folosească în felul ăsta.

De fapt nu era așa, au încercat să mă păcălească și au făcut tot posibilul să mă bage în sperieți. Bine, dar de ce? Stai puțin! Știu ce aveau de gând. Erik a spus că prima oară când a băut sânge nu i-a plăcut absolut deloc și a fugit afară să verse. Eu eram aici de numai două zile. Voiseră să facă ceva care să mă dezguste atât de tare, încât să mă alunge pentru totdeauna de la ritualul lor.

Nu voiau să fiu o Fiică a Întunericului, dar nici nu voiau să-i spună lui Neferet că nu mă vor. În schimb, încercaseră să facă în așa fel încât să refuz eu să mă alătur lor. Cine știe din ce motiv pervers, zbira aia de Afrodita voia să mă țină departe de Fiicele Întunericului. Întotdeauna m-au enervat zbirii, ceea ce însemna că, din nefericire, știam ce am de făcut.

Ah, rahat! Aveam să mă alătur Fiicelor Întunericului.

— Zoey, ești supărată pe mine? a întrebat Stevie Rae cu un glas abia șoptit.
Am clipit, încercând să-mi limpezesc gândurile.
— Bineînțeles că nu! Ai avut dreptate. Afrodita nu a încercat să facă din mine o donatoare de sânge.
Am băgat în gură și ultima bucățică de sendviș și am mestecat iute.
— Sunt ruptă de oboseală. N-ai vreo cutie în care Nala să-și facă nevoile, ca să pot să dorm și eu pe urmă un pic?
Stevie Rae s-a luminat dintr-odată și a sărit din pat cu veselia-i caracteristică.
— Ia uite!

Efectiv a țopăit până la marginea încăperii și a ridicat în sus o sacoșă mare verde, pe care era scris cu litere albe îngroșate FELICIAS SOUTHERN AGRICULTURE STORE, 2616 S. HARVARD, TULSA. Din ea a trântit pe podea o cutie cu nisip, farfuriuțe pentru mâncare și apă, o cutie de mâncare pentru pisici Friskies (cu protecție extra pentru ghemotoacele de blană) și o pungă cu nisip.

— De unde ai știut?

N-am știut. Era în fața ușii noastre când m-am întors de la cină. A băgat mâna în fundul sacoșei și a scos un plic și o zgărduță superbă roz, cu ținte miciuțe de jur împrejur.

— Uite, asta e pentru tine.

Mi-a dat plicul pe care era scris numele meu, timp în care ea a convins-o pe Nala s-o lase să-i pună zgărduță. În plic, pe o hârtie scumpă, sidefie era scris un singur rând, cu litere frumoase și neîntrerupte.

„Skylar mi-a spus că vine.“

Era semnat cu o singură literă: N

Capitolul 20

Trebuia să stau de vorbă cu Neferet. Mi-a dat asta prin cap în timp ce eu și Stevie Rae mergeam în grabă la micul dejun, a doua zi de dimineață. Nu voiam să-i spun despre așa-zisa reacție ciu-dată pe care o avusesem la invocarea elementelor, nu că aș fi mințit-o pe Stevie Rae. Poate că era doar închipuirea mea. Dacă îi spun lui Neferet și mă pune să fac vreun test din ăla ciudat de afinitate (la cum e școala asta, cine știe?) și descoperă că nu am decât o imaginație debordantă? Nici prin gând nu-mi trecea să mă supun la așa ceva. Aveam să-mi țin gura până o să aflu mai multe pe tema asta. În același timp, nu voiam să-i spun că aveam senzația că văzusem

fantoma lui Elizabeth. Doar nu voiam să creadă Neferet că sunt sărită de pe fix...? Neferet era de treabă, dar era adult și parcă și auzeam discursul cu „e în închipuirea ta pentru că ai trecut prin atâtea schimbări“ pe care avea să mi-l toarne dacă spuneam că am văzut o fantomă. Însă trebuia să-i zic despre chestia cu pofta de a bea sânge. (îhh... De ce mi se făcea greață când mă gândeam la asta, din moment ce îmi plăcuse atât de mult?)

— Crezi că o să vină cu tine la ore? a spus Stevie Rae și a arătat spre Nala. Am privit în jos; pisica stătea încolăcită la picioarele mele și torcea fericită.

— Poate?

— Adică, dacă are voie? Am încuviințat.

— Cum să nu? Pisicile au voie să umble peste tot.

— Hm, am făcut eu și m-am aplecat s-o scarpin pe cap. Păi, atunci presupun că poate să umble peste tot cu mine, toată ziua.

— Eu mă bucur că nu e a mea, că din câte am văzut când s-a pornit ceasul cu alarmă, e genul care pune fundul pe toată perna.

Am râs.

— Asta cam așa e. Habar n-am cum o fi reușit așa un ghemuleț de pisicuță să mă dea jos de pe pernă. - Am mai scărpinat-o puțin pe cap. - Hai s-o luăm din loc, că întârziem.

M-am ridicat cu bolul în mână și mai că m-am ciocnit de Afrodita. Era, ca de obicei, flancată de Teribila și de Războinica. Viespea nu era pe nicăieri (poate că azi dimineață făcuse duș și o topise apa, hi, hi, hi). Zâmbetul malițios al Afroditei mi-a amintit de un pește piranha pe care îl văzusem la Jenks Aquarium când am mers anul trecut cu clasa în excursie la ora de biologie.

— Bună, Zoey! Vai, ai plecat așa în grabă azi-noapte că nici n-am avut timp să-mi iau la revedere. Îmi pare rău că nu te-ai simțit bine. Păcat, dar Fiicele Întunericului nu sunt pentru toată lumea.

A aruncat o privire spre Stevie Rae și s-a strâmbat dezgustată.

— De fapt, m-am simțit demential azi-noapte și îmi place la nebunie rochia pe care mi-ai dat-o! am izbucnit eu entuziasmată. Mersi că m-ai invitat să mă alătur Fiicelor Întunericului. Accept fără cea mai mică rețineră.

Afroditei i-a înghețat zâmbetul pe buze.

— Serios?

Am rânjit ca o bleaga.

— Serios! Când are loc următoarea întâlnire, ritual, mă rog, sau s-o întreb pe Neferet? În dimineața asta mă duc să vorbesc cu ea. Știu că o să fie

încântată să audă ce bine m-ai primit azi-noapte și că acum sunt și eu o
Fiică a Întunericului.

Afrodita a ezitat o clipă. Apoi a zâmbit din nou și s-a adaptat perfect
tonului meu bleg.

— Da, sunt sigură că Neferet se va bucura că ni te-ai alăturat, dar eu sunt
conducătoarea Fiicelor Întunericului și știu programul pe de rost, așa că nu
e nevoie s-o deranjezi pe ea cu întrebări prostești. Mâine sărbătorim
Samhain. Să te îmbraci cu rochia ta.

A accentuat cuvântul „ta“; i-am zâmbit larg. Încercasem să o irit și
reuşisem.

— Ne întâlnim în sala de recreere imediat după cină, la ora patru și
jumătate fix dimineța.

Super! O să vin.

— Bun, ce surpriză plăcută, a spus ea cu șiretenie.

Apoi, urmată de Teribila și de Războinica, șocate amândouă, a ieșit din
bucătărie.

— Cotoroaște infernale, am spus printre dinți. Am aruncat o privire spre
Stevie Rae, care mă privea împietrită.

— Te mai duci cu ele? a murmurat ea.

— Nu e ce crezi tu. Hai, îți explic în drum spre școală.

Am pus farfuriile de la micul dejun în mașina de spălat vase și am mânat-o
de la spate din sufragerie pe Stevie Rae, redusă la tăcere. Nala pășea
neauzită în urma noastră, sâsâind din când în când la câte vreo pisică ce
îndrăznea să umble prea aproape de mine pe trotuar.

— Mă duc în recunoaștere, cum ai spus tu aseară, i-am destăinuit.

— Nu. Nu-mi place așa, s-a opus ea și a clătinat din cap atât de tare, încât
părul ei scurt s-a agitat nebunește.

— N-ai auzit de vechiul proverb care spune „ține-ți prietenii aproape, iar
dușmanii și mai aproape“?

— Da, da'...

— Asta fac, nimic mai mult. Prea face Afrodita numai ce vrea pipota ei. E
rea, e egoistă și nu are calitățile necesare pentru o Mare Preoteasă a lui
Nyx.

Stevie Rae a făcut ochii mari.

— Și tu vrei să o împiedici?

— O să încerc. Când am spus asta, semiluna safirie de pe frunte mi-a
fremătat.

— Mulțumesc pentru lucrurile pe care mi le-ai adus pentru Nala, am zis.
Neferet și-a ridicat privirea din lucrarea pe care o corecta și mi-a zâmbit.

— Nala, i se potrivește numele acesta, dar de mulțumit, trebuie să-i mulțumești lui Skylar, nu mie. El m-a anunțat că vine.

Apoi s-a uitat la ghemul de blană roșcată care mi se încurca nerăbdător printre picioare.

— Este foarte legată de tine. - Și-a ridicat privirea și m-a privit drept în ochi. - Spune-mi, Zoey, îi auzi vreodată vocea în minte sau știi exact unde este, chiar și atunci când nu este cu tine în cameră?

Am clipit. Neferet se gândea că poate am o afinitate față de pisici!

— Nu, ăă, nu-i aud vocea în mintea mea. Dar mi se văicărește foarte mult. Și nici n-aș putea să spun dacă știu unde e când nu e cu mine pentru că nu se dezlipește niciodată de mine.

— Este încântătoare.

Neferet i-a făcut cu degetul Nalei și i-a spus:

— Vino la mine, copilă.

Nala a pornit imediat, s-a apropiat tiptil și a sărit pe biroul lui Neferet, împrăștiind peste tot hârtiile.

— O, Dumnezeule, îmi pare rău, Neferet. Am dat s-o înșfac pe Nala, dar Neferet mi-a făcut semn s-o las. A scărpinat-o pe Nala pe cap, iar ea a închis ochii și a început să toarcă.

— Pisicile sunt întotdeauna binevenite, iar hârtiile se pot aranja. Bun, despre ce voiai să-mi vorbești, Pasăre Zoey?

A folosit numele cu care mă alinta bunica și am simțit o împunsătură în inimă. Mi s-a făcut așa de dor de ea, încât am strâns din ochi ca să nu izbucnesc în lacrimi.

— Ți-e dor de acasă? m-a întrebat Neferet cu blândețe.

— Nu, nu prea. Numai de bunica, dar am fost așa de luată cu treburile, încât cred că abia acum mi-am dat seama, am spus vinovată.

— Nu ți-e dor părinții tăi.

Nu o formulase ca pe o întrebare, dar am simțit nevoia să-i răspund.

— Nu. De fapt, nu se poate spune că am tată. Ne-a părăsit când eram mică.

Mama s-a recăsătorit acum trei ani și... ce să spun...

— Mie poți să-mi spui. Îți promit că am să înțeleg, m-a liniștit Neferet.

— Îl urăsc! am spus mai plină de ură decât mă așteptasem să simt de fapt. De când a intrat în „familia“ noastră - am accentuat cuvântul cu sarcasm - totul a fost aiurea. Mama s-a schimbat complet. E ca și când nu mai poate fi mama mea dacă este soția lui. Nu mă mai simt ca acasă acolo de foarte mult timp.

— Mama a murit când aveam eu zece ani. Tatăl meu nu s-a recăsătorit, în schimb a început să mă folosească pe mine drept soție. De la zece ani și

până când m-a salvat Nyx însemnându-mă, la vârsta de cincisprezece ani,
a tot abuzat de mine.

Neferet a tăcut o clipă și m-a lăsat să înțeleg pe deplin gravitatea spuselor
ei, înainte să continue.

— Deci vezi, atunci când spun că înțeleg ce înseamnă să fie insuportabil
de trăit acasă nu spun vorbe în vânt.

— E îngrozitor.

Nu știam ce altceva să spun.

— Așa a fost la vremea aceea. Acum este doar o altă amintire. Zoey,
ființele umane din trecutul tău și chiar și cele din prezent și din viitor vor
deveni din ce în ce mai puțin importante pentru tine, până când, în cele din
urmă, vei mai simți foarte puțin pentru ele. Vei înțelege mai bine asta pe
măsură ce te Transformi.

În vocea ei se simțea o indiferență rece care mi-a dat un sentiment ciudat și
am spus, cuvintele ieșind parcă de la sine:

— Nu vreau să nu mai țin la bunica.

— Bineînțeles că nu. - Redevenise caldă și înțelegătoare. - Este doar ora
nouă seara; ce-ar fi s-o suni? Poți să întârzii la ora de artă teatrală. O voi
anunța pe profesoara Noian că te-am învoit eu.

— Mulțumesc, mi-ar plăcea. Dar nu despre asta am venit să vorbesc cu
tine. - Am tras aer adânc în piept. - Azi-noapte am băut sânge.

Neferet a dat din cap.

— Da, deseori Fiicele Întunericului amestecă sângele unui novice cu vinul
de la ritual. Tinerilor le place să facă acest lucru. Te-a necăjit foarte tare,
Zoey?

— Hm, abia apoi am aflat. Și atunci chiar că m-a necăjit. Neferet s-a
încruntat.

— A fost imoral din partea Afroditei să nu-ți spună dinainte. Ar fi trebuit
să poți alege dacă să participi sau nu. Am să vorbesc eu cu ea.

— Nu! am spus parcă puțin prea repede, apoi m-am străduit să-mi calmez
tonul vocii. Nu, chiar nu este nevoie. Mă ocup eu de asta. Am hotărât să
mă alătur Fiicelor Întunericului, așa că nu aș vrea să pornesc pe picior
greșit și să dau impresia că încerc să-i creez Afroditei probleme.

— Probabil că ai dreptate. Afrodita este uneori destul de temperamentală și
am încredere că ești capabilă să te ocupi tu singură de asta, Zoey. Ne place
să-i încurajăm pe novici să-și rezolve singuri problemele pe care le au unii
cu ceilalți ori de câte ori e posibil.

M-a studiat, vizibil preocupată.

— Este normal ca primele înghițituri de sânge să ți se pară departe de a fi

delicioase. Dacă ai fi fost aici de mai mult timp, ai ști deja.

— Nu asta este problema. A... a avut un gust tare bun. Erik mi-a spus că reacția mea a fost neobișnuită.

Neferet a înălțat din sprâncenele ei perfecte.

— Da, chiar așa și este. Te-ai simțit amețită și euforică?

— Da, și una, și alta, am spus domol. Neferet a aruncat o privire spre Semnul meu.

— Ești unică, Zoey Redbird. Hm, cred că ar fi cel mai bine să te scot de la cursul acesta de sociologie și să te mut la un nivel superior.

— Aș prefera să n-o faci, am replicat iute. Deja mă simt ca o ciudățenie a naturii pentru că se uită toți la Semnul meu și stau cu ochii pe mine să vadă dacă fac ceva dubios. Dacă mă muți într-o clasă în care copiii sunt aici de trei ani, chiar că o să creadă că sunt o ciudățenie.

Neferet a șovăit, iar în timp ce se gândea, a scărpinat-o pe Nala pe cap.

— Înțeleg ce vrei să spui, Zoey. Nu mai sunt adolescentă de mai bine de o sută de ani, dar vampirii au memoria bună și îmi amintesc cum este să te

Transformi. - A oftat. - Bun, ce-ar fi să facem un compromis? Te las să studiezi sociologia de clasa a treia, dar vreau să-ți dau manualul după care învățăm la nivelul superior și tu trebuie să accepți să citești câte un capitol pe săptămână și să-mi promiți că o să discuți cu mine despre orice întrebare ai.

— S-a făcut, am răspuns.

— Știi, Zoey, pe măsură ce te Transformi, devii la propriu o ființă cu totul nouă. Noi, vampirii, nu suntem umani, deși suntem omenoși. Poate că acum ți se pare condamnabil, dar dorința ta de sânge este la fel de normală în această nouă viață cum era și dorința ta de - a făcut o pauză și a zâmbit - a bea cola în viața ta de dinainte.

— Doamne! Chiar știi tot?

— Nyx a fost generoasă cu mine. Pe lângă afinitatea mea față de adorabilele noastre feline și capacitatea de a vindeca, mai am și intuiția.

— Poți să-mi citești gândurile? am întrebat temătoare.

— Nu tocmai, dar ghicesc ici-colo câte ceva. De exemplu, știu că azi-noapte s-a mai întâmplat un lucru despre care trebuie să-mi povestești.

Am respirat adânc.

— După ce am aflat despre chestia cu sângele, m-am necăjit și am fugit din sala de recreere. Așa am găsit-o pe Nala. Era într-un copac foarte aproape de zidul școlii. Credeam că nu poate să coboare și m-am suit pe zid să o dau jos și, ce să zic, în timp ce vorbeam cu ea au dat peste mine doi amici de la fosta mea școală.

— Și ce s-a întâmplat?

Mâna lui Neferet a rămas nemișcată; a încetat să o mai mângâie pe Nala, îmi acorda acum toată atenția.

— N-a fost prea bine. Erau... erau varză, erau drogați și beți. Ah, nu voisem s-o spun și pe asta!

— Au încercat să-ți facă rău?

— Nu, nicidecum. Era cea mai bună prietenă a mea de pe vremuri, împreună cu aproape-fostul meu prieten.

Neferet a ridicat din nou din sprâncene.

— Ne despărțisem de mult, dar încă ne mai plăceam unul pe celălalt. A dat din cap, semn că înțelege.

— Continuă!

— Kayla și cu mine ne-am cam certat. Mă vede schimbată și cred că și eu o văd schimbată pe ea. Niciuneia dintre noi nu-i place noua imagine a celeilalte.

Atunci când am spus asta, mi-am dat seama că este adevărat. De fapt, K nu se schimbase, să fiu sinceră se purtase exact la fel ca de obicei. Problema era că treburile astea minore, pe care până acum nu le băgăm în seamă, ca de exemplu pălăvrăgeala ei fără sens și răutățile, deveniseră dintr-odată prea iritante ca să le mai ignor.

— În orice caz, ea a plecat și eu am rămas singură cu Heath. Am făcut o pauză, pentru că nu știam cum să continui. Neferet a mijit ochii.

— Ai simțit nevoia să-i sugi sângele.

— Da, am spus eu abia șoptit.

— Ai băut din sângele lui, Zoey? Vocea ei a căpătat tonalități înalte.

— Am gustat numai un pic. L-am zgâriat fără să vreau, dar când i-am simțit pulsul, mi-a... mi-a venit să-l zgârii.

— Deci nu ai băut din rană?

— Așa voiam, dar s-a întors Kayla și ne-a întrerupt. Ea și-a ieșit din minți și așa l-am convins în sfârșit pe Heath să plece.

— Nu voia?

Am clătinat din cap.

— Nu. Nu voia. - Simțeam că-mi vine din nou să plâng.

— Neferet, îmi pare atât de rău! N-am vrut. Nici măcar nu eram conștientă de ce fac până n-a țipat Kayla.

— Sigur că nu ți-ai dat seama ce se întâmplă. Cum s-ar putea cineva aștepta de la o novice care tocmai a fost însemnată să știe despre pofta de sânge?

Mi-a atins brațul cu un gest matern, de încurajare.

— Probabil că nu l-ai Impregnat.

— Impregnat?

— Asta se întâmplă deseori când vampirii beau direct de la ființele umane, în special dacă există o legătură între ei, anterioară momentului în care vampirul îi bea sângele. De aceea le este interzis novicilor să bea sânge uman. De fapt, și adulții vampir sunt descurajați să se hrănească din ființele umane. Există o întreagă grupare de vampiri care consideră că nu este un lucru moral și care ar vrea să îl scoată în afara legii, a explicat ea.

O priveam și în timp ce vorbea și am văzut cum i se întunecă privirea. Expresia ei m-a neliniștit și m-au cuprins fiorii. Apoi Neferet a clipit, iar ochii ei au redevenit cei dinainte. Sau poate întunecimea lor stranie a fost doar rodul imaginației mele?

— Însă mai bine lăsăm această discuție pentru ora de sociologie de clasa a șasea.

— Și ce fac cu Heath?

— Nimic. Să mă anunți dacă încearcă să ia din nou legătura cu tine. Dacă te sună, să nu-i răspunzi. Dacă începi să-l Impregnezi măcar cu sunetul vocii tale, îl va afecta și va acționa ca o ispită ca să îl ademenească spre tine.

— Pare desprins din Dracula, am mormăit.

— N-are nici-o legătură cu cartea aia nenorocită! a izbucnit ea. Stoker a denigrat vampirii, ceea ce a cauzat seminției noastre nenumărate neplăceri cu ființele umane.

— Îmi pare rău, nu am vrut să...

A dat din mână, ca pentru a alunga spusele mele.

— Nu, nu ar fi trebuit să-mi vărs asupra ta frustrările legate de cartea nesăbuitului acela bătrân. Și nu-ți face griji în legătură cu Heath! O să fie bine. Ai spus că fuma și bea? Presupun că te referi la marijuana?

Am încuviințat.

— Dar eu nu fumez, am adăugat. De fapt, nici el, nici Kayla nu aveau obiceiul ăsta. Nu înțeleg ce li se întâmplă. Presupun că au început să umble cu vreun drogat din ăla de fotbalist de la echipa Union și niciunul dintre ei nu are suficientă minte încât să refuze.

— Hm, este posibil ca reacția lui față de tine să fi avut mai mult de-a face cu faptul că era drogat decât cu o posibilă Impregnare.

A făcut o pauză, a scos un caiet de notițe din sertar și mi-a dat un creion.

— Pentru mai multă siguranță, ce-ar fi să scrii numele complet și adresa prietenilor tăi? A, și scrie și numele fotbaliștilor de la Union dacă le știi.

— De ce ai nevoie de numele lor? - Am simțit un gol în stomac. - Nu îi

suni pe părinții lor, nu?

Neferet a râs.

— Sigur că nu. Nu mă privește purtarea urâtă a adolescenților umani. Ți le cer ca să-mi pot canaliza gândurile asupra grupului lor și poate așa reușesc să depistez urmele unei posibile Impregnări la vreunul dintre ei.

— Și dacă este așa, ce se întâmplă? Ce i se întâmplă lui Heath?

— Este copil încă, iar Impregnarea va fi cu siguranță slabă, așa că timpul și depărtarea ar trebui să o facă să dispară până la urmă. Dacă într-adevăr este complet Impregnat, aceasta se poate destrăma.

Mă pregăteam să-i spun să facă ce știe ea și să destrame Impregnarea, însă a continuat:

— Niciuna dintre modalități nu este plăcută.

— A, am înțeles.

Am scris numele și adresa Kaylei și pe a lui Heath. Habar n-aveam unde stau tipii de la Union, dar mi-am amintit numele lor. Neferet s-a ridicat și s-a dus în spatele clasei ca să ia un manual gros, al cărui titlu era „sociologie - nivel avansat“, scris cu litere argintii.

— Începi cu capitolul întâi și așa, puțin câte puțin, până la sfârșit. Până îl termini vom considera că aceasta este tema ta, în loc de cea pe care o dau celorlalți din clasă la introducere în sociologie.

Am luat cartea. Era grea, iar coperta ei părea rece în mâna mea fierbinte, stăpânită de emoții.

— Dacă ai orice întrebare, vino imediat la mine să vorbim. Dacă nu sunt aici, poți să mă cauți în apartamentul meu din Templul lui Nyx. Intri pe ușa principală și o iei pe scările de la dreapta. Eu sunt singura preoteasă din școală în momentul de față, așa că tot etajul doi este al meu. Și nu-ți face griji că ai putea să mă deranjezi. Ești învățăcelul meu, așa că e de datoria ta să mă deranjezi, a spus ea cu un zâmbet cald.

— Îți mulțumesc, Neferet.

— Încearcă să nu-ți faci prea multe griji. Porți atingerea lui Nyx, iar zeița are grijă de ai ei. - M-a îmbrățișat. - Eu mă duc să-i spun profesoarei Noian de ce întârzii. Hai, dă-i telefon bunicii tale de la telefonul de pe biroul meu.

M-a îmbrățișat din nou și apoi a închis încet ușa clasei în urma ei. M-am așezat la biroul ei și m-am gândit ce extraordinară este și de cât timp nu mă mai îmbrățișase mama așa. Și, dintr-un motiv sau altul, am izbucnit în plâns.

Capitolul 21

— Sărut mâna, bunico, eu sunt.

— A! Pasărea mea Zoey! Cum te simți, drăguțo? Am zâmbit în telefon și m-am șters la ochi.

— Mă simt bine, bunico. Doar că mi-e dor de tine.

— Mică pasărea, și mie mi-e dor de tine. - A făcut o pauză și apoi a continuat. - Te-a sunat mama ta?

— Nu.

Bunica a oftat.

— Ei, draga mea, poate că nu vrea să te deranjeze, acum că te acomodezi cu noua ta viață. I-am spus ce știam de la Neferet, că pentru tine zilele și nopțile sunt inversate acum.

— Mulțumesc, bunico, dar nu cred că ăsta e motivul pentru care nu m-a sunat.

— Poate că a încercat, dar nu erai lângă telefon. Eu te-am sunat ieri pe mobil, dar mi-a intrat căsuța vocală.

M-a cuprins un sentiment de vină. Nici măcar nu-mi verificasem mesajele de pe telefonul mobil.

— Am uitat să-l pun la încărcat. Este în cameră. Îmi pare rău că nu ți-am răspuns, bunico.

Apoi, ca s-o fac să se simtă mai bine și ca să schimb subiectul, am spus:

— O să mi-l verific când mă întorc în cameră. Poate că mama chiar m-a sunat.

— Poate că da, drăguță. Ei, ia spune, cum este pe acolo?

— E bine. Adică sunt multe lucruri care îmi plac. Orele sunt dementiale.

Auzi, bunico, fac până și scrimă și călărie.

— Minunat! Țin minte ce tare îți plăcea s-o călărești pe Bunny.

— Și am și-o pisică!

— O, Pasăre Zoey, ce mă bucur! Întotdeauna ți-au plăcut pisicile. Te-ai împrietenit cu ceilalți copii?

— Da, cu colega mea de cameră, Stevie Rae; este extraordinară. Și deja îmi plac și prietenii ei.

— Și atunci, dacă totul merge bine, de ce plângi?

Trebuia să-mi dau seama că nu pot să mă ascund de bunica.

— Problema e... că unele lucruri pe care le presupune Trans-formarea sunt foarte greu de îndurat.

— Te simți bine? - I-am simțit îngrijorarea în voce. - Te mai doare capul?

— Nu, nu are legătură cu asta. Doar că..., m-am oprit.

Voiam să-i povestesc; simțeam așa de tare nevoia să-i mărturisesc, încât îmi venea să explodez, dar nu știam cum să-i spun. Și mi-era teamă, teamă că n-o să mă mai iubească. Doar mama încetase să mă mai iubească, nu? Sau cel puțin mă dăduse la schimb pentru un nou soț, ceea ce în anumite privințe era mai rău decât să nu mă mai iubească. Ce mă fac dacă mă părăsește și bunica?

— Pasăre Zoey, știi că mie poți să-mi spui orice, a spus ea cu blândețe.

— E așa de greu, bunico.

Mi-am mușcat buzele ca să nu mă pun pe plâns.

— Uite, atunci te ajut eu. Nimic din ce mi-ai spune nu m-ar putea face să nu te mai iubesc. Sunt bunica ta și azi, și mâine și peste un an. Am să fiu bunica ta chiar și după ce mă voi alătura strămoșilor noștri în lumea spiritelor, iar de acolo tot am să te iubesc, Mică Păsărea.

— Am băut sânge și mi-a plăcut! am izbucnit eu. Fără nici-o ezitare, bunica a spus:

— Ei, drăguțo, nu asta fac vampirii de felul lor?

— Ba da, dar eu nu sunt vampir. Sunt novice doar de câteva zile.

— Ești deosebită, Zoey. Întotdeauna ai fost. De ce s-ar schimba acum lucrurile?

— Da, dar eu nu mă simt deosebită. Mă simt ca o ciudățenie a naturii.

— Și nu uita! Tot tu ești. Nu contează că ai fost însemnată. Nu contează că te Transformi. În adâncul tău este tot spiritul tău. Poate că pe afară arăți ca un necunoscut pe care ți se pare că nu-l cunoști, dar este de-ajuns să privești în adâncul tău ca să descoperi șinele pe care îl știi de șaisprezece ani.

— Un necunoscut pe care ți se pare că-l cunoști..., am șoptit. De unde știi?

— Ești copila mea, drăguțo. Ești fiica spiritului meu. Nu este greu de înțeles cum te simți, este cam cum îmi închipui eu că m-aș simți.

— Mulțumesc, bunico.

— Cu mare drag, U-we-tsi a-ge-hu-tsa.

Am zâmbit, încântată de sonoritatea cuvântului pentru „fiică“ în limba cherokee, atât de magic și aparte, ca un titlu dăruit de o zeiță. Dăruit de o zeiță...

— Bunico, mai e ceva.

— Spune, Mică Păsărea.

— Cred că pot să simt cele cinci elemente atunci când se formează cercul.

— Dacă este adevărat, ți s-a dat o mare putere, Zoey. Și știi foarte bine că o mare putere atrage după sine multă responsabilitate. Familia noastră are o istorie bogată în înțelepți ai tribului, șamani și tămăduitoare. Ai grijă,

Mică Păsărea, să te gândești bine înainte să acționezi. Zeița nu ți-ar fi dat puteri deosebite din capriciu. Folosește-le cu grijă și fă ca Nyx și străbunii tăi să-și reverse zâmbetul asupra ta.

— Am să mă străduiesc, bunico.

— Este singurul lucru pe care am să ți-l cer vreodată, Pasăre Zoey.

— Mai este aici o fată cu puteri deosebite, dar ea este îngrozitoare. Este un zbir și o mincinoasă. Bunico, eu cred... eu cred...

Am tras adânc aer în piept și am mărturisit ceea ce mă frământase toată dimineața.

— Cred că eu sunt mai puternică decât ea și că Nyx m-a în-semnat ca să o înlătur de pe poziția pe care o ocupă acum. Dar... dar asta ar însemna că trebuie să-i iau locul și nu știu dacă sunt pregătită pentru asta, cel puțin deocamdată. Dacă o să fiu vreodată.

— Fă ce-ți spune spiritul tău, Pasăre Zoey. - A șovăit o clipă, apoi a continuat. - Drăguțo, îți mai amintești rugăciunea de purificare a neamului nostru?

M-am gândit puțin. Fusesem cu bunica de nenumărate ori la pâraiașul din spatele casei ei și fusesem martoră la îmbăierea ei ritualică în apa curgătoare, pe când rostea rugăciunea de purificare. Uneori coboram și eu cu ea în pâraiaș și rosteam împreună rugăciunea. Aceasta fusese prezentă de-a lungul întregii mele copilării, rostită la schimbarea anotimpurilor, înălțată ca mulțumire pentru bogata recoltă de levănțică sau pentru a întâmpina venirea iernii și de fiecare dată când bunica trebuia să ia vreo decizie dificilă. Uneori nici nu știam de ce se purifică și rostește rugăciunea. Pur și simplu era veșnic prezentă în viața ei.

— Da, i-am spus. Mi-o amintesc.

— Ai undeva în școală vreo apă curgătoare?

— Nu știu, bunico.

— Ei, bine, dacă nu e, strânge un mănunchi de ierburi. Cele mai bune sunt salvia și levănțică amestecate, dar poți să folosești și pin proaspăt, dacă nu ai încotro. Știi ce ai de făcut, Pasăre Zoey?

— Să mă tămâiez începând de la picioare, apoi să urc în sus pe corp, pe față și pe spate, am recitat eu pe de rost, de parcă aș fi fost din nou copil, când bunica îmi tot repeta obiceiurile neamu-lui nostru.

— Apoi mă întorc spre răsărit și rostesc rugăciunea de purificare.

— Bun, văd că-ți amintești. Cere-i ajutorul zeiței, Zoey. Cred că-și va apleca urechea la tine. Poți să faci asta mâine până la răsărit?

— Cred că da.

— Am să mă rog și eu și am să adaug și glasul unei bunici pentru a-i cere

zeiței să te îndrume.

Dintr-odată m-am simțit mai bine. Bunica nu se înșela nici-o-dată în astfel de lucruri. Dacă ea credea că o să fie totul bine, atunci sigur avea să fie așa.

— Am să rostesc rugăciunea de purificare înainte de răsărit, îți promit.

— Bravo, Mică Păsărea. Acum ar fi bine ca bătrâna să te lase în pace. Ești în timpul orelor acum, nu?

— Mda, acum mă duceam la ora de artă teatrală. Bunico, încă ceva, tu n-o să fii niciodată bătrână.

— N-am să fiu cât timp îți aud glasul tineresc, Mică Păsărea. Te iubesc, U-we-tsi a-ge-hu-tsa.

— Și eu te iubesc, bunico.

Acum că vorbisem cu bunica simțeam că mi se luase o piatră de pe inimă.

Viitorul încă mă speria și îmi trezea neliniște și nici nu mă înnebuneam după varianta cu detronarea Afroditei. Ca să nu mai spun că habar n-aveam cum să procedez. Dar aveam un plan. Mă rog, poate nu era tocmai un plan, dar știam ce să fac. O să rostesc rugăciunea de purificare, iar apoi... apoi, mă mai gândesc eu ce să fac.

Mda, cred că o să meargă. Sau cel puțin așa mi-am tot spus în timpul orelor de dimineață. Până la ora prânzului hotărâsem asupra locului în care să-mi desfășor ritualul, sub copacul de lângă zid, unde o găsisem pe Nala.

Mă gândisem la asta în timp ce mă îndreptam spre bufetul cu salate, în spatele gemenelor. Copacii, în special stejarii, erau considerați sacri de către tribul cherokee, așa că mi se părea o alegere potrivită. În plus, era ferit și ușor accesibil. Da, recunosc, Heath și Kayla au dat de mine acolo, dar de data asta nu aveam de gând să mai stau cocoțată pe zid și nu îl vedeam eu pe Heath în stare să vină două zile la rând dis-de-dimi-neață, fie că fusese Impregnat, fie că nu. Ce Dumnezeu, era genul de om care doarme vara până la ora două după-amiaza, zi de zi. Era nevoie de două ceasuri deșteptătoare și de țipetele maică-sii ca să se trezească și să meargă la școală. Categorie nu se mai trezea el încă o dată înainte să se lumineze de ziuă. Cred că o să aibă nevoie de câteva luni ca să se recupereze după ziua de ieri. Ba nu, probabil că se furișase afară din casă și s-a întâlnit cu K (pentru ea fusese întotdeauna simplu ca bună ziua să se strecoare afară, că doar ai ei erau varză) și stătuseră treji toată noaptea. Ceea ce însemna că nu se dusesse la școală, se prefăcuse bolnav și dormise non-stop două zile la rând. În orice caz, nu-mi făceam griji că ar putea să mai vină.

— Nu găsești că porumbii ăștia pitici sunt înspăimântători? Ceva nu e în regulă cu trupușoarele lor minuscule.

Am tresărit și mai că am scăpat polonicul cu sos Ranch în vasul cu lichid alburiu; mi-am ridicat privirea și am văzut ochii albaștri și surâzători ai lui Erik.

— A, bună, am spus. M-ai speriat.

— Z, cred că deja îmi fac un obicei din a mă apropia pe furiș de tine. Am tras un chicot nervos, conștientă că gemenele ne urmăreau fiecare mișcare.

— Pari să-ți fi revenit după întâmplarea de ieri.

— Mda, nu e nici-o chestie. Mă simt bine. Și de data asta nu mai mint.

— Și în plus am auzit că te-ai alăturat Fiicelor Întunericului. Shaunee și Erin au pufnit. Am avut grijă să nu mă uit la ele.

— Mda.

— E super. Grupul ăla avea nevoie de sânge proaspăt.

— Spui „grupul ăla“ de parcă n-ai face și tu parte din el. Nu ești și tu un Fiu al Întunericului?

— Mdaa, dar nu e același lucru ca o Fiică a Întunericului. Noi suntem de frumusețe acolo. E cam invers decât în lumea ființelor umane. Toți tipii știu că rolul nostru este să arătăm bine și s-o distrăm pe Afrodită.

Mi-am ridicat privirea spre el și am văzut că ochii lui spuneau o altă poveste.

— Și încă o faci, încă o mai distrezi pe Afrodită?

— Din câte ți-am spus aseară, nu o mai fac, motiv pentru care nu mă mai consider membru al grupului. Sunt convins că m-ar da afară dacă n-ar fi chestia aia minoră cu monologurile.

— Ți se pare minoră, din moment ce ai trezit interesul pe Broadway și la Hollywood?

— Cam așa ceva. - A făcut o grimasă. - Nu mă caracterizează, să știi. Să joci teatru înseamnă să te prefaci. Eu nu sunt așa de fapt. - S-a aplecat și mi-a șoptit la ureche. - De fapt, eu sunt tăntălău.

— Fii serios! Nu mai băga strâmbe! S-a prefăcut extrem de ofensat.

— Strâmbe? Nicidecum, Z. Nu bag nici-o strâmbă și pot să ți-o dovedesc.

— Cum să nu!

— Pot. Vino deseară cu mine la film. O să vedem filmul meu preferat din toate timpurile.

— Și cum dovedește asta că e adevărat?

— E Războiul Stelelor, ăla vechi. Știi toate replicile din toate părțile. - S-a aplecat spre mine și mi-a șoptit din nou. - Știi chiar să-l joc și pe Chewbacca.

— Ai dreptate, chiar ești tăntălău, am spus amuzată.

— Ți-am zis eu.

Ajunseserăm la capătul bufetului cu salate și m-a însoțit la masa la care se așezaseră deja Damien, Stevie Rae și gemenele. Și nu, nu încercau să disimuleze faptul că efectiv căscau gura la noi.

— Așadar, vrei să vii... cu mine... deseară?

Îi auzeam pe toți patru cum își țin respirația, la propriu.

— Mi-ar face plăcere, dar în seara asta nu pot. Am... ăă, deja alte planuri.

— A. Bine. Atunci... data viitoare. Pa.

A dat din cap spre cei de la masă și a plecat. M-am așezat la masă sub privirile lor fixe.

— Ce-am făcut? am spus eu.

— Ești complet sărită de pe fix, a decretat Shaunee.

— Mi-ai luat vorba din gură, geamăno, a completat-o Erin.

— Sper că ai avut motive serioase să-i dai papucii, a spus Stevie Rae. E clar că s-a simțit jignit.

— Credeți că m-ar lăsa să-l îmbărbătez? a întrebat Damien, aruncând încă priviri visătoare în urma lui Erik.

— Lasă-te de goange, m-a sfătuit Erin.

— El nu e Mary Poppins, ca tine, i-a ținut isonul Shaunee.

— Sst! a făcut Stevie Rae. - S-a întors spre mine și m-a ținut cu privirea.

- De ce l-ai refuzat? Ce poate fi mai important decât să ieși cu el?

S-o pun pe Afrodita cu botul pe labe, am răspuns fără ocolișuri.

Capitolul 22

— Nu zice rău, a spus Damien.

— A intrat în grupul Fiicelor Întunericii, a spus Shaunee.

— Poftim? a țipat Damien, vocea lui urcând la vreo douăzeci de octave.

— Las-o în pace, a spus Stevie Rae imediat, sărindu-mi în apărare. Se duce în recunoaștere.

— Recunoaștere, pe naiba! Dacă s-a băgat în grupul Fiicelor Întunericii se poate spune că e în plin conflict cu inamicul, a declarat Damien.

— Chestia e că s-a băgat, a repetat Shaunee.

— Am auzit și noi, a informat-o Erin.

— Hei, sunt și eu pe aici, am spus.

— Și ce-ai de gând să faci? m-a întrebat Damien.

— Sincer, nu știu.

— Mai bine ți-ai face un plan cât mai repede posibil, pentru că, dacă nu,

cotoroanțele alea te mănâncă de vie, mi-a zis Erin.

— Mda, a aprobat-o Shaunee, mușcând exemplificator din salată.

— Ei, nu trebuie să se gândească singură la asta. Ne are și pe noi, mi-a sărit în ajutor Stevie Rae, încrucișându-și brațele pe piept și fulgerându-le pe gemene cu privirea.

I-am zâmbit colegei mele de cameră în semn de „mulțumesc“.

— Cam am o idee.

— Bun. Spune tare și apoi o punem de un brainstorming împreună, m-a îndemnat Stevie Rae.

Toată lumea m-a privit nerăbdătoare. Am oftat:

— Bun, hm..., am început eu șovăitoare, de teamă să nu par fraieră, iar apoi am hotărât că aș putea să le împărtășesc la ce mă gândisem după ce vorbisem cu bunica, așa că am spus dintr-o suflare:

— M-am gândit să rostesc o rugăciune străveche de purificare, bazată pe un ritual cherokee, și să o rog pe Nyx să mă ajute să ticluiesc un plan. Tăcerea s-a lăsat grea peste masa noastră. Într-un final Damien a aprobat:

— Nu e o idee rea să-i ceri ajutorul lui Nyx.

— Ești cherokee? a întrebat Shaunee.

— Adevărul e că pari cherokee, a spus Erin.

— Alo! Numele ei de familie este Redbird. Normal că e cherokee, a întărit Stevie Rae pe un ton conclusiv.

— A, bine, a zis Shaunee, dar părea să se îndoiască.

— Eu cred că sunt șanse ca Nyx să mă asculte și, poate, să-mi dea și vreun indiciu despre cum ar trebui să procedez cu odioasa aia de Afrodita. - Mi-am privit fiecare prieten în parte. - Ceva din mine îmi spune că nu e bine s-o las să scape nepedepsită pentru toate măgăriile pe care le face.

— Lasă-mă să le zic și lor, a sărit Stevie Rae dintr-odată. N-o să spună nimănui. Pe bune. Și ți-ar putea fi de ajutor dacă știi.

— Care mama mă-sii e treaba? a întrebat Erin.

— Ei, acum nu mai ai încotro, a intervenit și Shaunee, arătând spre Stevie Rae cu furculița. Știa că dacă spune asta te batem la cap până ne zici care e faza.

M-am încruntat la Stevie Rae, care a ridicat vinovată din umeri, mormăind:

— Scuză-mă!

Am coborât vocea, m-am aplecat înainte și am început, fără tragere de inimă:

— Promiteți să nu spuneți nimănui.

— Promitem, au spus ei.

— Cred că atunci când stăm în cerc, simt toate cele cinci elemente. Mormânt. Se uitau doar la mine cu ochii cât cepele, trei dintre ei șocați, iar Stevie Rae mândră de sine.

— Aha, acum mai credeți că nu poate s-o detroneze pe Afrodita? Ie-a aruncat ea.

— Știam eu că Semnul tău arată așa din altă cauză decât de la lovitura aia la cap! a conchis Shaunee.

— Mamă, a completat Erin. Asta e bârfă de prima mână.

— Nu trebuie să afle nimeni! am spus eu repede.

— Hai, mă, m-a liniștit Shaunee. Vrem doar să spunem că într-o bună zi asta o să fie o bârfă de prima mână.

— Noi știm să așteptăm să se coacă o bârfă de calitate, a întărit Erin. Damien le-a ignorat pe amândouă.

— Nu cred că s-a vorbit vreodată despre o Mare Preoteasă care să fi avut o afinitate față de toate cele cinci elemente. - Pe măsură ce vorbea, Damien se înflăcăra din ce în ce mai tare. - Îți dai seama ce înseamnă asta? - A continuat, fără să-mi lase timp să răspund. - Asta înseamnă că, teoretic, ai putea să fii cea mai redutabilă Mare Preoteasă vampir.

— Ăă? am făcut eu. Redutabilă?

— Tare, puternică, a explicat el în grabă. Chiar ai putea să o detronezi pe Afrodita!

— Astea da vești bune! s-a bucurat Erin, în timp ce Shaunee o aproba entuziastă din cap.

— Și atunci, ia spune, când facem chestia aia cu purificarea? m-a întrebat Stevie Rae.

— Facem? m-am mirat eu.

— Nu te lăsăm singură, Zoey, a spus ea.

Am deschis gura să protestez. Normal, nici măcar nu știam ce o să fac eu. Nu voiam ca prietenii mei să fie și ei implicați în ceva care putea fi - să fiu sinceră, avea probabil să fie - un mare fâs. Însă Damien nu mi-a dat timp să le dau papucii.

— Ai nevoie de noi, a spus el fără ocolișuri. Chiar și cea mai redutabilă Mare Preoteasă are nevoie de un cerc al ei.

— De fapt, nu mă gândisem să formez niciun cerc. Eu mă gândisem la un soi de rugăciune de purificare.

— Nu poți să formezi cercul și apoi să-ți spui rugăciunea și să-i ceri ajutorul lui Nyx? a întrebat Stevie Rae.

— Are sens ce spune, a spus Shaunee.

— Și-n plus, dacă ai o afinitate față de cele cinci elemente, pun pariu că o

să ne dăm seama când îți formezi tu propriul cerc. Nu-i așa, Damien? a întrebat Stevie Rae.

Privirile tuturor s-au îndreptat spre eruditul homosexual al grupului nostru.

— Da, pare să aibă sens, a fost el de acord.

Încă mai voiam să mă opun, deși în adâncul sufletului mă simțeam ușurată, fericită și recunoscătoare că prietenii mei voiau să fie alături de mine și că nu aveau să mă lase să mă lansez de una singură în marea asta de necunoscute.

„Prețuiește-i; sunt nestemate de-o mare însemnătate.“ Vocea cunoscută mie mi s-a insinuat printre gânduri și mi-am dat seama că nu ar trebui să pun la îndoială noul meu instinct, care păruse să ia naștere atunci când Nyx m-a sărutat pe frunte și mi-a schimbat definitiv Semnul și viața.

— Bine. Uite, o să am nevoie de un mănunchi de ierburi. - M-au privit pierduți și mi-am continuat explicațiile. - îmi trebuie pentru partea cu purificarea din ritual, pentru că nu am nici-o apă curgătoare la îndemână.

Știți voi altceva?

— Adică vreun izvor, vreun râu, ceva de genul ăsta? a întrebat Stevie Rae.

— Îhî.

— Ar fi un pâraiaș care curge prin curtea de lângă sala de mese și se varsă undeva sub școală, a spus Damien.

— Nu e bine; e prea la vedere. Ne trebuie un mănunchi de ierburi. Cele mai bune sunt levănțica uscată și salvia, amestecate, dar dacă n-avem, merge și cu pin.

— Pot să-ți fac eu rost de salvie și de levănțica, a spus Damien. Țin chestii din astea în magazia școlii pentru orele de descântece și ritualuri din clasa a cincea și a șasea. Le spun că am venit să iau pentru că ajut pe cineva din clasele mai mari. Ce-ți mai trebuie?

— Păi, în timpul ritualului de purificare bunica aducea întotdeauna mulțumiri celor șapte ținte sacre pe care le cinstește neamul cherokee: miazănoapte, miazăzi, răsărit, apus, soare, pământ și sine. Dar eu cred că am să adaptez rugăciunea la Nyx.

Mi-am mușcat buzele, gânditoare.

— Cred că e o idee bună, a zis Shaunee.

— Mda, a adăugat Erin. În fond, Nyx nu are legătură cu soarele. Ea simbolizează Noaptea.

— Cred că ar trebui să-ți urmezi instinctul, m-a aprobat Stevie Rae.

— Unul dintre primele lucruri pe care le învață o Mare Preoteasă este să aibă încredere în sine, a continuat și Damien.

— Bun, apoi mai am nevoie și de o lumânare pentru fiecare dintre cele

cinci elemente, am decretat.

— O nimica toată, a spus Shaunee.

— Mda, templul nu este niciodată încuiat și sunt o grămadă de lumânări pentru ritual acolo.

— Și n-are nimic dacă le luăm?

Nu părea o idee prea bună să furăm din templul lui Nyx.

— N-are nimic, dacă le ducem înapoi, a spus Damien. Altceva?

— Atât.

Cel puțin, așa cred. La naiba, nu eram sigură. Nu se poate spune că știam ce fac.

— Când și unde ne întâlnim? m-a întrebat Damien.

— După cină. Să zicem pe la cinci. Dar nu putem să mergem împreună.

Ultimul lucru de care avem nevoie acum este ca Afrodita sau oricare dintre

Fiicele Întunericului să creadă că avem vreun soi de întâlnire și să le trezim curiozitatea. Așa că hai să ne întâlnim lângă stejarul ăla enorm de lângă zidul estic. - Le-am zâmbit șmecherește. - E ușor de găsit dacă vă prefaceți că tocmai ați fugit de la un ritual al Fiicelor Întunericului din sala de recreere și vreți să scăpați de cotoaroaște.

— Pentru asta nu e nevoie să te prefaci prea mult, a replicat Shaunee.

Erin a pufnit.

— Bine, aducem marfa, a spus Damien.

— Mda, noi aducem marfa, iar tu adu reductibilitatea, m-a îndemnat Shaunee, aruncându-i lui Damien o privire plină de înțeles.

— Nu asta este forma corectă a cuvântului. Știi, cred că ar trebui să mai pui și tu mâna pe o carte. Poate așa îți îmbogățești vocabularul.

— Ba, maică-ta trebuie să mai pună mâna pe o carte, a spus Shaunee, iar apoi ea și Erin s-au topit de râs la gluma tare proastă cu „ba, pe-a mă-tii“. Eu, una, mă bucuram că nu mai eram în centrul atenției și așa puteam să-mi mănânc în tihnă salata și să mă gândesc relativ liniștită, în timp ce ei se ciorovăiau de mama focului. Mestecam și încercam să-mi amintesc toate cuvintele din rugăciunea de purificare, când Nala a sărit pe bancă, lângă mine. M-a privit cu ochii ei mari, apoi s-a lipit de mine și a început să toarcă asemenea unui motorăș. Nu știu cum a reușit, dar m-a făcut să mă simt mai bine. Iar atunci când s-a sunat și am plecat cu toții în grabă la ore, cei patru prieteni ai mei mi-au zâmbit, mi-au făcut complice cu ochiul și au spus:

— Ne vedem, Z.

Și ei m-au făcut să mă simt mai bine, deși mi s-a strâns inima când am văzut ce repede preluaseră numele cu care mă alinta Erik.

Ora de spaniolă a trecut pe nesimțite și am învățat cum să spunem că ne plac sau nu ne plac diverse lucruri. M-a rupt la profe Garmy. Spunea că aceste lucruri o să ne schimbe viața. Me gusta gatos. (îmi plac pisicile.) Me gusta ir de compras. (îmi place să merg la cumpărături.) No me gusta cocinar. (Nu-mi place să gătesc.) No me gusta lavar el gato. (Nu-mi place să spăl pisica.) Astea erau exemplele favorite ale profei Garmy și am stat toată ora să dăm exemple cu preferințele noastre.

Am încercat să nu măzgălesc chestii de genul me gusta Erik... și no me gusta el cotoroanzo Afrodita. Ei, sunt sigură că în spaniolă nu se spune „cotoroanzo“ la „cotoroanță“, dar mă rog. În fine, a fost distractiv la oră și chiar am înțeles ce s-a spus acolo. Ora de echitație nu a trecut chiar așa de repede. A fost un lucru bun că a trebuit să strângem bălegarul din grajd, așa am avut ocazia să mă gândesc și am recitat întruna rugăciunea de purificare, dar ora aia chiar a părut să dureze șaiszeci de minute. De data asta Stevie Rae nu a mai trebuit să vină după mine. Eram prea nerăbdătoare ca să pot pierde noțiunea timpului. Când s-a sunat, eu puneam la loc țesala, bucuroasă că Lenobia mă lăsase iar s-o țesăl pe Persephone și îngândurată pentru că îmi spusese că ea credea că începând de săptămâna viitoare aș putea începe s-o călăresc. Am plecat în grabă de la grajduri, dorindu-mi să nu fi fost atât de târziu în lumea „reală“. Mi-ar fi plăcut tare mult să pot s-o sun pe bunica și să-i spun ce bine mă descurc la ora de echitație.

— Știi ce pui la cale.

Jur că aproape m-am sufocat.

— Dumnezeule, Afrodita! Puteai să faci un zgomot, ceva! Te tragi cumva din păianjen? Mi-a stat inima în loc.

— Ce e? s-a pisicit ea. Ai conștiința încărcată?

— Hm, când vii pe furiș prin spate, oamenii au tendința să se sperie. N-are nici-o legătură cu conștiința.

— Așa că n-o ai încărcată?

— Afrodita, nu știi despre ce vorbești.

— Știi ce ai de gând să faci în noaptea asta.

— Tot nu știi despre ce vorbești. „Aa, rahat! Cum dracu' a aflat?“

— Toată lumea crede că ești așa de drăguță și așa de inocentă și toți sunt al dracu' de impresionați de Semnul tău de ciudată. Mai puțin eu.

S-a întors spre mine și ne-am oprit în mijlocul trotuarului. Și-a mijit ochii ei albaștri și a făcut o grimasă înfiorător de „cotoronțească“. Hm! M-am întrebat, în treacăt, dacă gemenele erau conștiente de cât de exactă era porecla pe care i-o dăduseră.

— Indiferent ce căcaturi ai auzit, încă e al meu și va fi întotdeauna al meu. Am făcut ochii mari și m-am simțit atât de ușurată, încât m-a făcut să râd.

Se referea la Erik, nu la rugăciunea de purificare.

— Dumnezeule, parcă ai fi mama lui Erik. El știe că îl verifici?

— Arătam cumva ca mama lui Erik când m-ai văzut pe hol lingându-i cocoșelul?

Deci știa. Asta e. Presupun că discuția asta era inevitabilă.

— Nu, nu arătai ca mama lui Erik. Arătai exact cum ești, disperată, încercând fără pic de demnitate să te arunci în brațele unui tip care îți spunea foarte clar că nu te mai vrea.

— Târfă ordinară! Nu permit nimănui să-mi vorbească așa! A ridicat mâna și, cu ghearele înainte, a încercat să mă zgârie pe față. Am avut senzația că lumea a stat pe loc, iar noi două eram prinse într-o bulă în care totul se mișca cu încetinitorul. Am prins-o de încheietură și am imobilizat-o cu ușurință, cu prea mare ușurință. Era ca un copil bolnav cuprins de furie, dar prea slab să poate face rău cuiva. Am ținut-o așa preț de o clipă, privind-o în ochii încărcăți de ură.

— Nu care cumva să mai încerci vreodată să mă lovești. Nu sunt vreun puștan din ăla cu care faci tu pe zbirul. Bagă-ți bine asta în cap, chiar acum. Nu mi-e frică de tine.

Apoi i-am dat drumul la încheietură cu un zvâcnet și, spre marea mea uimire, am văzut-o cum se dă câțiva pași înapoi, clătinându-se pe picioare.

M-a străfulgerat cu privirea, în timp ce-și freca încheietura.

— Nu te mai deranja să vii mâine. Poți să te consideri nepoftită și nici nu mai ești o Fiică a Întunericului.

— Serios? am replicat, incredibil de calmă. Știam că am un as în mânecă și l-am etalat. Să înțeleg că vrei să-i dai explicații mentorului meu, Marea Preoteasă Neferet, vampirul căruia îi aparține de fapt ideea intrării mele în rândurile Fiicelor Întunericului, că m-ai dat afară pentru că fostul tău prieten mă place?

S-a întunecat la față.

— A, și te asigur că am să fiu complet devastată când Neferet o să mă întrebe ce s-a întâmplat.

M-am prefăcut că plâng și suspin.

— Îți dai seama ce presupune să faci parte dintr-un grup în care nimeni nu te înghite? a mârâit ea printre dinții încleștați.

Am simțit un nod în stomac și m-am străduit să nu observe că mă atinsese la coarda sensibilă. Da, știam exact cum e să faci parte dintr-un grup, chipurile dintr-o familie, și să simți că nimeni nu te înghite, dar Afrodita nu

avea să afle. În loc de asta am zâmbit și am spus cu glasul cel mai mios de care eram capabilă:

— Dar de ce? Ce vorbești, Afrodita? Erik este și el un Fiu al Întunericului și nu mai târziu de azi la masa de prânz îmi spunea ce fericit este că fac și eu parte din grupul Fiicelor Întunericului.

— N-ai decât să vii la ritual și să te prefaci că ești o Fiică a Întunericului.

Dar ține minte un lucru: Fiicele Întunericului sunt ale mele. Tu ești cea care e în plus, cea pe care nimeni n-o înghite. Și mai ține minte un lucru:

între mine și Erik Night există o legătură pe care tu n-o vei înțelege niciodată. Nu este fostul meu. Tu n-ai rămas până la finalul jocului nostru de pe hol. A fost și este în continuare exact cum vreau eu, al meu.

Și-a fluturat părul lung și blond și a plecat înțepată.

O fracțiune de secundă mai târziu, din spatele unui stejar bătrân, aflat nu foarte departe de trotuar, a răsărit capul lui Stevie Rae, întrebătoare:

— A plecat?

— Slavă Domnului! - Am clătinat din cap spre Stevie Rae.

— Ce faci acolo?

— Glumești? Mă piteam. M-am scăpat pe mine de frică. Venisem să te caut și v-am văzut certându-vă. Fată, chiar a încercat să te lovească!

— Afrodita asta nu e în stare să-și controleze furia. Stevie Rae a râs.

— Ăă, Stevie Rae, acum poți să ieși de acolo.

Încă râzând, colega mea a țopăit de pe un picior pe altul până la mine și m-a luat de mâini.

— Chiar ai înfruntat-o!

— Cam așa ceva.

— Iar acum chiar te urăște de moarte.

— Chiar așa.

— Îți dai seama ce înseamnă asta? m-a întrebat.

— Mda. Acum nu mai am încotro. O să trebuiască să o detronez.

— Mda.

Să fiu sinceră, știam că nu am încotro de mai dinainte ca Afrodita să încerce să mă zgârie pe față. Nu mai aveam încotro încă de când Nyx mă însemnase. Pe când eu și Stevie Rae mergeam alături una de cealaltă în noaptea bogat luminată de felinare, vorbele zeiței mi-au răsunat fără încetare în minte: „Ești matură pentru vârsta ta, Pasăre Zoey. Crezi în tine și vei găsi calea. Însă ține minte, întunericul nu semnifică întotdeauna răul, la fel cum lumina nu aduce întotdeauna binele.“

Capitolul 23

— Sper să găsească și ceilalți locul, am spus, aruncând priviri înjur, pe când eu și Stevie Rae așteptam lângă stejarul cel uriaș.

— Parcă azi-noapte nu era așa de întuneric.

— Nu era. În noaptea asta e înnorat și nu prea răzbat razele lunii. Dar stai liniștită, că Transformarea asta face minuni cu vederea noastră nocturnă.

La naiba, cred că văd la fel de bine ca Nala.

Stevie Rae a scărpinat pisica cu tandrețe pe cap, iar ea a închis ochii și s-a pus pe tors.

— Ne găsesc ei.

M-am sprijinit îngrijorată de copac. Fusese tare bună mâncarea la cină, pui fript al naibii de bun, orez cu mirodenii și mazăre fragedă. Un lucru era clar aici, se pricepeau la gătit. Da, totul fusese demential. Asta până să treacă Erik pe lângă masa noastră și să mă salute. Chestia e că nu a fost la modul „salut, Zoey, încă te plac“. Era genul de „salut, Zoey“ și cu asta basta. Își luase mâncare și mergea cu alți câțiva tipi despre care gemenele au zis că sunt super. Eu, una, nici nu i-am remarcat. Aveam treabă să mă uit după Erik. Au venit la masa noastră. Mi-am ridicat privirea spre el și am zâmbit. M-a privit preț de-o milisecundă, a spus „salut, Zoey“ și a trecut mai departe. Brusc, puiul n-a mai fost așa de gustos.

— L-ai jignit. Poartă-te frumos cu el și o să te invite iar la film, a spus Stevie Rae, readucându-mă cu tot cu gândurile mele în prezent, sub copac.

— De unde știi că mă gândeam la Erik? am întrebat-o. Stevie Rae n-o mai mângâia pe Nala, așa că m-am aplecat s-o scarpin pe cap până să înceapă să mi se văicărească.

— Pen'că eu, una, la asta m-aș gândi.

— Știu că ar trebui să mă gândesc la cercul pe care trebuie să-l formezi, lucru pe care nu l-am mai făcut în viața mea, și la ritualul de purificare pe care trebuie să-l duc la îndeplinire, nu la un băiat oarecare.

— Nu e un băiat oarecare. E un băiat pe cinste, m-a contrazis Stevie Rae cu accent, iar eu am izbucnit în râs.

— Vorbiți despre Erik, nu? a întrebat Damien, făcându-și apariția din umbra zidului. Nu-ți face griji! Am văzut eu cum te privea azi la masa de prânz. O să te invite din nou să ieși cu el.

— Ascultă-l pe el, m-a sfătuit Shaunee.

— Este expertul grupului nostru într-ale penisului, a adăugat Erin, alăturându-li-se lângă copac.

— Nu ești departe de adevăr, a spus Damien.

Am schimbat subiectul înainte să mă simt cuprinsă de tristețe.

— Ai făcut rost de ce ne trebuie?

— A trebuit să fac eu amestecul de salvie și levănțică. Sper că e bine cum le-am legat.

Damien și-a scos din măneca jachetei mănunchiul de ierburi uscate și mi l-a înmânat. Era gros și lung de vreo treizeci de centimetri; imediat am simțit dulceața bine cunoscută a florii de levănțică. Legase bine mănunchiul la un capăt, cu un soi de ață foarte groasă.

— E perfect, i-am zâmbit eu.

A părut ușurat, iar apoi a dezvăluit timid:

— Am folosit ață de-a mea de la goblen.

— Ți-am mai spus că nu are de ce să-ți fie rușine că-ți place să faci goblenuri. Eu cred că e un hobby drăguț. Și, în plus, ești foarte priceput la asta, l-a liniștit Stevie Rae.

— De-ar fi fost și tata de aceeași părere..., a oftat Damien. Nu puteam să sufăr tristețea care i se simțea în glas.

— Poate mă înveți și pe mine. Întotdeauna mi-am dorit să învăț să fac goblenuri, am trântit eu o minciunică și am observat cu satisfacție cum Damien se luminează la față.

— Cu mare plăcere, Z, a spus el.

— Cum stăm cu lumânările? le-am întrebat pe gemene.

— Exact cum ți-am spus. O nimica..., Shaunee și-a desfăcut geanta și a scos din ea o lumânare verde, una galbenă și alta albastră, în suporturi de sticlă groasă de aceeași culoare.

— ... toată.

A mai scos din geantă o lumânare roșie și una purpurie, așezate și ele în suporturi colorate.

— Bravo! Bun, să vedem. Hai să ne așezăm aici, un pic mai departe de trunchi, dar destul de aproape încât să avem crengile deasupra capului. M-au urmat la câțiva pași de copac. Am aruncat o privire spre crengi. Ce să fac acum? Poate ar fi bine... M-am gândit puțin și m-am luminat. Fără să meditez prea mult la modalitatea sau la motivul pentru care îmi venise așa deodată, ori să analizez cunoașterea intuitivă pe care o dobândisem brusc, pur și simplu m-am lăsat purtată de ea.

— Am să-i dau fiecăruia dintre voi câte o lumânare. Apoi, exact cum s-a întâmplat la Ritualul Lunii pline al lui Neferet, veți simboliza acel element.

Eu voi fi spiritul.

Erin mi-a înmânat lumânarea purpurie.

— Eu am să fiu inima cercului. Voi așezați-vă la locurile voastre, în jurul

meu.

Fără cea mai mică ezitare, am luat lumânarea roșie de la Erin și i-am dat-o lui Shaunee.

— Tu vei simboliza focul.

— Aș fi încântată. Doar știe toată lumea ce focoasă sunt. A rânjit și a luat-o în pași de dans spre partea dinspre miazăzi a cercului.

Următoarea lumânare era cea verde. M-am întors spre Stevie Rae.

— Tu vei simboliza pământul.

— Verdele e culoarea mea preferată! a spus ea și s-a dus să se așeze vizavi de Shaunee.

— Erin, tu vei simboliza apa.

— Perfect. Mai demult îmi plăcea să stau pe spate în apă când simțeam nevoia să mă răcoresc.

Erin și-a ocupat locul spre apus.

— Deci eu simbolizez aerul, a conchis Damien, luând lumânarea galbenă.

— Așa este. Elementul tău deschide cercul.

— Da, cam cum mi-aș dori eu să pot să le deschid mințile oamenilor..., a spus el, luându-și locul spre răsărit.

I-am zâmbit cu căldură.

— Mda, cam așa ceva.

— Bun. Și acum ce mai facem? a întrebat Stevie Rae.

— Păi, acum o să ne purificăm cu fumul de la mănunchiul de ierburi. Mi-am lăsat lumânarea purpurie la picioare, ca să mă pot concentra asupra mănunchiului de ierburi. Mi-am dat ochii peste cap.

— La naiba! A adus careva chibrituri, o brichetă, ceva de aprins?

— Se înțelege, a spus Damien și a scos o brichetă din buzunar.

— Mulțumesc, aer, am spus eu.

— Cu plăcere, Mare Preoteasă, a spus el.

Nu am zis nimic, dar, când m-a numit așa, am simțit un fior de plăcere în tot corpul.

— Uite cum se folosește mănunchiul de ierburi, i-am zis, bucuroasă că vocea îmi suna mult mai calmă decât mă simțeam eu în realitate. M-am așezat în fața lui Damien și am hotărât că ar trebui să pornesc de unde începe cercul. Conștientă că eram ca un ecou misterios al bunicii și al învățămintelor din copilărie, am început să le explic prietenilor mei cum trebuie procedat.

— Tămâiatul este modul ritual prin care se poate curăța o persoană, un loc sau un obiect de energii negative, de spirite sau de influențe. Ceremonia de tămâiere constă în arderea unor ierburi anume, sacre și de rășină vegetală;

apoi fie se trece un obiect prin fum, fie se împrăștie fumul în jurul unei persoane sau al unui loc. Astfel spiritul plantei purifică ceea ce a fost întinat, am conchis și i-am zâmbit lui Damien. Sunteți gata?

— Afirmativ, a spus Damien în stilul caracteristic.

Am aprins mănunchiul de ierburi și am lăsat flacăra să ardă o clipă ierburile uscate, iar apoi l-am stins, astfel încât să nu rămână decât un jar fumegând. Am început să-l tămâiez pe Damien, începând de la picioare și apoi urcând pe lângă corp, timp în care mi-am continuat explicația privind străvechea ceremonie.

— Este foarte important să nu uităm că le cerem spiritelor ierburilor sacre pe care le folosim să ne ajute și că trebuie să le arătăm respectul cuvenit, recunoscându-le puterile pe care le au.

— Și ce efecte au levănțica și salvia? a întrebat Stevie Rae din partea opusă a cercului. Încă tămâindu-l pe Damien, i-am răspuns:

— Salvia albă este foarte des folosită în ceremoniile tradiționale. Alungă energia negativă, spiritele și influențele. De fapt, și salvia de deșert este bună, dar mie îmi place salvia albă pentru are un miros mai dulce.

Ajunsesem la capul lui Damien cu tămâiatul și i-am zâmbit larg:

— Bravo, Damien, ai făcut o alegere bună.

— Uneori cred că am aptitudini de medium, a replicat Damien. Erin și Shaunee au pufnit, dar noi nu le-am băgat în seamă.

— Bun, acum întoarce-te cu spatele să te tămâiez, i-am cerut. - S-a întors, iar eu am continuat. - Bunica mea pune întotdeauna și levănțica în mănunchiurile ei de ierburi. Sunt convinsă că unul dintre motive este faptul că are o cultură de levănțica.

— Ce tare! a spus Stevie Rae.

— Mda, e superb acolo. - I-am zâmbit peste umăr, dar am continuat să-l tămâiez pe Damien. - Celălalt motiv pentru care folosește levănțica este faptul că aceasta are darul de a restabili echilibrul și de a crea o atmosferă relaxată. De asemenea, atrage energia pozitivă și spiritele bune. - L-am atins pe Damien pe umăr ca să se întoarcă. - Am terminat cu tine.

Apoi am mers împrejurul cercului până am ajuns la Shaunee, care simboliza focul, și am început s-o tămâiez și pe ea.

— Spiritele bune? a scâncit Stevie Rae cu o voce de copil speriat. Nu știam că o să invocăm și altceva în afară de elemente.

— Haide, Stevie Rae, a spus Shaunee, încruntându-se prin vălătucii de fum la Stevie Rae. Cum e posibil să fii vampir și să-ți fie frică de fantome?

— No, sună aiurea de tot, a spus Erin.

Mi-am aruncat privirea în partea opusă a cercului, spre Stevie Rae și

privirile ni s-au întâlnit preț de o clipă. Amândouă ne-am gândit la întâlnirea mea cu fantoma lui Elizabeth, după toate probabilitățile, dar niciuna dintre noi nu părea dornică să vorbească despre asta.

— Eu nu sunt vampir. Încă. Sunt doar o novice, așa că am voie să-mi fie teamă de fantome.

— Stați puțin, Zoey nu se referă cumva la spirite cherokee? E posibil ca ele să nu bage în seamă o ceremonie ținută de o adună-tură de vampiri novici a căror „neamerindianitate“ e mai puternică decât „cherokitatea“ Marii noastre Preotese, în raport de patru la unu, a spus Damien.

Am terminat și cu Shaune și am trecut la Erin.

— Nu cred că are prea mare importanță ce suntem pe dinafară, am zis, pătrunsă deodată de adevărul celor spuse. Cred că ceea ce are cu adevărat importanță este faptul că încercăm. Treburile stau cam așa: Afrodita și gașca ei sunt dintre cei mai arătoși și mai talentați elevi din școala asta, iar Fiicele Întunericului ar trebui să fie un grup extraordinar. În schimb, noi le zicem „cotoroaște“ și în realitate sunt o adunătură de bătauși și copii răsfățați.

M-am întrebat cum de era Erik în grupul lor. Oare chiar nu dădea doi bani pe ei, după cum îmi spusese mie, sau era mult mai implicat decât atât, cum sugerase Afrodita?

— Sau puștani care au fost forțați să se alătore lor și care sunt și ei acolo să se afle în treabă, a spus Erin.

— Exact.

Mi-am alungat gândurile. Nu era momentul cel mai potrivit să visez la Erik cu ochii deschiși. Am terminat de tămâiat în jurul lui Erin, așa că m-am dus la Stevie Rae și m-am oprit în fața ei.

— Vreau să spun că eu cred cu adevărat că spiritele strămoșilor mei ne aud și mai cred că spiritul salviei și al levănțicii o să ne ajute. Dar nu cred că are de ce să-ți fie frică, Stevie Rae. Intenția noastră nu este să le invocăm aici și să ne folosim de ele ca să o luăm la șuturi pe Afrodita. - M-am oprit din tămâiat și am adăugat: deși fata asta are mare nevoie de câteva șuturi.

Și nici nu cred că dă târcoale vreo fantomă înspăimântătoare în noaptea asta, am spus cu hotărâre, apoi i-am dat lui Stevie Rae mănunchiul de ierburi, cerându-i:

— Acum tămâiază-mă și tu pe mine.

A început să-mi imite gesturile, iar eu m-am relaxat și m-am lăsat învăluită de mirosul bine cunoscut și dulce al fumului.

— Adică nu le cerem să ne ajute s-o luăm la șuturi? a întrebat Shaune e vădit dezamăgită.

— Mu. Ne purificăm ca să-i putem cere lui Nyx să ne îndrume. Nu vreau s-o bat pe Afrodita. - Mi-am amintit ce bine mă simțisem când o împinsesem și o pusesem la locul ei. - Da, recunosc, ar putea să-mi placă, dar asta nu rezolvă problema cu Fiicele Întunericului. Stevie Rae terminase cu tămâiatul și i-am luat mănunchiul, l-am frecat cu grijă și l-am împrăștiat pe jos. Apoi m-am dus înapoi în mijlocul cercului, unde Nala stătea încolăcită ca un micuț ghemotoc roșcat lângă lumânarea spiritului. Am privit împrejur la prietenii mei.

— Este adevărat că nu o înghițim pe Afrodita, dar cred că e important să nu ne concentrăm pe lucruri negative, cum ar fi luatul la șuturi ori cum s-o dăm afară din grupul Fiicelor Întunericului. Așa ar face ea dacă ar fi în locul nostru. Ce vrem noi este să îndreptăm lucrurile. E mai degrabă dreptate decât răzbunare. Noi suntem diferiți de ea și, dacă reușim să-i luăm locul pe care îl ocupă în grupul Fiicelor Întunericului, și el se va schimba.

— Vezi, de-aia o să fii tu Mare Preoteasă, iar eu și Erin doar extrem de atractivele tale prietene intime. Pentru că noi suntem superficiale și vrem doar să-i dăm bobârnace în căpățână până îi zboară cât colo, a precizat Shaunee cu aprobarea lui Erin.

— Vă rog, vreau doar gânduri pozitive, a pus-o Damien la punct. Suntem la un ritual de purificare, se poate?

Înainte ca Shaunee să mai apuce să facă și altceva decât să îl fulgere pe Damien cu privirea, Stevie Rae a ciripit:

— Bine! Am numai gânduri pozitive, ca de exemplu că ar fi extraordinar ca Zoey să ajungă conducătoarea Fiicelor Întunericului.

— Bună idee, Stevie Rae, a aprobat Damien. Mă gândesc și eu la același lucru.

— Ei! Exact asta e și gândul meu vesel, a spus Erin. Hai să facem ca Peter Pan, geamăno, a strigat ea la Shaunee, care și-a abătut privirile ca niște pumnale de la Damien și a spus:

— Oricând sunt amatoare de ceva gânduri vesele. Și ar fi al naibii de fain dacă Zoey ar fi liderul Fiicelor Întunericului înainte să devină Mare Preoteasă pe bune.

Mare Preoteasă pe bune... am meditat o clipă dacă era bine sau rău că aceste cuvinte mă făceau să simt că-mi vine să vărs. Din nou. Am oftat și am aprins lumânarea purpurie.

— Sunteți gata? i-am întrebat pe cei patru.

— Suntem gata! au răspuns toți într-un glas.

— Bun, ridicați lumânările!

Fără să șovăi, ca să nu am timp să mi se facă frică și să renunț, m-am dus cu lumânarea spre Damien. Eu nu eram experimentată și superbă ca Neferet ori seducătoare și stăpână pe mine ca Afrodita. Eram eu însămi.

Doar Zoey, acea necunoscută pe care credeam că o cunosc și care devenise, dintr-o puștoaică de liceu aproape normală, un vampir novice cu adevărat neobișnuit. Am tras adânc aer în piept. Tot ce puteam să fac era să mă străduiesc cât pot, după cum ar spune bunica.

— Aerul este pretutindeni, așa că e normal să fie primul element pe care îl invocăm în cerc. Dă-mi ascultare, aer, îți cer să vii în acest cerc.

Am aprins lumânarea galbenă a lui Damien de la lumânarea mea purpurie și îndată flacăra a început să tremure nebunește. L-am văzut pe Damien cum face ochii mari și privește uimit cum vântul începe dintr-odată să se învâртеască în jurul nostru, să ne ridice părul și să ne mângâie ușor pielea.

— Este adevărat, a șoptit el cu ochii țintă la mine. Chiar poți să stârnești elementele.

— Mă rog, am șoptit și eu, ușor amețită, cel puțin unul dintre ele. Hai să-l vedem și pe al doilea.

M-am dus spre Shaunee. Și-a ridicat nerăbdătoare lumânarea și, spre amuzamentul meu, a spus:

— Sunt gata pentru foc, dă tare și cu boltă!

— Focul îmi aduce în memorie nopțile reci de iarnă și căldura și siguranța focului din soba care încălzea cabana bunicii. Dă-mi ascultare, focule, îți cer să vii în acest cerc.

Am aprins lumânarea roșie, iar flacăra sa a ars mult mai puternic decât la o lumânare oarecare. Aerul din jurul meu și al lui Shaunee s-a umplut dintr-odată de mirosul de lemn și de căldura intimă a vetrei duduitoare.

— Mamăăă! a exclamat Shaunee, iar în ochii ei negri și jucăuși s-a reflectat flacăra tremurătoare a lumânării. Ce tare!

— Și uite-l și pe al doilea, l-am auzit pe Damien zicând. M-am așezat în fața lui Erin, care zâmbea larg.

— Sunt pregătită pentru apă, a spus ea iute.

— Apa este mângâiere într-o zi fierbinte de vară din Oklahoma. Este minunatul ocean pe care mi-aș dori să-l văd într-o bună zi și este ploaia care hrănește câmpurile de levănțică. Îți cer să-mi dai ascultare, apă, și să vii în acest cerc.

Am aprins lumânarea albastră. Deodată am simțit o adiere răcoroasă pe piele și un miros de proaspăt, de sărat, cum numai oceanul pe care nu-l văzusem niciodată putea răspândi.

— Demential! E demential! a exclamat Erin și a tras adânc în piept mirosul aerului mării.

— Și uite-l și pe al treilea.

— Nu-mi mai e frică, a zis Stevie Rae când m-am așezat în fața ei.

— Bravo, am răspuns.

Apoi m-am concentrat pe al patrulea element, pământul.

— Pământul ne susține și ne înconjoară. Fără de maica pământ nu am fi nimic. Îți cer să-mi dai ascultare, maică pământ, și să vii în acest cerc. Lumânarea verde s-a aprins imediat și dintr-odată eu și Stevie Rae am fost învăluite de miros de iarbă proaspăt cosită. Am auzit freamăt printre frunzele stejarului și, când ne-am uitat în sus, am văzut cum acesta își coborâse crengile asupra noastră, ca pentru a ne proteja de orice rău.

— E de nu se poate! a șoptit Stevie Rae.

— Al patrulea, a strigat Damien entuziast.

Am mers iute spre centrul cercului și am înălțat lumânarea purpurie.

— Ultimul element este cel care pătrunde peste tot și în noi toți. Este ceea ce ne face unici și dă viață tuturor lucrurilor. Îți cer să-mi dai ascultare, spirite, și să vii în acest cerc.

În mod incredibil, am avut senzația că, deodată, sunt înconjurată de cele patru elemente, că eram în mijlocul unui vârtej născut din aer, foc, apă și pământ. Dar nu era deloc înfricoșător. M-a umplut de liniște și în același timp am simțit un val de putere nețărmurită și a trebuit să-mi strâng tare buzele ca să nu râd nebunește, cuprinsă de o fericire pură.

— Ia uitați! Uitați-vă la cerc! a strigat Damien.

Am clipit ca să văd mai bine și am simțit imediat cum elementele se domolesc, asemenea unor pisoiași jucăuși care stau în jurul meu și așteaptă veseli să-i chem la mine să ne jucăm cu ghemul sau te miri ce. Această comparație m-a făcut să zâmbesc și dintr-odată am văzut lumina strălucitoare împresurând cercul de jur împrejur, îmbrățișându-i și pe Damien, Shaunee, Erin și Stevie Rae. Era o lumină orbitoare și limpede, argintie ca lumina lunii pline.

— Și cu asta se fac cinci, a spus Damien.

— Rahat pe varză! am izbucnit, într-un stil deloc „Mare Preoteșc“, și toți patru au izbucnit în râs, umplând noaptea de glasul bucuriei. Am înțeles pentru prima dată de ce Neferet și Afrodita dansaseră în timpul ritualului. Îmi venea și mie să dansez, să râd de fericire. Poate altă dată, mi-am spus.

În noaptea asta aveam treburi mai serioase de făcut.

— Bun, acum am să rostesc rugăciunea de purificare, le-am spus celor patru prieteni ai mei. Și în timp ce spun rugăciunea, am să mă întorc cu

fața spre fiecare element în parte.

— Și noi ce trebuie să facem? a întrebat Stevie Rae.

— Canalizați-vă atenția asupra rugăciunii. Concentrați-vă! Gândiți-vă că elementele au să i-o ducă lui Nyx și că zeița o va îndeplini, ajutându-mă să înțeleg ce am de făcut, am explicat, părând mult mai sigură pe mine decât mă simțeam.

M-am întors din nou spre răsărit. Damien mi-a zâmbit încurajator, iar eu am început să rostesc străvechea rugăciune de purificare pe care o spuseseam de atâtea ori alături de bunica, însă cu câteva modificări la care mă hotărâsem mai devreme.

„Măreață zeiță a nopții, al cărei glas îl poartă vântul până la mine și care suflă viață asupra fiilor săi! Ascultă-mă! Am nevoie de forța și înțelepciunea ta.“

M-am oprit puțin, ca să mă întorc spre miazăzi.

„Îngăduie-mi să ating starea de beatitudine și fă ca ochii mei să poată cuprinde amurgul roșu-purpuriu care se lasă înaintea frumuseții nopții tale. Fă ca mâinile mele să cinstească lucrurile cărora le-ai dat viață, iar urechile mele să-ți poată auzi glasul. Dă-mi înțelepciunea de a pătrunde învățăturile pe care tu le-ai încredințat poporului tău.“

M-am întors din nou spre dreapta, iar glasul îmi devenea mai puternic pe măsură ce mă lăsam purtată de ritmul rugăciunii.

„Dă-mi pacea și tăria în fața încercărilor care mă așteaptă! Îngăduie-mi să deprind învățămintele pe care tu le-ai ascuns în fiecă frunză și fiecă piatră.

Ajută-mă să mă umplu de gânduri pure și faptele mele să fie mâunate de dorința de a-mi ajuta semenii. Ajută-mă să găsesc milostenia, fără să mă doboare însă pe mine.“

M-am întors spre Stevie Rae, care strângea din ochi de parcă s-ar fi concentrat cu toată puterea.

„Caut tăria nu pentru a fi mai mare decât semenii mei, ci pentru a-mi înfrunța cel mai mare dușman, îndoielile care îmi macină sufletul.“

M-am dus din nou în mijlocul cercului și mi-am terminat rugăciunea și pentru prima oară în viața mea m-am simțit străbătută de un val de senzații, când forța vorbelor străvechi izbucnea din mine spre zeița mea care mă asculta, speram eu din toată inima și cu tot sufletul meu.

„Fă ca întotdeauna să fiu pregătită să mă înfățișez dinaintea ta cu mâinile curate și cu privirea dreaptă. Și ca atunci când viața se stinge, asemenea amurgului care se destramă, spiritul meu să se înalțe la tine fără de prihană.“

Cam așa se termina rugăciunea neamului cherokee pe care o învățasem de

la bunica, dar am simțit nevoia să adaug:

„Nyx, nu înțeleg de ce mi-ai pus Semnul tău și de ce mi-ai dat darul afinității față de elementele naturii. Și nici nu trebuie să știu. Însă vreau să-ți cer să-mi arăți ce am de făcut și apoi să-mi dai tăria de a duce acest lucru la îndeplinire.“

Și am încheiat rugăciunea cum țineam minte că încheiase și Neferet ritualul:

„Fii binecuvântată!“

Capitolul 24

— A fost de departe cea mai prodigioasă formare a cercului la care am participat vreodată! a izbucnit Damien după ce destrămaserăm cercul și strângeam lumânările și mănunchiul de ierburi.

— Eu credeam că „prodigios“ înseamnă doar „mare“, a zis Shaunee.

— Mai exprimă și ideea de uimire și se referă la ceva extraordinar și monumental, a lămurit-o Damien.

— De data asta nu mă contrazic cu tine, a încheiat Shaunee, spre surprinderea tuturor, mai puțin a lui Erin.

— Mda, cercul a fost de-a dreptul prodigios, a repetat aceasta.

— Știi că eu chiar am simțit pământul atunci când Zoey l-a invocat? a ciripit Stevie Rae. Am simțit de parcă aș fi fost dintr-odată înconjurată de un câmp de grâu care crește. Nu, nu ca și când aș fi fost înconjurată, ci ca și când aș fi fost dintr-odată parte din el.

— Înțeleg exact ce vrei să spui. Când a invocat focul, am simțit de parcă ar fi explodat în mine, a adăugat și Shaunee.

Am încercat să înțeleg ce simțeam eu, în timp ce ei patru discutau veseli. Eram fără doar și poate fericită, copleșită și destul de confuză. Așadar era adevărat, chiar aveam o afinitate față de toate cele cinci elemente.

Dar de ce?

Numai ca să o detronez pe Afrodita? Lucru pe care, că veni vorba, tot nu știam cum să-l duc la îndeplinire. Nu, nu cred că era asta. De ce mi-ar fi dat Nyx o putere așa de neobișnuită, doar ca s-o înlătur pe o scorpie de la conducerea unui club?

E adevărat, Fiicele Întunericului era ceva mai mult decât o asociație a elevilor sau mai știu eu ce, dar totuși...

— Zoey, te simți bine?

Îngrijorarea din vocea lui Damien m-a făcut să-mi ridic privirea de la Nala

și mi-am dat seama că stăteam în mijlocul cercului, cu pisica în poală, adâncită în propriile gânduri, și o scărpinam în cap.

— A, da! Scuze! Mă simt bine, sunt doar cu gândul aiurea.

— Trebuie să ne întoarcem. Se face târziu, a spus Stevie Rae.

— Da, ai dreptate, am aprobat-o și m-am ridicat cu Nala în brațe. Dar nu reușeam să-mi mișc picioarele și să îi urmez spre dormitoare.

— Zoey?

Damien a fost primul care a observat că șovăi, s-a oprit și m-a strigat. Apoi s-au oprit și ceilalți prieteni ai mei și m-au privit, unii îngrijorați, alții nedumeriți...

— Știți ce, luați-o înainte. Eu mai stau un pic.

— Dacă vrei, rămânem și noi cu tine și..., a început Damien, dar Stevie Rae, binecuvântată fie-i inimioara simplă, l-a întrerupt.

— Zoey simte nevoia să se gândească un pic la ale ei. Tu n-ai face la fel dacă ai afla că ești singurul novice din istorie care are o afinitate față de toate cele cinci elemente?

— Presupun că da, a spus Damien cu îndoială.

— Dar vezi că în curând se luminează de ziuă, mi-a amintit Erin. Le-am zâmbit încurajator.

— Bine. Imediat vin și eu în dormitor.

— Îți pregătesc un sendviș și să văd dacă pot să-ți fac rost și de niște chipsuri, ca să meargă cu cola ta normală. Este important ca o Mare Preoteasă să mănânce ceva după ce ține un ritual, m-a informat Stevie Rae, a zâmbit și a făcut cu mâna, după care i-a luat pe ceilalți cu ea.

I-am mulțumit colegei mele de cameră, pe când cei patru erau înghițiți de întuneric. Apoi am luat-o spre copac și m-am rezemat cu spatele de trunchiul lui gros. Am închis ochii și am mângâiat-o pe Nala. Torcea, ca de obicei, lucru care mă liniștea; părea să mă ajute să revin cu picioarele pe pământ.

— Tot eu sunt, i-am șoptit pisicii mele. Exact cum spunea bunica. Totul se poate schimba, dar Zoey cea adevărată, aceeași din ultimii șaisprezece ani, este tot Zoey.

Poate dacă repetam de suficiente ori, chiar aveam să ajung să cred. Mi-am sprijinit capul cu o mână, iar cu cealaltă scărpinam pisica și îmi spuneam că sunt tot ea cea veche... tot eu... tot eu...

„Iată! Își las-acum obrazu-ncet pe mână...

O, ce n-aș da să fiu mânușa ei

Și să-i ating obrazul!“

Am tresărit, iar Nala a „miorl-aau“ nemulțumită la mine.

— Mereu dau peste tine lângă copacul ăsta, a spus Erik zâmbitor, frumos ca un zeu.

Am simțit un gol în stomac, dar de data asta mai simțeam și altceva. De ce oare tot „dădea peste mine“? Și de cât timp mă urmărea de data asta?

— Ce faci aici, Erik?

— Bună, și eu mă bucur să te văd. Da, mi-ar plăcea să stau lângă tine, mulțumesc, a zis, pregătindu-se să se așeze lângă mine.

M-am ridicat în picioare, ceea ce a provocat din nou nemulțumirea Nalei.

— Să fiu sinceră, eu tocmai mă duceam în cameră.

— Să știi că nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Pur și simplu îmi făceam tema și nu puteam să mă concentrez, așa că am ieșit la o plimbare. Presupun că picioarele mele au voință proprie și m-au adus aici fără voia mea, pentru că tam-nesam m-am trezit aici și văd că ești și tu aici. Nu te urmăresc. Jur.

Și-a băgat mâinile în buzunare cu un aer stânjenit. Mă rog, era dulce și stânjenit și mi-am amintit cât de tare îmi dorisem mai devreme să accept atunci când mă invitase să mă uit împreună cu el la filme proaste. Și uite-mă acum, îl respingeam din nou și-l făceam să se simtă stânjenit. Pe bune, cred că luam prea în serios chestia asta cu Marea Preoteasă.

— Ce-ar fi să mă conduci din nou până la dormitorul meu? l-am întrebat.

— E o idee bună.

Am vrut să merg cu Nala în brațe, dar ea avea alte planuri. A mers în urma noastră, în timp ce eu și Erik ne-am armonizat pașii cu aceeași ușurință ca și înainte. O vreme am mers în tăcere. Îmi venea să-l întreb despre

Afrodita sau măcar să-i spun ce zisese despre el, dar nu am găsit modalitatea cea mai potrivită pentru a-i vorbi despre ceva care, cel mai probabil, nu era treaba mea.

— Și, de data asta, ce făceai aici? m-a întrebat el.

— Mă gândeam, am spus eu și teoretic nu era minciună. Chiar mă gândisem o grămadă înainte, în timpul și după formarea cercului despre care nu aveam să suflu o vorbă.

— A, îți faci griji în privința tipului ăluia, Heath?

De fapt, nu mă mai gândisem la Heath și nici la Kayla de când vorbisem cu Neferet, dar am ridicat din umeri, nefiind dornică să intru în detaliile meditației mele.

— Vreau să spun că îmi închipui că e greu să te desparți de cineva doar pentru că ai fost însemnată, a spus el.

— Nu m-am desparțit de el pentru că am fost însemnată. Se poate spune că nu mai era nimic între noi încă dinainte de asta. Doar că însemnarea a pus

capac.

L-am privit pe Erik și am respirat adânc.

— Dar între tine și Afrodita cum stau lucrurile? A clipit uimit.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că azi mi-a zis că niciodată n-ai să fii fostul ei pentru că ai să fii veșnic al ei.

A mijit ochii și am văzut că era cu adevărat enervat.

— Afrodita nu prea e în stare să spună adevărul.

— Nu că e treaba mea, dar...

— Ba chiar este treaba ta, a replicat el iute. Apoi, spre marea mea uimire, m-a prins de mână.

— Sau cel puțin eu aș vrea să fie treaba ta.

— A, am bâiguit. Bine, da, bine...

Eram convinsă că încă o dată îl uimeam cu abilitățile mele oratorice.

— Deci, în seara asta nu doar mă evitai pe mine, chiar te preocupa ceva? a întrebat el încet.

— Nu te evitam. Numai că..., am șovăit, neștiind cum naiba să-i explic ceva ce eram destul de sigură că n-ar fi trebuit să-i explic deloc. Mi se întâmplă o grămadă de lucruri în momentul de față. Toată chestia asta cu Transformarea este cam derutantă uneori.

— O să fie mai bine mai încolo, m-a liniștit el și mi-a strâns mâna.

— Cred că nu și pentru mine, am bolborosit. A râs și mi-a atins Semnul cu degetul.

— Singurul lucru e că tu ești mai evoluată decât unii dintre noi, ceilalți. La început e dificil, dar, crede-mă, o să fie mai ușor, chiar și pentru tine.

Am oftat.

— Sper, am zis, dar mă îndoiam de asta.

Ne-am oprit în fața dormitoarelor, s-a întors spre mine și mi-a spus cu o voce joasă și gravă:

— Z, să nu crezi tâmpeniile pe care le spune Afrodita. Noi doi n-am mai fost împreună de luni de zile.

— Da, dar ați fost, am spus.

A dat din cap, iar pe chipul lui am citit încordarea.

— Nu este un om prea bun, Erik.

— Știu.

Apoi mi-am dat seama ce mă tot preocupase și m-am hotărât, ce, mama naibii! s-o trântesc pur și simplu.

— Nu-mi place faptul că ai putea fi cu o persoană atât de răutăcioasă. Asta mă face să mă simt ciudat că vreau să fiu cu tine.

A deschis gura să zică ceva, dar eu am continuat să vorbesc, pentru că nu voiam să aud scuze pe care nu știam dacă ar trebui sau aș putea să le cred.

— Mersi că m-ai condus acasă. Mă bucur că m-ai găsit din nou.

— Și eu mă bucur că te-am găsit, a răspuns el. Mi-ar plăcea să te revăd, Z, și nu doar din întâmplare.

Am ezitat, deși nu-mi era clar de ce. Doar voiam să-l revăd. Trebuia să uit de Afrodita. Pe bune, ea chiar este drăguță, iar el este un tip. Probabil că a căzut în ghearele ei de scorpie bună ce este, de nici n-a mai știut de capul lui. În fond, tipa îmi amintea de un păianjen. Trebuia să fiu bucuroasă că nu-i smulsese capul și-l lăsase în plata Domnului.

— Bine, hai să vedem DVD-urile alea cu filme proaste sâmbătă, am propus, înainte să mă conving ca o fraieră pe mine însămi să nu ies cu cel mai tare tip din școală.

— Rămâne stabilit, a spus.

Erik s-a aplecat lent spre mine, ca să-mi dea timp să mă retrag dacă vreau, și m-a sărutat. Buzele lui erau fierbinți și mirosea tare bine. Sărutul lui a fost delicat și plăcut. Mărturisesc că m-a făcut să vreau să mă mai sărute. Când s-a terminat, prea curând, nu s-a îndepărtat de mine. Stăteam aproape unul de celălalt și mi-am dat seama că aveam mâinile pe pieptul lui.

Mâinile lui se odihneau, ușoare, pe umerii mei. I-am zâmbit.

— Mă bucur că m-ai invitat din nou să ieșim împreună.

— Mă bucur că ai acceptat în sfârșit, a replicat.

Apoi m-a sărutat din nou, numai că de data asta nu mai era reținut. Sărutul nostru a devenit mai profund, iar eu mi-am urcat mâinile și i-am cuprins umerii. L-am simțit gemând, mai degrabă decât să-l aud, și în timp ce mă săruta prelung și cu pasiune am simțit de parcă ar fi apăsat pe un buton din adâncul meu și am fost cuprinsă de un val de dorință arzătoare, îmbătătoare, ca un curent electric. Era o nebunie, era monumental, un sărut care îmi trezea sentimente pe care nu le mai simțisem cu nimeni. Îmi plăcea senzația pe care mi-o dădea trupul meu moale lipit de trupul lui tare ca piatra și m-am lipit și mai tare de el, dând-o uitării pe Afrodita, cercul pe care îl formasem mai devreme, întregul univers. De data asta, când ne-am oprit din sărut, amândoi gâfâiam și ne-am privit adânc. Când am început să revin cu picioarele pe pământ, am devenit conștientă că aveam trupul strivit de al lui și că mă giugiulisem ca o târfuliță cu el în fața dormitoarelor. M-am îndepărtat din brațele lui.

— Ce s-a întâmplat? De ce te-ai schimbat așa? a întrebat el și m-a strâns mai tare în brațe.

— Erik, eu nu sunt Afrodita.

M-am tras și mai tare și atunci mi-a dat drumul.

— Știu. Nu mi-ai mai plăcea dacă ai fi ca ea.

— Nu mă refer decât la felul meu de a fi. Vreau să spun că nu e genul meu să stau aici și să mă giugiulesc.

— Bine.

A întins o mână spre mine, ca și când ar fi vrut să mă ia din nou în brațe, dar apoi a părut să se răzgândească și a lăsat-o să-i cadă pe lângă corp.

— Zoey, mă faci să mă simt altfel decât cu oricine altcineva de până acum. Am simțit că mă îmbujorez, dar nu-mi puteam da seama dacă era de furie sau de jenă.

— Nu mă lua de sus, Erik. Te-am văzut pe hol cu Afrodita. Era evident că ai mai simțit așa ceva înainte și chiar mai mult.

A clătinat din cap și i-am citit durerea în priviri.

— Ce-am simțit cu Afrodita era fizic. Ce simt pentru tine îmi înmoaie inima. Știu diferența dintre cele două, Zoey, și credeam că o știi și tu.

L-am privit cu atenție, i-am privit ochii ăia superbi albaștri, care îmi străfulgeraseră inima prima oară când mă privise.

— Îmi pare rău, am șoptit. Am fost răutăcioasă. Știu diferența.

— Promite-mi că nu ai s-o lași pe Afrodita să ne stea în cale.

— Promit.

Mi-era teamă, dar vorbeam serios.

— Bine.

Nala și-a făcut apariția din întuneric și a început să se frece de picioarele mele și să se văicărească.

— Ar trebui s-o duc la culcare.

— Bine. - Mi-a zâmbit și m-a sărutat ușor. - Ne vedem sâmbătă, Z.

Mi-au fremătat buzele până am ajuns în cameră.

Capitolul 25

Ziua următoare a început, după cum mi s-a părut mai târziu, suspect de normal. Stevie Rae și cu mine am luat micul dejun, prilej cu care am continuat să vorbim în șoaptă despre cât de meseriaș era Erik și am încercat să mă hotărâsc cu ce mă îmbrac sâmbătă la întâlnire. Nici măcar n-am văzut-o pe Afrodita cu trioul ei cotoronțesc, Războinica, Teribila și Viespea. Ora de sociologie vampirească a fost așa de interesantă - am trecut de la amazoane la un festival antic grecesc al vampirilor, pe nume Correia - încât am uitat de ritualul Fiicelor Întunericului din seara aia și

preț de o clipă chiar am reușit să nu-mi mai fac griji în legătură cu planurile mele cu Afrodita. Și la ora de artă teatrală a fost meseriaș. M-am hotărât să pregătesc unul dintre monologurile lui Kate din împlânzirea scorpiei (îmi plăcea piesa asta de când văzusem filmul mai vechi cu Elizabeth Taylor și Richard Burton). Apoi, în timp ce ieșeam din clasă, Neferet m-a pescuit de pe hol și m-a întrebat până unde citisem din manualul de sociologie de nivel superior. A trebuit să mărturisesc că deocamdată nu prea mult, în traducere liberă că nu citisem deloc, și, pe deplin distrasă de dezamăgirea pe care i-am citit-o pe chip, m-am dus la ora de engleză. Abia mă așezasem între Damien și Stevie Rae când s-a dezlănțuit iadul pe pământ și tot ceea ce putuse aduce până atunci a zi normală a luat sfârșit.

Penthesilea citea din capitolul patru din *O noapte de neuitat*, „Mergi, eu mai rămân puțin“. Este o carte tare bună și ascultam cu toții, ca de obicei, când puștiul ăla fraier de Elliot s-a pus pe tușit. Măiculiță, îți vine să-l iei la palme pe copilul ăsta!

La un moment dat, pe la jumătatea capitolului, timp în care tușea continua să mă calce pe nervi, am simțit un miros. Era apetisant, dulce, delicios, discret... Am inspirat adânc pe negândite, încercând în continuare să mă concentrez asupra cărții.

Tușea lui Elliot s-a accentuat și m-am întors, ca și restul clasei, să mă uit urât la el. Ce Dumnezeu? Nu putea să ia vreo pastilă de tuse ori să bea ceva?

Atunci am văzut sângele.

Elliot nu stătea ca de obicei prăvălit pe bancă, dormitând.

Stătea drept și se holba la mâna lui care era plină de sânge proaspăt, în timp ce îl priveam, a continuat să tușească și scotea un sunet neplăcut, gălgâit, care mi-a readus în memorie ziua în care fuse-sem însemnată.

Numai că, atunci când Elliot tușea, din gură îi țâșnea sânge roșu aprins.

— Carre...? a bolborosit el.

— Să vină Neferet! a ordonat scurt Penthesilea și a deschis un raft de la catedră, a smuls de acolo un prosop frumos împăturit și a zbughit-o spre Elliot. Puștiul care stătea cel mai aproape de ușă a luat-o din loc.

Am urmărit-o într-o tăcere deplină pe Penthesilea, care a ajuns la Elliot exact când acesta era cuprins de un nou acces de tuse cu sânge, însă ea îi ținea deja prosopul la gură. Elliot își apăsa prosopul pe față și tușea hârșăit, expectora și se sufoca. Atunci când în sfârșit și-a ridicat privirea, i-am văzut fața palidă și rotundă scaldată în lacrimi de sânge; îi curgea sânge și din nas, ca dintr-un robinet lăsat deschis. Când și-a întors capul s-o

privească pe Penthesilea, am văzut că și din ureche i se prelingea sânge.

— Nu vreau! a spus Elliot cu mai multă emoție decât dovedise vreodată până atunci. Nu! Nu vreau să mor!

— Șșș, i-a zis Penthesilea încurajator și i-a dat părul roșcovan la o parte de pe fața transpirată. Suferința ta se va sfârși curând.

— Dar... dar... nu..., a început el să se văicărească din nou cu o voce plângăcioasă, care aducea mai mult cu vocea lui obișnuită, apoi a fost întrerupt de un alt acces de tuse sfâșietoare. S-a sufocat din nou, iar de data asta a vărsat sânge în prosopul deja îmbibat.

Neferet a intrat în clasă urmată de doi bărbați vampiri bine făcuți. Aveau cu ei o targa și o pătură; Neferet avea doar un flacon plin cu un lichid alb-lăptos. Imediat în urma lor a dat buzna în clasă Dragonul Lankfort.

— Țsta e mentorul lui, a șoptit Stevie Rae aproape fără glas.

Am încuviințat, când mi-am amintit felul în care îl certase Penthesilea pe Elliot pentru că îl dezamăgea pe Dragon.

Neferet i-a dat Dragonului flaconul pe care îl avea în mână. Apoi s-a dus în spatele lui Elliot și i-a pus mâinile pe umeri. Asfixia și tusea lui s-au diminuat pe dată.

— Bea repede asta, Elliot, i-a spus Dragonul.

Când el a clătinat slab din cap în semn că „nu“, Dragonul a adăugat cu blândețe:

— Astfel suferința ta o să înceteze.

— O să... o să stai cu mine? a spus Elliot respirând greu.

— Sigur, a spus Dragonul. N-am să te las singur nici-o clipă.

— O s-o suni pe mama? a șoptit Elliot.

— Desigur.

Elliot a închis ochii o clipă, apoi, cu mâini tremurătoare, a dus flaconul la buze și a băut. Neferet a dat din cap spre cei doi bărbați, iar aceștia l-au luat și l-au pus pe targa ca și când ar fi fost o păpușă, nu un copil pe moarte. Toți au ieșit în grabă din clasă, cu Dragonul alături de Elliot. Înainte să-i urmeze și ea, Neferet s-a întors spre elevii de clasa a treia șocați.

— Aș minți dacă v-aș spune că Elliot o să se facă bine, că o să-și revină. - Vocea ei era calmă, dar încărcată de o forță dominatoare. - însă adevărul este că trupul lui a respins Transformarea. În câteva minute va muri de moartea eternă și nu va ajunge vampir adult. V-aș putea spune să nu vă faceți griji, pentru că vouă nu vi se va întâmpla asta. Dar și aceasta ar fi o minciună. În medie, unul din zece dintre voi nu va supraviețui Transformării. Unii novici mor la începutul clasei a treia, cum este și cazul

lui Elliot. Alții veți fi mai puternici și veți rezista până în clasa a șasea, iar apoi vă veți îmbolnăvi și veți muri subit. Vă spun toate acestea nu ca să trăiți în frică, ci din două motive. Primul, pentru că vreau să știți că eu sunt Marea voastră Preoteasă și de aceea nu am să vă mint, ci am să vă ușurez trecerea în lumea cealaltă dacă se va întâmpla așa. Al doilea, pentru că vreau să trăiți așa cum lumea își va aminti de voi dacă ar fi să muriți mâine, pentru că acest lucru chiar este posibil. Și dacă va fi așa, spiritul vostru se va putea odihni în pace, știind că lăsați în urmă un nume fără pată. Însă dacă nu muriți, atunci veți fi pus bazele unei vieți lungi și trăite cu onoare.

M-a privit direct în ochi, pe când încheia cu următoarele cuvinte:

— Cer ca binecuvântarea lui Nyx să vă fie alinare astăzi și să țineți minte că moartea este o etapă firească a vieții, chiar și a aceleia a unui vampir.

Pentru că toți trebuie să ne întoarcem la sânul zeiței.

A închis ușa în urma ei cu un zgomot de sfârșit de lume.

Penthesilea s-a pus rapid și eficient pe treabă. A curățat stropii de sânge de pe banca lui Elliot fără pic de reținere.

Când a dispărut și cea mai mică dovadă a morții copilului, s-a întors în fața clasei și ne-a cerut să ținem un moment de reculegere pentru Elliot. Apoi și-a luat cartea și și-a reluat lectura de unde rămăsese. Am încercat să ascult. Am încercat să alung imaginea lui Elliot care sângera prin ochi, urechi, nas și gură. Și în același timp am încercat să nu mă gândesc la faptul că mirosul ispititor pe care îl simțisem fusese fără doar și poate sângele vital al lui Elliot care i se scurgea din trupul muribund.

Știu că lucrurile trebuie să decurgă normal după moartea unui novice, dar se pare că era neobișnuit ca doi puști să moară la așa scurt timp unul de celălalt și toți au fost anormal de tăcuți tot restul zilei. Masa de prânz s-a scurs în liniște și în tristețe și am remarcat că toți au ciugulit, mai degrabă decât să mănânce. Gemenele nici măcar nu s-au ciondănit cu Damien, ceea ce ar fi putut reprezenta o schimbare în bine, dacă n-aș fi știut motivul îngrozitor din spatele acesteia.

Când Stevie Rae a inventat o scuză ridicolă ca să plece de la masă și să meargă în cameră până la începerea orei a cincea, am fost mai mult decât încântată să anunț că merg și eu cu ea.

Am străbătut trotuarul și ne-am afundat în întunericul greu al unei alte nopți înnorate. În noaptea asta, lumina felinarelor nu mai părea veselă și caldă, ci distantă și slabă.

— Nimănui nu-i plăcea Elliot și într-un fel asta înrăutățește situația, a spus Stevie Rae. Ciudat, dar era mai simplu cu Elizabeth. Măcar cu ea, chiar

regretam sincer că s-a dus.

— Te înțeleg. Și eu sunt necăjită, dar știu că, de fapt, ceea ce mă necăjește este că am văzut cu ochii mei ce ni se poate întâmpla și nouă, nu că a murit el. Iar acum mi-e imposibil să-mi scot imaginea asta din minte.

— Cel puțin e rapid, a zis ea încet. M-a trecut un fior.

— Mă întreb dacă doare.

— Îți dau ceva, chestia aia albă pe care a băut-o Elliot. Apoi nu te mai doare, dar rămâi conștient până la sfârșit. Iar Neferet te ajută întotdeauna să treci dincolo.

— Ți se face și frică, nu?

— Mda.

O vreme am mers în tăcere. Luna se ițea printre nori și zugrăvea frunzele copacului într-un argintiu misterios de acuarelă, ceea ce mi-a amintit brusc de Afrodita și de ritualul ei.

— E vreo șansă ca Afrodita să anuleze ritualul de Samhain din noaptea asta?

— Nici gând. Niciodată nu se anulează ritualurile Fiicelor Întunericului.

— La naiba, am zis, apoi i-am aruncat o privire lui Stevie Rae.

Îl foloseau drept „frigider“.

M-a privit speriată.

— Pe Elliot?

— Mda, a fost așa de scârbos, iar el se purta ciudat, ca și când ar fi fost drogat. Probabil că încă de pe atunci corpul lui începuse să respingă Transformarea.

S-a lăsat o tăcere incomodă, după care am continuat:

— Nu am vrut să-ți spun nimic mai devreme, mai ales după ce mi-ai spus de... știi tu... Ești sigură că Afrodita n-o să anuleze ritualul din noaptea asta? Mă înțelegi, mai întâi Elizabeth, acum Elliot...

— Nu contează. Iar Fiicelor Întunericului nu le pasă de puștiul pe care îl folosesc drept „frigider“. O să-și găsească altul. — A ezitat o clipă. - Zoey, știi la ce m-am gândit? Poate că n-ar fi bine să te duci în seara asta. Am auzit ce ți-a spus Afrodita ieri. O să facă pe dracu'n patru să nu fii acceptată de ceilalți.

O să fie cumplit de rea.

— Nu-ți face griji, Stevie Rae!

— Nu, serios, am sentimentul că o să iasă urât. N-ai niciun plan încă, nu?

— Sincer, nu. Sunt încă în faza de recunoaștere, am mărturisit, încercând să înveselesc puțin conversația.

— Pleacă mai târziu în recunoaștere. Ziua de azi a fost groaznică.

Toată lumea e necăjită. Cred că ar fi bine să mai aștepți.
— Nu pot să nu mă duc, mai ales după ce mi-a zis ieri Afrodita.

O să creadă că m-a intimidat.

Stevie Rae a tras adânc aer în piept.

— Atunci poate că ar fi bine să mă iei cu tine.

Am început să clatin din cap, dar a continuat să vorbească.

— Acum ești o Fiică a Întunericului. Teoretic, poți și tu să inviți pe cineva să participe la ritualuri. Așa că mă inviți pe mine.

Vin și eu și îți păzesc spatele.

Mi-am adus aminte că am băut sânge și că mi-a plăcut atât de mult, încât le fusese evident și Războinicei, și Teribilei. Și am încercat, fără succes, să nu mă mai gândesc la aroma sângelui lui Heath și al lui Erik, chiar și al lui Elliot. Stevie Rae avea să afle într-o bună zi în ce fel mă influența sângele, dar nu în seara asta. De fapt, dacă reușeam, nu avea să afle prea curând.

Nu voiam să risc s-o pierd pe ea sau pe gemene și pe Damien și mi-era teamă că asta o să se întâmple. Da, ei știau că sunt „deosebită“ și mă acceptau, deoarece unicitatea mea însemna pentru ei că aveam să fiu Mare Preoteasă, iar asta era un lucru bun. Spre deosebire de pofta mea de sânge.

Oare avea s-o accepte la fel de ușor?

— Nici nu mă gândesc, Stevie Rae.

— Dar, Zoey, nu e bine să te duci de una singură în bârlogul cotoroanțelor.

— Nu am să fiu singură, o să fie și Erik cu mine.

— Da, dar el a fost prietenul Afroditei. Cine știe dacă e în stare să o înfrunte, în cazul în care se poartă urât rău cu tine?

— Drăguță, pot să am singură grijă de mine.

— Știu, dar... - A făcut o pauză și mi-a aruncat o privire ciudată. - Z, vibrezi?

— Ce? Ce fac?

Apoi l-am auzit și eu și m-am pus pe râs.

— E mobilul meu. Aseară mi l-am băgat în geantă după ce s-a încărcat. -

L-am scos și m-am uitat pe ecran să văd ce oră este.

— E trecut de miezul nopții, cine naiba...

Am ridicat clapeta și am constatat cu uimire că aveam cincisprezece mesaje noi și cinci apeluri ratate.

— Cineva m-a sunat în dușmănie, iar eu nici măcar nu mi-am dat seama. Mai întâi am verificat mesajele, iar stomacul mi s-a făcut ghem când am început să le citesc.

Zo sună'mă

Ink t ubesk

Zo sună'mă t rog
Tre' sa ne vdm
Noi 2
Ma suni?
Vreau să vb ku tn
Zo!

Sună'mă

Nu mai era nevoie să le citesc și pe celelalte. În mare era același mesaj.

— Rahat! Toate sunt de la Heath.

— Fostul tău? Am oftat.

— Mda.

— Ce vrea?

— Se pare că pe mine.

Am introdus fără chef codul de acces, ca să-mi ascult mesajele vocale, iar vocea drăguță și naivă a lui Heath m-a șocat prin forța și vioiciunea ei.

„Zo! Sună-mă! Ăă, știu că e târziu da'... stai așa. La tine nu e târziu, la mine e. Da' n-are nimic, nu-mi pasă. Vreau să mă suni. Bine. Hai. Pa.

Sună-mă.“

Am mârâit și l-am șters. Următorul suna și mai disperat.

„Zoey! Hai! Trebuie să mă suni. Pe bune. Nu fi supărată! Nici măcar nu-mi place de Kayla. E nasoală. Io încă te iubesc, Zo, doar pe tine. Sună-mă!

Nu contează ora. Mă scol.“

— Măiculiță, a exclamat Stevie Rae, care auzise cu ușurință înflăcărarea din glasul lui Heath. Tipul ăsta e obsedat. Nu mă mir că te-ai descotorosit de el.

— Mda, am mormăit și am șters rapid și al doilea mesaj. Al treilea semăna izbitor cu primele două, numai că era și mai disperat. Am pus volumul la minim și am dat nerăbdătoare din picior cât timp am trecut prin toate cele cinci mesaje, însă nu le-am ascultat, ci pur și simplu am fost atentă să văd când pot să șterg și să trec la următorul.

— Trebuie să mă duc să vorbesc cu Neferet, mi-am spus mai mult mie decât lui Stevie Rae.

— De ce? Trebuie să-l împiedici să te sune sau ceva de genul ăsta?

— Nu. De fapt, da. Cam așa ceva. Trebuie să vorbesc cu ea despre... ăă... despre ce ar trebui să fac. - Am evitat privirea curioasă a lui Stevie Rae. -

Ideea e că deja a venit o dată aici.

Nu vreau să mai vină încă o dată și să-mi facă probleme.

— Așa e, ai dreptate. Dacă dă de Erik, iese urât.

— Ar fi îngrozitor. Bun, mă duc iute să încerc s-o găesc pe Neferet

Înainte de ora a cincea. Ne vedem după ore.

N-am așteptat ca Stevie Rae să-și ia la revedere de la mine, ci am luat-o în grabă spre biroul lui Neferet. Era loc și de mai rău pe ziua de azi? Elliot a murit, iar pe mine mă scoate din minți sângele lui. Deseară trebuie să mă duc la ritualul de Samhain împreună cu o mulțime de puștani care mă urăsc și o să facă tot posibilul să simt asta și, colac peste pupăză, probabil că l-am Impregnat pe aproape-fostul meu prieten.

Mda. Ziua de azi a fost al naibii de nasoală.

Capitolul 26

Dacă nu mi-ar fi reținut atenția mârâitul și sâsâitul lui Skylar, nici nu aș fi remarcat-o pe Afrodita prăbușită în intrândul de pe holul care ducea la biroul lui Neferet.

— Ce e, Skylar? am spus și am întins ușor mâna spre el, amintindu-mi de ce spusese Neferet, că motanul ei mușcă. În același timp m-am bucurat că Nala nu se ține după mine ca de obicei, pentru că avea toate șansele ca Skylar s-o mănânce de vie.

— Pis, pis.

Motanul roșcat m-a privit atent; probabil medita dacă să mă muște să nu mă văd! Apoi a părut să se fi hotărât, s-a „dezfoiat“ și a venit iute spre mine. S-a frecat de picioarele mele și apoi a sâsâit iar, spre intrând, după care a luat-o din loc pe hol, spre biroul lui Neferet.

— Ce naiba l-a apucat? am spus și am privit cu reținere spre intrând, întrebându-mă ce-l putea face pe un pisoai rău ca Skylar să se înfoaie și să sâsâie și m-a șocat ce am văzut.

Stătea pe jos în întunericul impenetrabil, sub o poliță pe care se afla o statuie frumoasă a lui Nyx. Avea capul dat pe spate și ochii asemenea, încât i se vedea doar albul lor. Mi-a stat inima în loc. Am înghețat și mă așteptam să văd din clipă în clipă sânge și roinduri pe față. Apoi a gemut și a murmurat ceva, nu am înțeles ce, și i-am văzut ochii zbatându-i-se prin pleoapele lăsate, ca și când ar fi asistat la o scenă. Am înțeles ce se petrecea. Afrodita avea o viziune. Probabil că simțise că se apropie și se ascunsese în intrând ca să n-o găsească nimeni și să țină pentru oribila ei persoană informațiile despre moartea și distrugerea pe care le putea preveni. Vacă! Cotoroanță!

Gata, nu mai aveam de gând să-i accept porcăriile. M-am aplecat, am prins-o de subsuori și am ridicat-o în picioare. Să fiu sinceră, e mult mai grea decât pare.

— Haide, am gemut eu cărând-o după mine.

Afrodita m-a urmat, nesigură pe picioare, fără să se împotrivească.

— Ia hai tu cu mine pe holul ăsta și să vedem ce fel de tragedie vrei să treci sub tăcere.

Din fericire, biroul lui Neferet nu era prea departe. Am intrat clătinându-ne, iar Neferet a sărit de la masa ei și s-a năpustit spre noi.

— Zoey! Afrodita! Ce e?

Dar îndată ce s-a uitat la Afrodita, îngrijorarea ei s-a transformat în înțelegere detașată.

— Ajută-mă să o așez pe scaunul meu. Aici e mai comod. Am dus-o pe Afrodita pe scaunul mare de piele al lui Neferet și am lăsat-o să se afunde în el. Apoi Neferet s-a așezat pe vine lângă ea și a prins-o de mână.

— Afrodita, cu glasul zeiței te conjur să-i mărturisești Preotesei ei ce vezi. Vocea lui Neferet era blândă, dar poruncitoare și am simțit forța în ordinul ei.

Pleoapele Afroditei au început imediat să freacă și a tras adânc și anevoie aer în piept. Apoi, brusc, ochii i s-au deschis, mari și sticloși.

— Cât sânge! Cât de mult sânge se scurge din trupul lui!

— Al cui, Afrodita? Concentrează-te! Adună-te și spune exact ce vezi, i-a ordonat Neferet.

Afrodita a găfâit din nou.

— Sunt morți! Nu. Nu. Nu se poate! Nu e corect. Nu. Nu e normal! Nu înțeleg... nu...

A clipit din nou și a părut să înceapă să privească normal. Și-a aruncat privirea prin încăperea, ca și când nu ar fi recunoscut nimic din jur. Ochii ei s-au oprit asupra mea.

— Tu..., a murmurat vlăguită. Tu știi.

— Mda, am aprobat, gândind că, desigur, știam că încerca să-și ascundă viziunea, dar am spus doar:

— Am dat peste tine pe hol și... Neferet a ridicat mâna și m-am oprit.

— Nu, încă n-a terminat. Nu ar trebui să-și recapete cunoștința atât de curând. Viziunea este încă neclară, mi-a explicat ea iute, apoi și-a coborât din nou vocea și și-a reluat tonul poruncitor.

— Afrodita, întoarce-te! Vezi la ce ți-a fost dat să fii martoră și ți-a fost dat să schimbi.

Aha! Te-a prins! N-am putut să nu fiu un pic plină de mine. În fond și la urma urmei, ieri încercase să-mi scoată ochii.

— Morții...

Afrodita era din ce în ce mai ininteligibilă și murmură ceva despre „Tuneluri... omoară... pe cineva acolo... eu nu... nu pot...” Era tulburată și mai că mi-a fost milă de ea. Era evident că, indiferent ce vedea acolo, o

însăimânta. Apoi privirea ei rătăcitoare a poposit asupra lui Neferet, am citit în ochii ei că o recunoaște și m-am mai liniștit un pic. Își revenea, iar toată bizazeria asta avea să se lămurească. Și exact pe când eu gândeam asta, ochii Afroditei, care păreau fixați asupra lui Neferet, s-au căscat peste măsură. Privirea terorizată i-a golit chipul de expresie și a țipat.

Neferet și-a încleștat mâinile pe umerii ei tremurânzi.

— Trezește-te!

Mi-a aruncat o privire peste umăr, zicându-mi:

— Du-te, Zoey! Viziunea ei este neclară. Este mâhnită din pricina morții lui Elliot. Trebuie să mă asigur că-și revine.

N-am așteptat să-mi spună de două ori. Am dat uitării obsesia lui Heath și am tăiat-o la ora de spaniolă.

Nu am reușit să mă concentrez la ore. Mi se tot derula în minte scena aia ciudată cu Neferet și Afrodita. Era evident că avea o viziune cu oameni care mureau, dar, judecând după reacția lui Neferet, nu părea a fi o viziune normală, dacă există așa ceva. Stevie Rae spusese că Afrodita avea viziuni atât de clare, încât putea spune cu precizie despre ce aeroport era vorba și chiar și ce avion anume văzuse prăbușindu-se. Totuși, hodoronc-tronc, azi nimic nu era clar.

Mai puțin faptul că mă văzuse pe mine, că spusese aberații și apoi țipase ca apucata la Neferet. Era complet aiurea.

Aproape că abia așteptam să văd cum o să se comporte în seara asta.

Aproape, am spus.

Am pus la loc țesala lui Persephone, am luat-o pe Nala care stătuse cocoțată pe ieslea iepei și miorlăia cum știa ea, ciudat, la mine, și am pornit alene spre dormitor. De data asta Afrodita nu mi-a mai ținut calea, dar, când am ocolit stejarul cel bătrân, Stevie Rae, Damien și gemenele stăteau îngrămădiți unii într-alții și purtau o discuție aprinsă, care a luat sfârșit brusc când le-am intrat în raza vizuală. M-au privit cu toții vinovați.

Era destul de ușor să deduci despre cine vorbiseră.

— Ce e? am zis.

— Nimic, te așteptam, a răspuns Stevie Rae. Nu i se simțea în glas veselia obișnuită.

— Ce-ai pățit? am întrebat-o.

— Își face griji în privința ta, a spus Shaunee.

— Toți ne facem griji în privința ta, a întărit și Erin.

— Care e faza cu fostul tău? a întrebat Damien.

— Mă bate la cap, atâta tot. Dar dacă nu m-ar bate la cap, n-ar mai fi fostul meu.

Am încercat să par relaxată și nu l-am privit pe niciunul dintre ei prea mult în ochi. Niciodată nu prea m-am priceput să mint.

— Noi credem că ar trebui ca eu să merg cu tine în seara asta, a trântit Stevie Rae.

— De fapt, noi credem că ar trebui să mergem cu toții cu tine în seara asta, a rectificat Damien.

M-am încruntat la ei. Nici prin gând nu-mi trecea să accept să mă vadă toți patru bând sângele cine știe cărui puști fraier reușeau ei să pună în vinul din seara asta.

— Nu.

— Zoey, a fost o zi groaznică. Toată lumea e stresată. În plus, Afrodita e cu ochii pe tine. Cel mai bine ar fi să fim împreună în seara asta, m-a contrazis Damien cu o logică imbatabilă.

Mda, era logic ce spunea, dar ei nu știau toată povestea. Și nici nu voiam s-o știe. Nu încă. Adevărul e că țineam prea mult la ei. Ei mă făceau să mă simt acceptată, în siguranță, îmi dădeau sentimentul că m-am adaptat. Nu-mi puteam permite să pierd toate astea, nu acum, când totul era încă nou și înspăimântător. Așa că am procedat cum învățasem atât de bine acasă când mi-era teamă și eram supărată și nu știam ce altceva să fac, m-am enervat și am trecut în defensivă.

— Nu spuneți voi că am puteri care într-o zi vor face din mine Marea voastră Preoteasă?

Au dat cu toții energic din cap și mi-au zâmbit, ceea ce mi-a frânt inima.

Am scrâșnit din dinți și am spus cu răceală:

— Atunci dați-mi ascultare când spun „nu“. Nu vreau să fiți acolo în seara asta. Eu trebuie să mă ocup de chestia asta.

Singură. Și cu asta am încheiat discuția.

Apoi am plecat de lângă ei cu pași apăsați.

Normal că peste mai puțin de o jumătate de oră îmi părea rău că fusesem așa de îngrozitoare. M-am plimbat înapoi și încolo pe sub stejarul uriaș care devenise cumva sanctuarul meu, lucru care nu prea i-a convenit Nalei, și mi-am dorit ca Stevie Rae să-și facă apariția, ca să-mi pot cere scuze.

Prietenii mei nu știau de ce nu voiam să fie de față. Pur și simplu îmi purtau de grijă. Poate... poate că ar înțelege chestia cu sângele. În fond, Erik părușe să înțeleagă. Da, dar el era în clasa a cincea, și totuși...

Teoretic, toți trebuia să trecem prin asta. Se presupunea că toți trebuia să ajungem să simțim nevoia de sânge, dacă nu, muream. M-am mai înseninat un pic și am scărpinat-o pe Nala în cap.

— Când ai de ales între moarte și să bei sânge, băutul sângelui nu mai pare

un lucru așa îngrozitor, nu-i așa?

Am auzit-o torcând, așa că am presupus că era de acord cu mine. M-am uitat la ceas. Rahat! Trebuia să mă întorc în cameră, să mă schimb și să mă duc să mă întâlnesc cu Fiicele Întunericului. Am luat-o lipsită de vlagă pe lângă zid. Era din nou o noapte înnorată, dar nu mă deranja întunericul. De fapt, începuse să-mi placă noaptea. Era și cazul, pentru că avea să fie elementul meu foarte mult timp de aici înainte.

Asta dacă scăpăm cu viață. Ca și când mi-ar fi citit gândurile morbide, Nala, care mergea iute alături de mine, a miorlăit morocănoasă.

— Da, știi, nu ar trebui să fiu atât de negativistă. Mă ocup de asta imediat după ce...

Mârâitul grav al Nalei m-a surprins. Se oprise în loc, își arcuise spatele, iar blana i se zbârlise și arăta ca un ghemuleț grăsun de blană, dar ochii ei strânși sugerau că treaba era serioasă, ca și sâsâitul feroce pe care-l scotea.

— Nala, ce...?

Am simțit cum mi se lasă un frison în jos pe coloană, chiar înainte să mă întorc în direcția în care pisica mea privea ținută. Mai târziu am încercat să-mi dau seama de ce nu țipasem. Țin minte că mi s-a căscat gura, ca să pot trage aer în piept, dar nu am scos un sunet. Parcă paralizasem, dar așa ceva era imposibil. Pentru că, dacă aș fi paralizat, nu m-aș mai fi simțit împietrită.

Elliot stătea la mai puțin de trei metri de mine, adăpostit de umbra zidului. Cred că mergea în aceeași direcție în care mergeam eu și Nala. Apoi a auzit-o pe Nala și s-a întors un pic. Ea a sâsâit din nou, iar el s-a întors înspăimântător de rapid cu fața spre noi.

Jur că nu puteam să respir. Se făcuse strigoi, nu putea fi altceva, dar totuși părea atât de material, atât de real. Dacă n-aș fi văzut cu ochii mei că trupul lui respinsese Transformarea, aș fi gândit că pur și simplu părea foarte palid și... și... ciudat. Era nenatural de alb, dar nu era singurul lucru anormal la el. Ochii lui erau altfel. Reflectau puțina lumină care era și luceau cumplit de roșii, un roșu-ruginiu, ca de sânge încheșat.

Exact cum luciseră și ochii lui Elizabeth.

Mai avea ceva diferit. Corpul lui părea ciudat, mai suplu. Cum era posibil? Apoi am simțit mirosul. Un miros de stătut, de prăfos, un miros nelalocul lui, cum miros dulapurile care nu au fost deschise de ani de zile sau un beci de coșmar. Era același miros pe care îl simțisem chiar înainte s-o zăresc pe Elizabeth.

Nala a mârâit, iar Elliot s-a aplecat ușor și ciudat în jos și a sâsâit și el la ea. Apoi și-a arătat dinții și am observat că avea colți! A făcut un pas înspre

Nala, de parcă s-ar fi pregătit s-o atace. Am reacționat pe negândite.

— Las-o în pace și pleacă naibii de aici!

M-a uimit că vocea mea sunase de parcă tot ce făceam era să țip la un câine rău, pentru că eu, de fapt și de drept, eram moale la fund.

Și-a întors capul spre mine, iar licărul din ochii lui m-a fixat pentru prima dată. „Ai greșit!“ striga glasul intuiției din mine, care îmi devenise deja atât de cunoscut. „E o monstruozitate!“

— Tu...

Vocea lui era cumplită. Era găjâită, guturală, de parcă ar fi avut ceva la gât.

— Te prind eu! a spus și a început să se apropie de mine. M-a biciuit o frică brutală, ca un crivăț.

Țipătul de luptă al Nalei a sfâșiat noaptea pe când țâșnea spre fantoma lui Elliot. Am privit șocată scena și mă așteptam ca pisica să scuipe și să dea cu ghearele în gol. Însă ea a aterizat pe coapsa lui cu ghearele scoase și l-a zgâriat cu un mârâit propriu unui animal de trei ori cât ea. El a țipat, a apucat-o de ceafă și a aruncat-o cât colo. Apoi, cu o viteză și o forță inimaginabile, a sărit pur și simplu sus pe zid și s-a făcut nevăzut în întunericul care învăluia școala.

Tremuram atât de tare, încât m-am împiedicat în picioare.

— Nala! am suspinat. Unde ești, fetița mea?

Zbârlită toată și mârâind, a venit ușor spre mine, dar ochii ei micșorați erau încă ațintiți asupra zidului. M-am aplecat lângă ea și, cu mâinile tremurânde, am început s-o pipăi, să văd dacă era rănită. Nu părea să aibă nimic rupt, așa că am ridicat-o în brațe și am luat-o din loc de lângă zid cât de repede am putut.

— Stai liniștită! Nu ne-a făcut nimic. A plecat. Ce fetiță curajoasă ai fost! I-am vorbit întruna. S-a aplecat peste umărul meu ca să vadă în urmă și a continuat să mârâie.

Când am ajuns la primul felinar, nu foarte departe de sala de recreere, m-am oprit și i-am schimbat poziția Nalei, ca să mă uit mai bine la ea și să mă asigur că într-adevăr nu pățise nimic. Descoperirea pe care am făcut-o mi-a strâns stomacul de-am crezut că o să vărs. Avea sânge pe lăbuțe.

Numai că nu era al ei. Și nu mirosea delicios, ca sângele pe care îl mai simțisem, ci avea izul ăla de stătut, de praf, de beci vechi. M-am străduit să nu vărs cât i-am curățat lăbuțele pe iarbă. Apoi am ridicat-o din nou și am luat-o în grabă pe trotuarul care ducea spre dormitoare. În tot acest timp

Nala a privit în urmă și a mârâit.

Era foarte clar că Stevie Rae, gemenele și Damien nu erau în dormitor. Nu se uitau la televizor, nu erau nici la sala calculatoarelor, nici la bibliotecă,

nici în bucătărie. Am urcat iute scările, sperând cu înflăcărare ca măcar Stevie Rae să fie la noi în cameră, dar n-am avut noroc.

M-am așezat la mine în pat și am continuat s-o mângâi pe Nala, care era încă agitată. Să încerc să dau de prietenii mei?

Sau să stau aici pur și simplu? Până la urmă, Stevie Rae avea să se întoarcă în cameră. Am aruncat o privire spre ceasul ei cu Elvis care dădea ture. Aveam vreo zece minute la dispoziție să mă schimb și să o iau spre sala de recreere. Dar cum să mă duc la ritual după cele petrecute?

Dar, de fapt, ce se petrecuse?

O fantomă încercase să mă atace. Nu. Nu era normal. Cum poate o fantomă să sângereze? Dar oare chiar fusese sânge? În niciun caz nu mirosea a sânge. Habar n-aveam ce se întâmpla.

Ar trebui să mă duc întinsă la Neferet și să-i povestesc ce se petrecuse. Ar trebui să mă ridic imediat, să-mi iau picioarele la spinare și pisica speriată în brațe și să mă duc la Neferet să-i spun că noaptea trecută o văzusem pe Elizabeth, iar în noaptea asta pe Elliot. Ar trebui... ar trebui...

Nu. De data asta nu era un strigăt din adâncul meu, ci forța certitudinii. Nu puteam să-i spun lui Neferet, cel puțin nu acum.

— Trebuie să mă duc la ritual, am rostit cu glas tare cuvintele care îmi răsunau în minte. Trebuie să ajung la ritualul ăsta.

Mi-am tras pe mine rochia neagră, am scotocit prin dulap după balerini și am simțit cum mă calmez. Aici lucrurile nu se desfășurau după aceleași reguli ca cele din lumea mea de dinainte, din viața mea de dinainte și era vremea să accept acest lucru și să mă obișnuiesc cu ideea.

Aveam o afinitate față de cele cinci elemente, ceea ce însemna că o zeiță străveche îmi dăruise puteri incredibile.

După cum îmi amintise și bunica, marea putere atrage după sine multă responsabilitate. Poate că exista un motiv anume pentru care îmi fusese dat să văd anumite lucruri, cum ar fi fantome care nu se poartă, nici nu arată și nici nu miroso ca o fantomă normală. Încă nu aveam idee ce însemna asta. De fapt, în afară de cele două gânduri pe care le aveam limpezi în minte, și anume că nu puteam să-i spun lui Neferet și că trebuia să mă duc la ritual, nu mai știam mare lucru.

În drum spre sala de recreere am încercat măcar să gândesc pozitiv. Poate că Afrodita nu vine în seara asta sau vine, dar uită să-mi facă zile fripte.

Până la urmă s-a dovedit că nu avea să se întâmple niciuna dintre cele două.

Capitolul 27

— Ce rochie drăguță, Zoey! Arată exact ca a mea. A, stai puțin!

Chiar a fost a mea.

Afrodita a râs din gât, ca un copil care se dă mare în fața unuia mai mic decât el. Nu pot să sufăr fetele care fac faze din astea. Da, bine, e mai mare decât mine, dar și eu am sâni.

Am zâmbit, mi-am luat un ton inocent și am lansat o minciună cât mine de mare, care cred că mi-a ieșit destul de bine, ținând cont de faptul că nu prea mă pricep la mințit, că fusesem atacată de o fantomă și că toată lumea se holba la noi și trăgea cu urechea la discuția noastră.

— Bună, Afrodita! Să vezi o chestie, chiar citeam un capitol din manualul de sociologie de nivel avansat pe care mi l-a dat Neferet și scria ce important este ca liderul Fiicelor Întunericului să-i facă pe toți noii membri să se simtă bineveniți, să se simtă ca acasă. Cred că ești foarte mândră că te descurci atât de bine.

Apoi am făcut un pas înainte și am coborât glasul ca să nu audă decât ea.

— Și trebuie să recunosc că arăți mai bine decât ultima oară când te-am văzut.

Am văzut cum a pălit, iar în ochi sunt sigură că i-am citit frica, în mod surprinzător, nu m-am simțit învingătoare și mândră de mine, ci rea, superficială și sătulă. Am oftat.

— Scuză-mă, n-ar fi trebuit să spun asta. Chipul i s-a asprit.

— Du-te dracu' de ciudată, mi-a lansat printre dinți.

Apoi a izbucnit în râs, ca și când ar fi făcut cea mai bună glumă din lume la adresa mea, mi-a întors spatele, și-a scuturat scârbită părul și a luat-o spre mijlocul sălii de recreere.

Gata, nu mă mai simțeam aiurea. Vacă odioasă! Și-a ridicat brațul firav și toți cei care căscau gura la mine și-au întors atenția, din fericire, spre ea. În noaptea asta purta o rochie roșie de mătase cu aspect antic, care îi venea ca turnată. De unde Dumnezeu își lua rochiile astea? De la magazinul târfulițelor goth?

— Ieri a murit o novice, iar astăzi a murit încă unul.

Avea vocea puternică și limpede și, spre surprinderea mea, părea chiar compătimitoare. Preț de o clipă, chiar mi-a amintit de Neferet și m-am întrebat dacă o să spună ceva profund, ceva ce ar spune un conducător.

— Îi cunoșteam cu toții pe amândoi. Elizabeth era drăguță și liniștită.

Elliot a fost „frigiderul“ nostru la ultimele câteva ritualuri.

Dintr-odată a zâmbit; avea un zâmbet de fiară, răutăcios, și orice posibilă asemănare cu Neferet s-a terminat în acel moment.

— Însă erau slabi, iar vampirii nu au nevoie de slăbiciune la sabatul lor. - A ridicat din umerii zugrăviți în stacojiu. - Dacă am fi oameni, am spune

că cel mai puternic supraviețuiește.

Slavă zeiței, că nu suntem ființe umane, așa că o s-o punem pe seama soartei și o să ne bucurăm în această seară că nu a furat-o niciunui dintre noi.

Am ascultat scârbită freamătul aprobator al mulțimii. Nu o cunoscusem eu pe Elizabeth, dar fusese de treabă cu mine.

Da, recunosc că nu puteam să-l sufăr pe Elliot, de fapt, nimeni nu putea să-l sufere. Era un puști enervant și șleampăt, iar fantoma lui sau ce-o fi fost chestia aia nu se lăsa mai prejos, dar nu mă bucuram că a murit. Dacă ajung vreodată conducătoarea Fiicelor Întunericului, n-am să fac glume pe seama niciunui novice mort, indiferent cât de neînsemnat ar fi el, mi-am promis eu, dar în același timp eram conștientă că fusese ca o rugăciune.

Am sperat că Nyx m-a auzit și că era de acord cu mine.

— Dar gata cu tristețea, a continuat Afrodita. Este noaptea de Samhain! Noaptea în care sărbătorim încheierea anotimpului recoltei și, mai mult de atât, este momentul în care ne cinștim strămoșii, toți vampirii de seamă care au trăit și au murit înainte să ne naștem noi.

Tonul vocii ei îmi dădea fiori. Se dădea rău de tot în spectacol. Am dat ochii peste cap, în timp ce ea a continuat.

— Este noaptea în care vâlul dintre viață și moarte este cel mai fragil, iar spiritele au cea mai mare șansă să coboare pe pământ.

A făcut o pauză și a aruncat o privire împrejur, spre publicul ei, având grijă să mă ignore, cum de altfel făceau cu toții. Am avut răgaz să meditez la vorbele ei. Oare ceea ce i se întâmplase lui Elliot avea legătură cu faptul că vâlul dintre viață și moarte era acum cel mai fragil și că murise în noaptea de Samhain? N-am avut timp să insist pe gândul ăsta, pentru că Afrodita și-a ridicat glasul și a strigat.

— Așadar, ce facem acum?

— Ieșim! au strigat la rândul lor Fiicele și Fiii Întunericului.

Râsul Afroditei era prea încărcat de sexualitate ca să fie adecvat momentului și jur că s-a pipăit. Acolo, de față cu toată lumea.

Dumnezeule, ce scârboasă!

— Așa e. Am ales un loc extraordinar pentru noaptea asta și avem chiar și un nou frigider care ne așteaptă acolo, împreună cu fetele.

Îhh! Când spunea „fetele“, se referea oare la Războinica,

Teribila și Viespea? Am aruncat o privire rapidă împrejurul încăperii, dar nu le-am văzut pe nicăieri. Demențial! Parcă îmi și imaginam ce pot alea trei, împreună cu Afrodita, să numească „extraordinar“. Și nici nu voiam să mă gândesc la bietul puștan care, Dumnezeu știe cum, se lăsase convins să

le fie „frigider“.

Și n-am să recunosc nici în ruptul capului că îmi lăsase gura apă când Afrodita pomenise că ne aștepta un „frigider“, ceea ce însemna că aveam să beau din nou sânge.

— Haideți să mergem. Și nu uitați, în liniște. Gândiți-vă că sunteți invizibili și nici-o ființă umană care încă mai este trează la ora asta n-o să ne vadă. - S-a uitat fix la mine. — Și Nyx să-l ferească pe cel care ne dă de gol, pentru că o să fim nemiloși cu el.

A aruncat grupului un zâmbet seducător.

— Urmați-mă, Fiice și Fii ai Întunericului!

Toți au urmat-o pe Afrodita în perechi sau grupulețe mai mici pe ușa din spate a sălii de recreere. Normal, pe mine nu m-au băgat în seamă. Era cât pe-acți să nu merg cu ei. Nu aveam niciun chef. Doar avusesem parte de destulă adrenalină pentru o singură noapte. Ar trebui să mă întorc în cameră și să-i cer scuze lui Stevie Rae. Apoi am putea să le căutăm pe gemene și pe Damien și poate le povestesc despre Elliot (am făcut o pauză, ca să văd dacă instinctul îmi spune să nu le mărturisesc nimic prietenilor mei, dar a rămas în tăcere).

Bun, deci puteam să le spun și lor. Mi se părea o idee mai bună decât s-o urmez pe răutatea aia de Afrodita și gașca de puștani care nu mă înghițeau. Însă intuiția mea, care nu se manifestase când mă gândisem să vorbesc cu prietenii mei, brusc m-a strivit cu prezența ei. Trebuia să mă duc la ritual.

Am oftat.

— Hai, Z, doar nu vrei să pierzi un spectacol pe cinste, nu? Erik stătea lângă ușa din spate, frumos ca Superman, cu ochii lui albaștri, și-mi zâmbea. La naiba!

— Glumești? Fete răutăcioase, dulcegării exclusiviste, șansa unică de a mă simți prost și o vărsare de sânge... E tot ce-mi doresc. N-aș pierde așa ceva pentru nimic în lume.

Erik și cu mine am ieșit pe ușă, asemenea celorlalți.

Mergeau cu toții în tăcere spre zidul din spatele sălii de recreere, care era prea aproape de locul în care îi văzusem pe Elizabeth și pe Elliot ca să mă simt în largul meu. Apoi, lucru ciudat, toți au părut să dispară prin zid.

— Ce mama naibii...? am murmurat.

— E o iluzie. O să vezi.

Și chiar am văzut. De fapt, era o ușă secretă. Cam ca alea din filmele vechi cu criminali, numai că, în loc de o ușă în peretele unei biblioteci sau într-un șemineu - ca într-un film cu Indiana Jones... da, sunt prostuță, știu -, ușa asta secretă era o secțiune mică în zidul masiv, aparent foarte solid, al

școlii. O bucată din ea a lunecat într-o parte, lăsând un spațiu suficient de mare cât să se poată strecura prin ea un om - sau novice, sau vampir, sau cine știe, vreo două fantome ciudat de materiale. Eu și Erik am fost ultimii care au ieșit. Am auzit un zgomot ușor și m-am întors la timp, să văd cum se închide zidul fără să lase nici-o crăpătură.

— Se închide automat, ca portierele, a șoptit Erik.

— Îhî. Cine știe despre ea?

— Toți cei care au fost vreodată Fiice sau Fii ai Întunericului.

— Aha.

Am presupus că, probabil, și majoritatea vampirilor adulți. Am aruncat o privire împrejur. N-am văzut pe nimeni să ne privească sau să ne urmărească.

Erik a remarcat.

— Nu le pasă. Ține de tradiția școlii ca pentru anumite ritualuri să ne strecurăm afară din școală. Cât timp nu facem o prostie prea mare, se fac că nu știu că plecăm. - A înălțat din umeri.

— Cred că n-are nimic.

— Cât timp nu facem vreo prostie prea mare, am spus eu.

— Sst, a făcut cineva din fața noastră.

Am tăcut și m-am hotărât să mă concentrez asupra drumului.

Era înjur de patru și jumătate dimineața. Nu era nimeni treaz.

Ce surpriză! Era ciudat să mergi prin partea asta așa de fițoasă a Tulsei, printr-un cartier înțesat de viloaie construite din banii scoși din petrol, și să nu te vadă nimeni. O luam pe scurtături, prin grădini superb aranjate, și nu lătra nici măcar un câine la noi. Era de parcă am fi fost doar niște umbre...

sau fantome... Gândul ăsta mi-a dat fiori. Luna care mai devreme era împresurată de nori strălucea acum argintie pe cerul neașteptat de senin.

Jur că până și înainte să fiu însemnată puteam să citesc la lumina ei. Era frig, dar nu mă deranja, cum m-ar fi deranjat doar cu o săptămână înainte. Am încercat să nu mă gândesc ce presupune asta pentru Transformarea la care era supus corpul meu.

Am traversat o stradă, apoi am lunecat în tăcere printre niște curți. Am auzit susurul apei înainte de a vedea pasarela. Luna lumina pârâul și ai fi zis că cineva a presărat pulbere de argint peste el. M-a fermecat frumusețea lui și am încetinit imediat pasul, amintindu-mi că, mai nou, pentru mine noaptea era zi.

Am sperat să nu mă obișnuiesc niciodată cu maiestruozitatea ei sumbră.

— Haide, Z, a șoptit Erik din partea cealaltă a podului. Mi-am înălțat privirea spre el. Silueta i se contura pe o vilă impresionantă, care se

întindea pe dealul din spatele lui, cu un gazon enorm, terasat, cu un iaz, un
foișor, fântâni și cascade (se vedea clar că oamenii ăștia erau putred de
bogați), și mi-a amintit de un erou din ăla romantic din istorie, ca de
exemplu... ăă... Hm, singurii eroi care îmi veneau în minte erau Superman
și Zorro și niciunul dintre ei nu prea era personaj istoric. Ideea e că arăta ca
un cavaler, ca un personaj din cărți. Apoi mi-am dat seama ce proprietate
superbă încălcăm noi și am luat-o iute pe pod spre el.

— Erik - am spus eu în șoaptă, disperată -, ăsta e muzeul Philbrook! Dăm
de naiba dacă ne prind picioarele pe aici.

— N-o să ne prindă.

A trebuit să grăbesc pasul ca să-l prind din urmă. Mergea iute, mult mai
dornic decât mine să ajungă din urmă grupul tăcut, fantomatic.

— Asta nu e casa vreunui bogătan, e un muzeu. Cred că locul ăsta e păzit
douăzeci și patru din douăzeci și patru.

— Cred că Afrodita a drogat deja paznicii.

— Poftim?

— Sst. N-or să pățească nimic. O să fie doar puțin rătățiți o vreme, iar apoi
o să plece acasă și n-o să-și mai amintească nimic. Nu e mare scofală.

Nu i-am răspuns, dar chiar nu mi-a plăcut faptul că i se părea o nimica
toată să droghezi paznici. Nu era normal, deși înțelegeam că era necesar s-
o facă. În fond, încălcăm o proprietate și nu voiam să fim prinși, așa că
trebuia ca paznicii să fie drogați. M-am prins. Dar nu-mi plăcea ideea și
părea a fi un alt lucru care trebuia neapărat schimbat la Fiicele

Întunericului și în aerul lor de superioritate. Îmi aminteau din ce în ce mai
mult de Oamenii credinței și nu era deloc o comparație măgulitoare.

Afrodita nu era Dumnezeu sau vreo zeitate, indiferent ce credea ea.

Erik se opri. Am înaintat ca să ajungem la ceilalți, care stăteau în cerc în
jurul foișorului cu cupolă așezat la poalele pantei line care ducea spre
muzeu. Era în apropierea iazului ornamental cu pești, care se întindea până
unde începeau terasele din fața muzeului. Locul era extraordinar de
frumos.

Mai fusesem aici de vreo două-trei ori în excursie cu clasa și o dată la ora
de artă și chiar mă inspirase să desenez grădinile, deși nu prea sunt în stare
să desenez. De data aceasta noaptea îl transformase dintr-un loc cu grădini
frumoase, îngrijite și cu fântâni arteziene de marmură, într-o împărăție
feerică, scăldată în lumina lunii, care îl învăluia în straturi de cenușiu,
argintiu și albastru nocturn.

Foișorul era și el extraordinar. Era așezat deasupra unor scări circulare,
asemenea unui tron, așa încât trebuia să urci ca să ajungi la el. Era format

din coloane albe, sculptate, iar cupola lui era luminată de dedesubt, astfel încât arăta ca un străvechi monument grecesc căruia i se redase gloria de odinioară și fusese iluminat pentru a-l dăruia ochilor nopții.

Afrodita a urcat scările pentru a-și lua locul în centrul foisorului și astfel s-a dus pe apa sâmbetei toată frumusețea și magia lui. Desigur, Războinica, Teribila și Viespea erau și ele prin preajmă. Mai era cu ele o fată pe care nu am recunoscut-o.

Sigur, era posibil să fi văzut-o de mii de ori și să nu-mi amintesc, pentru că era încă o păpușă Barbie, deși probabil că numele ei semnifică ceva de genul Malefica sau Odioasa.

Aranjaseră o măsuță în mijlocul foisorului și o acoperiseră cu o pânză neagră. Pe ea am văzut un mănunchi de lumânări și alte lucruri, printre care și un pocal și un cuțit. Un biet puștan stătea cu capul prăvălit pe masă. O mantie îi acoperea corpul și semăna foarte tare cu Elliot în noaptea în care fusese „frigider“.

Probabil că este foarte epuizant pentru un puști să i se ia sânge pentru ritualurile Afroditei și m-am întrebat dacă asta avea vreo legătură cu moartea lui Elliot. Mi-am alungat din minte faptul că îmi lăsase gura apă când mă gândisem la sângele puștiului amestecat cu vinul din pocal. Era ciudat cum ceva putea să mă scârbească și să mă atragă ca un magnet în același timp.

— Am să formeze cercul și am să invoc spiritele strămoșilor, să se prindă în dansul nostru, în mijlocul cercului, a spus Afrodita. Vorbise cu blândețe, dar vocea ei ne-a învăluit ca o ceață otrăvitoare, îmi dădea fiori pe șira spinării când mă gândeam la spiritele atrase în cercul Afroditei, mai ales după experiența recentă pe care o avusesem cu fantomele, dar trebuie să recunosc că în același timp mă intriga și mă înspăimânta. Poate că eram atât de sigură că trebuia să fiu de față deoarece în noaptea asta îmi era dat să descopăr vreun indiciu în legătură cu Elizabeth și cu Elliot. În plus, era evident că Fiicele Întunericului țineau ritualul ăsta de ceva vreme. Nu putea fi înfricoșător sau periculos. Afrodita se dădea mare și tare, dar aveam sentimentul că se prefăcea.

Dincolo de masca asta era ca toți bătaușii, nesigură și imatură. În același timp, se știe că bătaușii au tendința de a-i evita pe cei mai tari ca ei, așa că era logic faptul că, dacă Afrodita avea să invoce spiritele în cercul nostru, însemna că erau inofensive și poate chiar de treabă. Eram convinsă că Afrodita nu avea tupeul să se ia la hartă cu un baubau mare și rău.

Sau cu ceva înspăimântător, ca ceea ce se alesese de Elliot.

M-am relaxat ca să întâmpin deja familiarul freamăt de energie, întrucât

Fiicele Întunericului își luaseră lumânările corespunzătoare elementului pe care îl reprezentau, apoi și-au ocupat locurile în cercul micuț din interiorul foișorului.

Afrodita a invocat vântul, iar o briză pe care numai eu am simțit-o mi s-a jucat alene prin păr. Am închis ochii, fermecată de fiorul electrizant care mi-a străbătut pielea. De fapt, în ciuda Afroditei și a înțepatelor de Fiice ale Întunericului, deja mă bucuram din plin de începutul ritualului. Iar Erik stătea lângă mine, ceea ce făcea să-mi pese cu atât mai puțin că nimeni altcineva nu avea să mai vorbească cu mine.

M-am relaxat și mai mult, fiind dintr-odată sigură că viitorul nu avea să fie chiar atât de sumbru. Aveam să mă împac cu prietenii mei, împreună aveam să vedem ce naiba se întâmpla cu fantomele alea ciudate și poate chiar îmi trăgeam și un iubit marfă. Totul o să fie bine. Am deschis ochii și am văzut-o pe Afrodita mișcându-se în cerc. M-a străbătut fiecare element în parte și m-am întrebat cum de nu remarcă și Erik, de vreme ce stătea atât de aproape de mine.

Chiar am aruncat o privire piezișă spre el, pentru că mă gândeam că se uită la mine în timp ce elementele se jucau pe pielea mea, dar, ca toți ceilalți, el se uita la Afrodita. (Lucru enervant, de altfel; nu era normal să mă privească și el pe mine pe furiș?) Apoi Afrodita a început ritualul de invocare a spiritelor străbunilor și nici măcar eu n-am mai putut să-mi iau privirea de la ea. Stătea la masă și ținea în mână o împletitură din ierburi uscate, atârnată deasupra flăcării lumânării purpurii, simbolul spiritului, care s-a aprins imediat.

A lăsat-o să ardă un răstimp, apoi a stins-o. A fluturat-o ușor împrejurul ei, umplând aerul de fuioare de fum, și a început să vorbească. Am adulmecat și am recunoscut aroma de iarba-Sfintei-Marii, una dintre ierburile utilizate în ceremonii, considerată dintre cele mai sacre pentru că atrăgea energia spirituală. Bunica o folosea adesea în rugăciunile ei. Însă m-am încruntat și m-a cuprins îngrijorarea. Nu trebuie folosită iarba-Sfintei-Marii decât după ce arzi salvie ca să cureți și să purifici locul; altfel ar putea atrage orice fel de energie, iar „orice“ nu însemna întotdeauna „bun“. Dar era prea târziu să spun ceva, chiar dacă aș fi putut opri ceremonia. Deja începuse să invoce spiritele, iar vocea ei căpătase accente misterioase și monotone, care erau întărite întrucâtva de fumul care se ridica în rotocoale bucălate în jurul ei.

„În astă noapte de Samhain, voi, spirite ale străbunilor noștri, ascultați-mi strigarea străveche! În astă noapte de Samhain, lăsați-mi glasul să fie purtat de acest fum spre Lumea Cealaltă, acolo unde spiritele luminoase

dănțuiesc în cețurile aducerii aminte, îmbălsămate de iarba-Sfintei-Marii.
În astă noapte de Samhain nu invoc spiritele strămoșilor noștri umani.
Nu, îi las să se odihnească; nu îmi fac trebuință nici în viață, nici în moarte. În astă noapte de Samhain invoc străbunii vrăjitori, străbunii mistici, cei care au fost odinioară mai mult decât umani și care în moarte sunt mai mult decât umani.“

Am privit fermecată alături de ceilalți cum fumul se învorburează, se transformă și începe să prindă formă. Mai întâi am crezut că ameteșc și am clipit ca să-mi limpezesc vederea, dar am înțeles curând că ceea ce vedeam nu se datora vederii mele încețoșate. Ce vedeam printre rotocoalele de fum erau ființe. Erau neclare, mai degrabă siluetele unor trupuri decât trupuri propriu-zise, dar pe măsură ce Afrodita continua să fluture ierburile, prindeau contur și curând cercul s-a umplut de spectre cu găvanele goale și guri căscate.

Nu semănau absolut deloc cu Elizabeth și Elliot. De fapt, arătau cum credeam eu că arată fantomele, de consistența fumului, translucide, dătătoare de coșmaruri. Am adulmecat aerul. Nu, nu duhnea a beci vechi și grețos.

Afrodita a lăsat din mână ierburile încă fumegânde și a luat pocalul. Chiar și de la distanța la care mă aflam eu, îmi părea ne-obișnuit de palidă, de parcă ar fi împrumutat din aspectul fantomelor. Rubiniul rochiei ei amintea de o rană învăpăiată în cercul cenușiu de fum și ceață.

— Vă dau binețe, spirite străvechi, și vă cer să acceptați ofranda noastră de vin și sânge, ca să vă amintiți de gustul vieții.

A ridicat pocalul, iar siluetele fumurii au fremătat și s-au repezit cu un entuziasm vizibil.

— Vă dau binețe, spirite străvechi și de la adăpostul cercului meu...

— Zo! Știam eu că dau de tine aici dacă insist!

Vocea lui Heath a sfâșiat tăcerea nopții, întrerupând-o pe Afrodita.

Capitolul 28

— Heath! Ce naiba cauți aici?

— Păi, nu m-ai sunat!

Ignorându-i pe toți cei prezenți, m-a îmbrățișat. Nu am avut nevoie de lumina lunii ca să-i văd ochii injectați.

— Mi-era dor de tine, Zo! a izbucnit el, aruncându-mi în față un damf de bere.

— Heath. Trebuie să pleci...

— Nu. Să rămână, m-a întrerupt Afrodita.

Heath și-a întors privirea spre ea și mi-am închipuit cum trebuie să arate ea

prin ochii lui. Stătea în pata de lumină lăsată de proiectoarele din foisor, care se prelingea printre fuioarele de fum de la ierburi și care o învăluia de parcă ar fi fost scufundată în apă. Rochia ei roșie de mătase îi îmbrățișa corpul, iar părul bogat îi cădea greu pe spate. Avea buzele suflecate într-un rânjet răutăcios, pe care sunt sigură că Heath avea să-l interpreteze greșit, crezând că era doar drăguță. De fapt, probabil că nici n-avea să observe fantomele fumurii care nu mai roiau în jurul pocalului, iar acum își întorseseră ochii goi spre el. Nu avea să remarce nici faptul că Afrodita avea vocea ciudată și stinsă și că ochii ei erau sticloși și ficși. La naiba, la cum îl știam eu pe Heath, probabil că nu avea să remarce nimic altceva în afară de sânii ei mari.

— Marfă! O gagică vampirită, a exclamat Heath, confirmând ce credeam eu.

— Du-l de aici!

În vocea lui Erik se simțea îngrijorarea. Heath și-a desprins privirea de pe sânii Afroditei ca să-l fulgere pe Erik.

— Tu cine ești?

A, rahat! Tonul ăla îmi era cunoscut. Era tonul pe care și-l lua când se pregătea de o scenă de gelozie. (Un motiv în plus pentru care era fostul meu.)

— Heath, trebuie să pleci de aici, i-am cerut.

— Ba nu.

S-a apropiat de mine și m-a cuprins posesiv cu brațul pe după umeri, dar nu m-a privit. A continuat să-l fixeze cu privirea pe Erik.

— Am venit s-o văd pe prietena mea și asta am să și fac. N-am băgat în seamă faptul că i-am simțit pulsul lui Heath pe umăr, unde mă atingea. În loc să fac ceva de o mare scârboșenie, ca de exemplu să-l mușc de încheietură, mi-am scuturat umerii ca să mă eliberez de brațul lui și apoi l-am apucat de mână ca să-l fac să se uite la mine, nu la Erik.

— Nu sunt prietena ta.

— Hai, mă, Zo, că nu vorbești serios. Am scrâșnit din dinți.

Doamne, ce dobitoc e! (Și uite încă un motiv pentru care era fostul meu.)

— Tu ești prost? a spus Erik.

— Ia ascultă, măi, rahat băutor de sânge, eu..., a dat să zbiere Heath, dar vocea Afroditei l-a acoperit cu un ecou ciudat.

— Vino, ființă umană!

Ochii mei, ai lui Heath și ai lui Erik, ca și ai celorlalte Fiice și Fii ai Întunericului au fost atrași ca de un magnet spre ea.

Corpul ei arăta ciudat. Oare pulsa? Cum era posibil? Și-a dat părul pe spate

și și-a plimbat mâna în jos pe corp ca o dansatoare scârboasă dintr-un bar, și-a cuprins un sân, iar apoi și-a lunecat mâna între picioare. Și-a ridicat cealaltă mână și i-a făcut cu degetul lui Heath să se apropie.

— Vino la mine, ființă umană! Lasă-mă să gust din tine.

Nu era a bună, era groasă de-a dreptul. Heath avea s-o pățească dacă se ducea acolo și pășea în cerc. Fermecat pe deplin, a pornit spre ea clătinându-se, dar fără să șovăie ori să judece un pic. L-am apucat de o mână și, spre bucuria mea, am văzut că Erik îl apucase de cealaltă.

— Oprește-te, Heath! Vreau să pleci de aici. Imediat! N-ai ce căuta aici. Nu fără un oarecare efort, Heath și-a luat privirea de la Afrodita. Și-a smuls mâna din strânsoarea lui Erik și aproape a mârâit la el. Apoi s-a întors spre mine.

— Mă înșeli!

— Tu nu auzi? Nu am cum să te înșel, pentru că nu suntem împreună! Și acum cară-te...

— Dacă nu se supune chemării noastre, atunci venim noi la el.

Am ridicat capul și am văzut corpul Afroditei cuprins de convulsii, atunci când firișoare cenușii s-au prelinș din ea. A scos un icnet, ceva între suspin și țipăt. Spiritele, inclusiv cele care se pare că puseseră stăpânire pe ea, s-au repezit spre marginea cercului și l-au forțat, în încercarea de a se elibera și a ajunge la Heath.

— Afrodita, oprește-le! Dacă nu, o să-l omoare! a strigat Damien, care și-a făcut apariția din spatele gardului viu care străjuia iazul.

— Damien, ce..., am dat să întreb, dar el a clătinat din cap.

— N-am timp de explicații, mi-a aruncat el, după care și-a îndreptat din nou atenția către Afrodita.

— Tu știi foarte bine ce sunt, i-a strigat el. Trebuie să le ții în cerc, dacă nu, au să-l omoare.

Afrodita era atât de palidă, încât arăta ea însăși ca o fantomă. S-a îndepărtat de siluetele fumurii, care încă mai încercau să forțeze hotarul invizibil al cercului, până s-a lipit de o margine a mesei.

— N-am să le opresc. Dacă vor, pot să-l ia. Mai bine pe el decât pe mine sau pe oricare dintre noi, a zis ea.

— Da, nu vrem să ne băgăm în rahatul ăsta! a spus Teribila, după care a dat drumul la lumânare. Flacăra ei a fremătat puțin și apoi s-a stins.

Apoi, fără o vorbă, a fugit din cerc și a coborât iute treptele foișorului.

Celelalte trei fete care simbolizau elementele au urmat-o și s-au făcut nevăzute în noapte, lăsându-și lumânările răsturnate și stinse.

Am urmărit terifiată cum una dintre siluetele cenușii se scurge dincolo de

cerc. Fumul care forma corpul său spectral a început să se prelingă în jos pe scări, asemenea unui șarpe care se țâra în direcția noastră. I-am simțit pe Fiii și Fiicele Întunericului fremătând și am aruncat o privire împrejur. Se dădeau înapoi speriați, iar chipurile le erau împietrite de frică.

— E în puterea ta, Zoey.

— S te vie Rae!

Stătea în mijlocul cercului, nesigură pe picioare. Aruncase mantia care o acoperea și i-am văzut bandajele prinse în jurul încheieturilor.

— Ți-am spus că trebuie să fim uniți, mi-a zâmbit ea slăbită.

— Ar fi bine să te grăbești, a zis Shaunee.

— Fantomele alea îl bagă în sperieți pe fostul tău, m-a atenționat Erin.

M-am uitat peste umăr și le-am văzut pe gemene stând lângă Heath, care era alb la față și cu gura căscată, și am simțit o fericire de nedescris. Nu mă părăsiseră! Nu eram singură!

— Hai s-o rezolvăm odată! am spus. Ține-l aici, i-am aruncat lui Erik, care se uita șocat la mine.

Nu a fost nevoie să mă întorc ca să mă asigur că prietenii mei mă urmează.

Am urcat în grabă scările abrupte până la foișorul bântuit de fantome.

Când am ajuns la hotarul cercului am șovăit o clipă. Spiritele se destrămau ușor dincolo de el, fără să-l scape din ochi pe Heath. Am inspirat adânc și am pășit dincolo de bariera invizibilă, simțind un fior rece atunci când spiritele celor morți mi-au atins în freamătul lor pielea.

— Nu ai ce căuta aici. E cercul meu, a spus Afrodita, care și-a făcut suficient curaj cât să-și țuguie buzele la mine și să mă împiedice să ajung la masă și la lumânarea simbolizând spiritul, singura aprinsă încă.

— Vrei să spui că a fost cercul tău. Acum trebuie să-ți ții gura și să te dai la o parte, i-am replicat.

Afrodita și-a mijit ochii.

Rahat! Nu aveam timp de așa ceva.

— Tărtăcuță, acum ai să faci exact ce-ți zice Zoey. De vreo doi ani aștept ocazia să-ți tăbăcesc fundul, a anunțat-o Shaunee, care a înaintat și s-a așezat lângă mine.

— Subscriu, târâtură împutită, a întărit și Erin, așezându-se în partea cealaltă.

Înainte ca gemenele să aibă timp să sară la ea, țipătul lui Heath a sfâșiat noaptea. M-am răsucit să văd ce se întâmplă.

Ceața se țâra în sus pe picioarele lui, lăsând în urmă rupturi fine, care au început deodată să sângereze. Cuprins de panică, Heath dădea din picioare și țipa. Erik nu fugise, ci lovea și el ceața, deși de fiecare dată când aceasta

îl atingea, îi sfâșia hainele și îi cresta pielea.

— Grăbiți-vă, luați-vă locurile, am strigat înainte ca mirosul ispititor al sângelui să-mi afecteze capacitatea de a mă concentra.

Prietenii mei s-au repezit la lumânările lăsate de izbeliște.

Le-au ridicat în fugă și s-au așezat în poziția convenită.

Am ocolit-o pe Afrodita, care se holba la Heath și la Erik cu mâna lipită de gură, ca pentru a-și înăbuși țipetele. Am luat lumânarea purpurie și m-am dus iute la Damien.

— Vântule! Te chem în acest cerc, am strigat și am atins lumânarea purpurie de cea galbenă.

Mi-a venit să țip de ușurare când am simțit deja bine cunoscutul vârtej tâșnind în cerc, învolburându-mi-se în jurul corpului și ridicându-mi părul în cap.

Am alergat spre Shaunee, protejând cu mâna flacăra lumânării purpurii.

— Focule! Te chem în acest cerc!

Când am aprins lumânarea roșie, arșița s-a pornit, alături de curenții învolburați de aer. Fără să mă opresc măcar o clipă, am mers în sensul acelor de ceasornic prin cerc.

— Apă! Te chem în acest cerc! Imediat am simțit marea dulce-sărată.

— Pământ! Te chem în acest cerc!

Am aprins lumânarea lui Stevie Rae, încercând să-i evit bandajele de la încheieturi. Era anormal de palidă, dar a zâmbit larg atunci când aerul s-a umplut de mirosul de fân proaspăt cosit.

Heath a țipat din nou și am revenit în grabă în mijlocul cercului, ridicând în sus lumânarea purpurie.

— Spiritule! Te chem în acest cerc!

Am simțit energia străbătându-mă. Mi-am aruncat privirea la hotarul cercului format de mine și pot să jur că am văzut lanțul puterii jur împrejurul lui. Am închis ochii preț de o clipă. O, îți mulțumesc, Nyx! Apoi am lăsat lumânarea pe masă și am luat pocalul cu vin amestecat cu sânge. M-am întors cu fața spre Heath, Erik și hoarda de fantome.

— Acesta este ofranda voastră! am strigat și am vărsat lichid de jur împrejurul meu, marcând un cerc sângeriu aproximativ pe pardoseala foișorului.

— Nu ați fost chemate azi aici pentru a ucide. Ați fost chemate pentru că este noaptea de Samhain și voiam să vă cinstim numele.

Am mai vărsat un pic de vin și m-am străduit să nu bag în seamă aroma ademenitoare a sângelui proaspăt amestecat în el.

Fantomele s-au oprit din atac. M-am concentrat asupra lor, ca să nu mă las

distrasă de teroarea care se citea în privirea lui Heath și de durerea din ochii lui Erik.

— Preferăm sângele acesta proaspăt și tânăr, Preoteasă. Vocea misterioasă a răzbătut până la mine și mi-a dat fiori.

Jur că simțeam mirosul respirației cu iz de carne în putrefacție. Am înghițit în sec.

— Înțeleg, dar nu puteți lua aceste vieți. Este o noapte a sărbătorii, nu a morții.

— Și totuși noi alegem moartea, pentru că ne este mai dragă, s-a auzit și apoi a urmat un râset fantomatic care a plutit prin aer, alături de mirosul pângărit de fum de iarba-Sfintei-Marii, iar spiritele l-au împresurat din nou lui Heath.

Am aruncat pocalul și mi-am înălțat mâinile.

— N-am să vă mai rog, am să vă oblig. Vânt, foc, apă, pământ și spirit! În numele lui Nyx, vă poruncesc să ferecați acest cerc și să atrageți înapoi spiritele celor morți cărora li s-a permis să fugă. Acum!

O senzație de căldură mi-a cuprins corpul în valuri și a țâșnit din mâinile mele întinse. Dintr-o vijelie cu miros sărat, arzând ca para focului, s-a desprins o ceață verde scânteietoare, care s-a revărsat șuierătoare în jos pe scări până în jurul lui Heath și al lui Erik, scuturându-le nebunește hainele și părul. Vântul vrăjit a înhățat siluetele fumurii și le-a smuls de pe victimele lor, apoi cu un zgomot asurzitor, le-a târât înapoi în cercul meu. Dintr-odată am fost împresurată de figuri fantomatice de la care simțeam pericol și o foame sfâșietoare, la fel de puternic cum simțisem pulsând mai devreme sângele lui Heath. Afrodita stătea ghemuită pe scaun, tremurând toată de teama spectrelor. Unul dintre ele a atins-o în treacăt, iar ea a scos un țipăt ușor, ceea ce a părut să le stârnească și mai tare și s-au înghesuit cu furie în jurul meu.

— Zoey!

Stevie Rae m-a strigat cu un glas ascuțit, cuprinsă de frică.

Am văzut-o făcând un pas șovăitor spre mine.

— Nu! a izbucnit Damien. Nu rupe cercul! Nu-i pot face nimic lui Zoey, nu ne pot face rău niciunui dintre noi, cercul acesta e prea puternic, dar numai dacă nu-l rupem.

— Nu ne mișcăm de aici, a strigat Shaunee.

— Nici gând, mie îmi place aici! a întărit și Erin cu glasul ușor întretăiat. Loialitatea, încrederea și încuviințarea lor era parcă un al șaselea element, iar lucrul ăsta mi-a dat încredere. Mi-am îndreptat spatele și m-am uitat la fantomele furioase care se mișcau aiuritor în cerc.

— Așa că nu avem de gând să plecăm, ceea ce înseamnă că voi trebuie să plecați.

Am arătat spre sângele amestecat cu vin vărsat pe jos.

— Luați-vă ofranda și plecați! Doar cu acest sânge vă suntem datori în noaptea asta.

Hoarda fumurie s-a oprit din freamățul ei. Știam că i-am dovedit. Am tras adânc aer în piept și am încheiat.

— Cu forța elementelor naturii, vă poruncesc să plecați. Dintr-odată s-au destrămat pe pardoseala udă de vin a foișorului, ca și când un uriaș invizibil le-ar fi trântit la pământ, au absorbit nu știu cum lichidul îndoit cu sânge și s-au făcut nevăzute odată cu el.

Am oftat ușurată, cu un suspin zgomotos, și m-am întors imediat spre Damien.

— Îți mulțumesc, vântule. Poți pleca.

A dat să-și stingă lumânarea, dar nu a fost nevoie, pentru că o adiere de vânt pe care am simțit-o surprinzător de jucăușă a stins-o în locul lui.

Damien mi-a zâmbit larg. Apoi a făcut ochii mari la mine.

— Zoey! Semnul tău!

— Cee?

Mi-am dus mâna la frunte. Am simțit că mă furnică, atât fruntea, cât și umerii și gâtul (dar nu m-a mirat, pentru că întotdeauna am dureri de umeri și de gât când sunt foarte tensionată), și în plus corpul îmi vibra încă de la efectele întârziate ale puterii elementelor, așa că nici măcar nu remarcasem.

Privirea lui șocată s-a transformat într-una fericită.

— Termină de închis cercul și apoi poți să te uiți într-una dintre multele oglinzi ale lui Erin să vezi ce s-a întâmplat.

M-am întors spre Shaunee, ca să-mi iau rămas bun de la foc.

— Mamă! E extraordinar, a exclamat Shaunee holbându-se la mine.

— Și de unde ai știut tu că am mai multe oglinzi în geantă? s-a plâns Erin de Damien din partea opusă a cercului, în timp ce eu m-am întors spre ea să-mi iau rămas bun de la apă. A făcut ochii mari când s-a uitat bine la mine.

— Să dea toți dracii! a mormăit ea.

— Erin, n-ar trebui să înjuri cât ești într-un cerc sfânt. Doar știi că nu e..., a dat s-o corecteze Stevie Rae cu accentul ei dulce din Oklahoma, când m-am întors să-mi iau rămas bun de la pământ, dar s-a oprit brusc și a izbucnit:

— Dumnezeule mare! Am oftat.

— La naiba, acum ce mai e?

M-am dus înapoi la masă și am luat lumânarea spiritului.

— Mulțumesc, spirite. Poți pleca, am spus.

— Dar de ce?

Afrodita s-a ridicat atât de brusc, încât a dărâmat scaunul.

Asemenea celorlalți, se uita șocată la mine.

— De ce tu și nu eu?

— Afrodita, despre ce vorbești?

— Despre asta, a spus Erin și mi-a întins o pudrieră pe care a scos-o din poșeta ei șic, veșnic atârnată pe umăr.

Am deschis-o și m-am privit. La început nu am înțeles ce văd; era prea straniu, prea uimitor. Apoi Stevie Rae a șoptit de lângă mine:

— Ce frumusețe...

Și mi-am dat seama că avea dreptate. Era o frumusețe.

Semnul mi se întinsese. Un desen ca un vârtej delicat, dantelat, de culoarea safirului îmi încadra ochii. Nu era la fel de complicat și de mare ca al unui vampir adult, dar era fără doar și poate nemaiîntâlnit la un novice. Mi-am plimbat degetele pe desenul șerpuitor și mi-a trecut prin minte că probabil așa trebuie să fie împodobit chipul unei prințese exotice de peste mări și țări... sau poate cel al unei Mari Preotese a unei zeițe. Și m-am uitat cu atenție la mine, cea care nu eram eu cu adevărat, cea necunoscută care îmi devenea din ce în ce mai cunoscută.

— Și asta nu e tot, Zoey. Ia uită-te la umăr, a spus încet Damien.

M-am uitat în jos la decolteul adânc al rochiei mele super care îmi cobora pe sub umeri și am simțit cum prin corp mi se răspândește groaza. Aveam desene și pe umăr. De la gât, coborând în jos pe umăr și pe spate, plecau desene safirii sub formă de vârtej, cam ca cel de pe față, numai că desenele albastre de pe corp păreau și mai străvechi, și mai misterioase, pentru că erau întrepătrunse de simboluri sub formă de litere.

Am deschis gura, dar n-am reușit să scot un sunet.

— Z, are nevoie de ajutor.

Vocea lui Erik a răzbătut prin năuceala care mă învăluisese, mi-am ridicat privirea de la umărul meu și l-am văzut intrând clătinându-se în foișor, cărându-l după sine pe Heath inconștient.

— Nu contează. Lasă-l aici, a spus Afrodita. O să-l găsească cineva de dimineață. Trebuie să plecăm de aici înainte să se trezească paznicii.

M-am răsucit spre ea.

— Și te mai întrebi de ce am fost aleasă eu, și nu tu? Poate pentru că Nyx s-a săturat până peste cap de tine, pentru că ești egoistă, răzgâiată,

capricioasă, odioasă..., m-am oprit o clipă, atât de enervată încât nu-mi mai veneau în minte și alte adjective.

— Destrăbălată! au spus Erin și Shaunee într-un glas.

— Da, și o bătaușă nenorocită.

M-am apropiat încă un pas de ea și i-am strigat în față.

— Toată chestia asta cu Transformarea este și așa dificilă, fără ajutorul tău. Dacă nu acceptăm să fim - mi-am aruncat ochii spre Damien și am zâmbit - niște adulatori, ne faci să ne simțim neadaptați, niște nulități. S-a terminat, Afrodita. Ce-ai făcut tu în seara asta a fost total greșit. Heath era să moară din cauza ta. Și poate și Erik și cine știe cine altcineva, și asta din cauza egoismului tău.

— Nu e vina mea că prietenul tău te-a urmărit, a strigat ea.

— Nu, nu ești tu vinovată pentru asta, dar e singura chestie din seara asta de care nu ești tu vinovată. În schimb, e vina ta că prietenele tale nu au rămas alături de tine, ca să mențină puterea cercului. Și, în primul rând, e vina ta pentru că spiritele alea malefice au dat peste cerc. - Avea o mină confuză, lucru care m-a călcat și mai tare pe nervi. - Salvie, cotoroanță odioasă! Se folosește salvie ca să îndepărtezi energia negativă înainte să aprinzi iarba-Sfintei-Marii. Nici nu e de mirare că ai atras așa spirite oribile.

— Da, pen' că ești chiar tu oribilă, a spus Stevie Rae.

— Tu nu te băga, frigiderule, a spus Afrodita disprețuitoare.

— Gata! am tunat și i-am vârât degetul în față. Porcăria asta cu frigiderul este prima care dispare.

— Și ce, o să te prefaci că nu tânjești după sânge mai mult decât oricare dintre noi?

M-am uitat furiș spre prietenii mei. M-au privit la rândul lor fără nici-o tresărire. Damien mi-a zâmbit încurajator, iar Stevie Rae a dat din cap.

Gemenele mi-au făcut cu ochiul, iar eu mi-am dat seama ce fraieră fusesem. Nu aveau să se dezică de mine, erau prietenii mei. Ar fi trebuit să am mai multă încredere în ei, chiar dacă până acum nu învățasem să am încredere nici în mine însămi.

— Până la urmă toți o să tânjim după sânge, am replicat fără ocolișuri.

Altfel murim. Dar asta nu face din noi niște monștri și este timpul ca Fiicele Întunericului să nu se mai comporte astfel. S-a zis cu tine, Afrodita.

Nu mai ești conducătoarea Fiicelor Întunericului.

— A, și presupun că-ți închipui că tu ești șefa de acum? Am încuviințat din cap.

— Da, eu sunt. Nu am venit în Casa Noptii să cer puterile astea. Tot ce mi-

am dorit era să mă integrez. Ei, bine, presupun că în felul ăsta a răspuns Nyx rugăciunilor mele. - Le-am surâs prietenilor mei, care mi-au zâmbit larg la rîndul lor. - Se pare că zeița are simțul umorului.

— Târfă împutită, nu poți să vii tu și să te pui șefă peste Fiicele Întunericului. Numai o Mare Preoteasă poate schimba conducătorul.

— Atunci înseamnă că am venit la fix, nu-i așa? a zis Neferet.

Capitolul 29

Neferet s-a desprins din întuneric și a pășit în foișor, îndreptându-se în grabă către Heath și Erik. Mai întâi i-a atins chipul lui Erik și i-a cercetat rănille însângerate de pe brațe, pe care și le făcuse în zbaterea lui inutilă de a alunga fantomele de pe Heath. Când ea și-a trecut mâinile pe deasupra rănilor sale, chiar am văzut sângele închegându-se. Erik a oftat ușurat, ca și când durerea i s-ar fi risipit.

— O să se vindece. Când ne întoarcem la școală, să treci pe la infirmerie și am să-ți dau cu o alifie care o să-ți aline usturimea.

— L-a bătut ușor pe obraz, iar el s-a îmbujorat. - Ai dovedit un curaj demn de un vampir războinic când i-ai luat apărarea băiatului. Atât eu, cât și zeița suntem mândre de tine, Erik Night.

Confirmarea ei mi-a provocat un val de încântare, pentru că și eu eram mândră de el. Apoi am auzit murmurul aprobator de jur împrejurul meu și mi-am dat seama că Fiicele și Fiii Întunericului se întorseseră și acum se îngrămădeau pe treptele foișorului. Oare de cât timp erau de față? Neferet și-a îndreptat atenția spre Heath și mi i-am scos din minte pe toți ceilalți. I-a suflecat crăcii blugilor sfâșiați și i-a cercetat semnele însângerate de pe picioare și de pe brațe. Apoi i-a cuprins cu palmele fața palidă și lipsită de expresie și a închis ochii. Am văzut cum corpul lui devine și mai rigid și este cuprins de convulsii; apoi a oftat și, asemenea lui Erik, s-a relaxat. O clipă mai târziu, în loc să se zbată în ghearele morții, părea cufundat într-un somn netulburat. Așezată încă în genunchi lângă el, Neferet a declarat:

— Se va face bine și nu-și va mai aminti nimic din această noapte, decât că s-a îmbătat și s-a rătăcit pe când încerca să o caute pe aproape-fosta lui prietenă.

Și-a înălțat privirea spre mine, în timp ce a spus aceste ultime cuvinte, o privire încărcată de bunătate și înțelegere.

— Mulțumesc, am șoptit.

Neferet a dat ușor din cap, după care s-a ridicat în picioare ca s-o înfrunte

pe Afrodita.

— Sunt la fel de vinovată pentru cele petrecute aici în această noapte ca și tine. Știu de ani de zile că ești egoistă, dar am preferat să trec cu vederea acest lucru, în speranța că vârsta și atingerea zeiței te vor maturiza. M-am înșelat. - Glasul lui Neferet căpătase accentele tăioase și puternice ale unei porunci. - Afrodita, te anunț că de azi înainte nu mai ești conducătoarea

Fiicelor și Fiilor Întunericului. Nu te vei mai pregăti să devii Mare Preoteasă. De aici înainte vei fi ca oricare altă novice.

Dintr-o mișcare, Neferet a întins mâna și i-a smuls Afroditei de la gât colierul de argint cu granate care îi atârna între sâni, simbol al rangului. Afrodita nu a scos un sunet, dar era albă la față și o privea pe Neferet fără să clipească.

Marea Preoteasă i-a întors spatele și s-a apropiat de mine.

— Zoey Redbird, am știut că ești deosebită încă din ziua în care Nyx mi-a permis să prevăd că vei fi însemnată.

Mi-a zâmbit, mi-a pus degetul sub bărbie și mi-a ridicat capul ca să îmi observe mai bine desenul care se adăugase la Semnul meu. Apoi mi-a dat părul în lături, ca să se vadă mai bine desenele care îmi apăruseră pe gât, pe umeri și pe spate. Le-am auzit pe Fiicele și Fiii Întunericului exclamând uimiți când ochii le-au picat pentru prima oară pe straniile mele Semne.

— Sunt extraordinare, sunt de-a dreptul extraordinare - a șoptit ea, lăsându-și mâna să cadă din nou pe lângă corp. Apoi a continuat: - în această noapte ai demonstrat înțelepciunea alegerii zeiței atunci când te înzestrat cu puteri deosebite. Ți-ai câștigat poziția de conducătoare a Fiicelor și Fiilor Întunericului și te vei pregăti să devii Mare Preoteasă, atât datorită darurilor oferite ție de zeiță, cât și compasiunii și înțelepciunii tale.

Mi-a înmânat colierul Afroditei, pe care l-am simțit greu și cald.

— Să-l porți cu mai multă înțelepciune decât predecesoarea ta. Apoi a făcut un gest cu adevărat extraordinar. Neferet, Marea Preoteasă a lui Nyx, m-a salutat cu mâna strânsă pumn peste cu capul plecat respectuos, simbolul prețuirii la vampiri. Toată lumea, cu excepția Afroditei, i-a urmat exemplul. Lacrimile mi-au întunecat vederea atunci când cei patru prieteni ai mei mi-au zâmbit larg și au făcut o plecăciune împreună cu celelalte Fiice și Fii ai Întunericului.

Dar chiar și o astfel de fericire perfectă a fost umbrită de confuzie. Cum fusese oare posibil să mă îndoiesc că pot să-i mărturisesc totul lui Neferet?

— Mergeți înapoi la școală. Rezolv eu aici, mi-a spus Neferet. M-a îmbrățișat în grabă și mi-a șoptit la ureche:

— Nici nu știi cât de mândră sunt de tine, Pasăre Zoey.

Apoi m-a împins ușor spre prietenii mei.

— Urați-i bun venit noii conducătoare a Fiicelor și Fiilor Întunericului! a spus ea.

Damien, Stevie Rae, Shaunee și Erin au izbucnit în urale, antrenându-i și pe ceilalți. Apoi toată lumea m-a înconjurat și parcă am fost luată pe sus din foisor de un val de râsete și urări. Am dat din cap și le-am zâmbit noilor mei „prieteni“, dar nu mă lasam eu păcălită cu una cu două. Mi-am reamintit mie însămi că până cu numai câteva clipe în urmă se supuseseră fără să crâcnească ordinelor Afroditei.

Avea să dureze ceva timp până să se schimbe totul.

Am ajuns la pod și le-am amintit oamenilor mei că va trebui să traversăm în liniște cartierul ca să ajungem la școală și le-am făcut semn să o ia înainte. Atunci când Stevie Rae, Damien și gemenele au pășit pe pod și se pregăteau să-l traverseze, le-am șoptit:

— Nu, voi mergeți alături de mine.

Mi-au zâmbit atât de larg, încât mai că păreau niște prostuți, și s-au grupat în jurul meu. Am întâlnit privirea pătrunzătoare și veselă a lui Stevie Rae.

— N-ar fi trebuit să te oferi ca „frigider“. Îmi dau seama cât de speriată trebuie să fi fost.

La auzul glasului meu dojenitor, zâmbetul lui Stevie Rae s-a stins.

— Bine, dar dacă nu mă ofeream nu am fi știut unde se ține ritualul, Zoey. Am făcut-o ca să pot să-i trimit lui Damien un SMS și așa a reușit să vină aici împreună cu gemenele. Știam că o să ai nevoie de noi.

Am ridicat mâinile și s-a oprit, dar părea gata să izbucnească în lacrimi. I-am zâmbit duios.

— Nu m-ai lăsat să termin. Voiam să spun că n-ar fi trebuii li faci asta, dar mă bucur atât de mult că ai făcut-o! - am continuat, îmbrățișând-o, și le-am zâmbit printre lacrimi și celorlalți.

— Vă mulțumesc... mă bucur că ați venit.

— Zău, Z, doar de-aia suntem prietenii tăi, nu? a zis Damien.

— Mda, a întărit și Shaunee.

— Exact, i s-a alăturat Erin.

Apoi s-au strâns în jurul meu și ne-am topit cu toții într-o mare îmbrățișare de grup, care mi-a plăcut la nebunie.

— Auziți, mai e loc și pentru mine?

Mi-am înălțat privirea și l-am văzut pe Erik în apropiere.

— Păi, cum să nu, ești bine-venit, l-a primit Damien cu veselie. Stevie Rae s-a pus pe chicotit, Shaunee a oftat, după care a spus:

— Las-o moale, Damien! Nu mai ții minte faza cu Mary Poppins?

Apoi Erin m-a împins spre marginea grupului, spre Erik.

— Hai, strânge băiatul în brațe! Ai văzut, a încercat să-l salveze pe prietenul tău în seara asta, a zis ea.

— Fostul meu prieten, am spus dintr-o suflare și m-am afundat în brațele lui Erik, destul de copleșită de mirosul de sânge proaspăt care încă persista pe corpul lui și de faptul că... hm... mă strângea în brațe. Și, pe lângă toate astea, Erik m-a sărutat atât de apăsător, încât jur că am simțit că mă topesc în pantofi.

— Ah, ochii mei! am auzit-o pe Shaunee.

— Luați-vă, frate, o cameră la un hotel, ceva! a adăugat și Erin. M-am desprins din brațele lui Erik, conștientă de ce fac, și l-am auzit pe Damien chicotind.

— Mi-e o foame de lup, a spus Stevie Rae. Chestia asta cu „frigiderul“ îți lasă o gaură în stomac...

— Hai să mergem să înfulecăm ceva, am propus.

Prietenii mei au luat-o pe pod și în spatele meu îi auzeam pe Shaunee și pe Damien discutând aprins dacă să ia o pizza sau sendvișuri.

— Pot să te însoțesc? m-a întrebat Erik.

— Sigur, deja m-am obișnuit, i-am zâmbit eu.

El a râs și a pășit pe pod. Apoi din întunericul din spatele meu a răzbătut un miorl-aau foarte clar și năpăstuit.

— Luați-o înainte, vă prind și eu din urmă, i-am zis lui Erik și m-am afundat din nou în umbrele de la marginea pajiștii muzeului Philbrook.

— Nala? Pis, pis, pis..., am strigat-o.

În mod previzibil, un ghem morocănos de blăniță s-a repezit spre mine din tufișuri, văicărindu-se în tot acest timp. M-am aplecat s-o ridic și s-a pus instantaneu pe tors.

— Copil prostuț, de ce te-ai ținut după mine până aici dacă nu-ți place să mergi atât de departe? N-ai trecut deja prin destule în noaptea asta? am mângâiat-o eu în șoaptă, dar înainte să apuc să o iau din nou în direcția podului, Afrodita a pășit din întuneric și mi-a tăiat calea.

— Ai câștigat tu o bătălie în seara asta, dar războiul nu sa terminat, m-a anunțat ea.

Am simțit că mă cuprinde oboseala.

— N-am încercat să câștig nici-o bătălie. Tot ce am vrut era să îndrept lucrurile.

— Aha, și asta îți închipui că ai făcut?

Și-a plimbat temătoare privirea dinspre mine înspre cărarea care ducea spre foișor și înapoi, ca și când ar fi urmărit-o cineva.

— Habar n-ai ce s-a întâmplat aici în noaptea asta. Ai fost folosită, cu toții am fost folosiți. Nu suntem decât niște marionete, asta suntem.

Și-a șters furioasă fața și mi-am dat seama că plângea.

— Nu trebuie neapărat să fim în tabere opuse, i-am zis cu blândețe.

— Ba da! a izbucnit ea. Astea sunt rolurile noastre. Lasă că vezi tu... vezi tu..., a amenințat Afrodita și a dat să se îndepărteze.

Deodată mi-a revenit în memorie un gând mai vechi. Mi-am amintit de Afrodita și de viziunea ei. Am auzit din nou, de parcă s-ar fi întâmplat chiar acum, în fața mea:

„Sunt morți! Nu. Nu. Nu se poate! Nu e corect. Nu. Nu e normal! Nu înțeleg... nu... Tu... Tu știi.“ Țipătul ei îngrozit mi-a răsunat înfiorător în minte. Mi-am amintit de Elizabeth... de Elliot... de faptul că mi se arătaseră mie. Spre nefericirea mea, ce spunea ea se lega.

Afrodita!

— M-a privit peste umăr.

— Ce era cu viziunea aia pe care ai avut-o azi în biroul lui Neferet?

A clătinat ușor din cap.

— Abia acum începe, iar mai încolo o să fie și mai rău.

S-a întors și a șovăit o clipă. Cinci puștani, prietenii mei, îi țineau calea.

— Nu-i nimic, le-am spus. Lăsați-o să plece.

Shaunee și Erin s-au dat în lături. Afrodita și-a înălțat semeț capul, și-a dat părul pe spate și a trecut pe lângă ei cu un aer de stăpână a lumii. Am privit-o cu un nod în stomac pe când traversa podul. Afrodita știa ceva despre Elizabeth și Elliot și până la urmă va trebui să aflu ce știe.

— Hei, m-a strigat Stevie Rae.

Mi-am privit colega de cameră și cei mai buni prieteni.

— Indiferent de situație, suntem o gașcă. Nodul din stomac m-a mai lăsat.

— Haideți să plecăm de-aici, am zis.

Înconjurată de prietenii mei, am luat-o ușor spre casă.